

2012

לצמוח במשיח

מדריך לכתבי הקודש ליום שבת
אוקטובר, נובמבר, דצמבר 2012

לצמוח במשיח

מאת: קוואבנה דונקור

עורך: שלום דוד

הוצאת "חיים ושלום"
עיצוב ואיורים: ודים ברגין
מאנגלית: שולמית גלאור

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

תוכן העניינים:

1	העימות הגדול: הבסיס •	8
2	התגלות, והאל הנגלה בה •	15
3	האדם, יציר כפיו של ה' •	22
4	גאולה: הפתרון היחיד •	29
5	לצמוח במשיח •	36
6	ניצחון על כוחות הרוע •	43
7	מתחמשים" לקראת ניצחון •	50
8	הקהילה בשירות האנושות •	57
9	מנהגים וטקסים בקהילה •	64
10	התורה והבשורה •	71
11	החיים המשיחיים •	78
12	אחרית הימים: ישוע והנושעים •	85
13	לשמור על מסירותה של הקהילה •	92

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים ציומרי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גירסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך: הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1; הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מבוא

אמונות יסוד

"נדבר את האמת באהבה", נוכל לצמוח במשיח (אל האפסים ד' 15, 16). לדעת את תורת כתבי הקודש, אין פירושו אך ורק להחזיק במקבץ מידע ונתונים נכונים; להפך, הדבר גורם לנו לאהוב את אלוהים (יוח"ב פסוקים 10-6). יתרה מכך, כתבי הקודש מציגים תורת אמת, שכן, בין היתר, היא משפיעה על חיי המוסר (טימ"א 9, 10; טיטוס ב' 5-1).

הקהילה האדוונטיסטית דוגלת ב-28 עיקרי אמונה. עיקרים אלו אינם מהווים עיקרי אמונה מוחלטים (מן הבחינה שאין מצפים שהם יתפתחו או שיתווספו אליהם תורות נוספות). על אף שעלינו להיות תמיד פתוחים לאור נוסף, קונצנזוס לגבי עיקרי אמונה אלו הכרחי לאחדותה ולשליחותה של הקהילה. מה איחד בין מיליוני בני אדם מכל רחבי העולם והביאם להצטרף לתנועה המאוחדת שלנו, אם לא הדוקטרינות שאנו דוגלים בהן?

ברבעון זה נתמקד בכמה מהתורות הללו. על אף שאנו מאמינים כי 28 עיקרי האמונה שלנו יסודיים וחיוניים

ל אדם מאמין במשהו. אפילו אנשים הטוענים שאינם מאמינים בדבר, או בשום דבר אבסולוטי, עדיין מאמינים בדבר מה (במקרה הזה, בדעה שלהם, שהינה שאין שום דבר אבסולוטי). אמונות הן חשובות, שכן יש להן השפעה רבה על חיינו. ואולם, בעיני חלק מן המשיחיים, תחושה של השתייכות, בעיקר לקהילה, חשובה יותר מאמונה או מהתנהגות. עם זאת, קהילה חייבת להיות מושתתת על עיקרי אמונה, מטרות משותפות ועניינים משותפים.

הדבר שמאחד בינינו, האדוונטיסטים שומרי שבת, הבאים כמעט מכל שדרות החיים, והופך אותנו לקהילה, הוא "עיקרי האמונה" שלנו: 28 עיקרים, המהווים בסיס לצמיחה במשיח ולחיים בקהילת מאמינים, אשר חיים לאורם של תורת המשיח והנצח.

יש הטוענים כי מה שחשוב הוא אהבתנו למשיח, ולא התורה שאנו דוגלים בה. זה נשמע נחמד, אבל כתבי הקודש אינם מבדילים בין אהבה למשיח לבין אהבה לאמת. נאמר לנו, שאם

לפיכך, דוקטרינות אינן מטרה בפני עצמן. הן מהוות אמצעי למטרה, והמטרה הזו היא ישוע המשיח, ידיעתנו אותו וצמיחתנו בו. מבחינה סובייקטיבית יותר, כל 28 העיקרים הללו אמורים להעניק לנו תובנה עמוקה יותר של פועלו של ישוע בעבורנו באמצעות תוכנית הגאולה, ודרכה לעורר אותנו לאהבה רבה ועמוקה יותר לאלוהים ולחיים המוקדשים ביתר שאת להפגנת האהבה הזו לעולם, "לרשויות ולממשלות שבשמים" (אל האפסים ג' 10).

כל אדם מאמין במשהו. מטרת הרבעון היא לעזור לנו לא רק להאמין באמת (יוחנן י"ד 6), אלא גם לאהוב יותר את המשיח ולצמוח בחסדו.

קוובנה דונקור, יליד גאנה, משמש כמנהל עמית במוסד לחקר כתבי הקודש במרכז של אספה הכללית בסילבר ספרינג שבמרילנד.

לזהותנו כאדוונטיסטים, איננו יכולים ללמוד את כולם ברבעון אחד. ואולם, אנו מקווים להציג מדריך שיטתי ועקבי לחלק מן האמונות הללו. תשומת לב מיוחדת תינתן לעיקר מס' 11, "צמיחה במשיח", אשר התקבל בישיבת האסיפה הכללית שנערכה בסנט. לואיס, מיזורי בשנת 2005 (ראו שיעורים 5-7). עיקר אמונה זה כשלעצמו, לא הוסיף תורה חדשה או ידועה; אדרבא, הוא נקבע בתגובה לצרכים שהתעוררו בחלקים מסוימים בעולם, והוא מסייע בהבהרת תובנת הקהילה לגבי גבורת האלוהים הניתנת למאמינים במשיח, כדי שינחלו ניצחון על כוחות האופל. למעשה, הנושא המאחד את כל שיעורי הרבעון הוא העימות בין המשיח לבין כוחות הרוע הללו, שאותו אנו מכנים "העימות הגדול".

נושא הגאולה במשיח, השזור בנושא העימות הגדול ומתייחס אליו ישירות, עובר כחוט השני לאורך כל הדוקטרינות שלנו. העימות הגדול, על כל השלכותיו, מכשיר את הקרקע לתוכנית הגאולה, אשר מונחת ביסודם של 28 עיקרי האמונה שלנו.

העימות הגדול: הבסיס

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: בראשית ג' 15, ההתגלות י"ב 1-17, ישעיהו י"ד 4-21, יחזקאל כ"ח 12-19, ישעיהו נ"ג 6, אל הרומים א' 28-20, יוחנן ט"ז 2.

פסוק לשינון: "וְאִיכָּה אֲשִׁית, בֵּינִי וּבֵין הָאִשָּׁה, וּבֵין זָרְעִי, וּבֵין זָרְעָה: הוּא יִשְׁפֹּךְ רֹאשׁ, וְאֶתָּה תִּשְׁפְּנוּ עֵקֶב." (בראשית ג' 15).

מבט שבועי: נושא העימות הגדול הוא רעיון בסיסי, המלכד בין עיקרי האמונה של האדוונטיסטים שומרי שבת.

אומרים שמחסור או כורח מדרבנים את האדם. התרגום המילולי של הביטוי הלועזי "Necessity is the mother of invention", הוא: "ההכרח הוא אם כל ההמצאות". משמעות המילה "אם" בהקשר זה היא "המקור", "הכוח המניע" או "הבסיס"; כלומר, הכורח או הצורך בדבר מה דוחף את האדם לפעולה. לדוגמה, הצורך באוויר נקי יותר הוא הבסיס או הכוח המניע העומד מאחורי התנועה הירוקה, המחפשת מקורות אנרגיה חלופיים במקום דלקים כגון נפט ופחם.

בדיוק כמו לגבי המצאות פיזיקליות, מערכת אמונות זקוקה אף היא לתשתית, לעיקרון המסביר אותה.

האדוונטיסטים שומרי השבת מצהירים על 28 עיקרי אמונה. עיקרי אמונה אלו מבוססים על רעיון שאותו אנו מכנים "העימות הגדול". כל אחד מ-28 העיקרים הללו דן בהיבט מסוים של העימות הקוסמי הזה. האמונות שנבחן ברבעון, מבהירות את הרקע של נושא העימות הגדול. השבוע נבחן חלק מנקודות המפתח של הבסיס הזה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-6 באוקטובר.

העימות הגדול ושחקניו העיקריים

כלל אורכה של ההיסטוריה המתועדת, מחבריה חשו שהאנושות נתונה בסוג של מאבק או מלחמה בין כוחות יריבים. המשורר ט.ס. אליוט כתב: "בכל שנותיי, ישנו דבר אחד שאינו משתנה. לא משנה כמה תסו אוותו, לעולם אינו משתנה: הקרב הנצחי בין הטוב לרע." (ט.ס. אליוט *The Complete Poems* (New York, San Diego, London: Harcourt Brace & Company, 1952 and Plays), עמ' 98). על אף שאנשים רבים מחזיקים בתובנה הזו, הם חלוקים מאוד בדעותיהם בנוגע למהות העימות, לכוחות המעורבים בו, למה שעומד על הכף ולדרך שבה הוא יסתיים. אולם כאדוונטיסטים, בידינו נקודת מבט על-טבעית ברורה בנוגע לעימות הגדול, הנובעת מהבנתנו את כתבי הקודש ואת האופן שבו הם מתארים את מה שמכונה בפיו "העימות הגדול בין המשיח לשטן".

לימדו את בראשית ג' 15 ואת ההתגלות י"ב 1-17. מיהם השחקנים הראשיים בעימות הגדול? על אף שלפעמים משתמשים בסמלים כדי לתאר את השחקנים בעימות הגדול, מדוע אנו מאמינים שהכוחות המתוארים בפסוקים הללו הם אמיתיים, כלומר, שמדובר בדמויות ממשיות? מה היה קורה למערכת האמונות שלנו אילו נדרשנו לראות את העימות הגדול בין המשיח לשטן ואת תפקידו בו, אך ורק כסמל או כרעיון רוחני?

אנשים מרבים להשתמש במונחים כגון השטן, מלאכים ואפילו אלוהים, בעודם מתכוונים למשהו שונה לחלוטין מן המשמעות שבדרך כלל ניתנת להם. לדוגמה, ישנם אנשים המשתמשים במילה אלוהים בהקשרים שונים הרלוונטיים לשפתם או לתרבותם, למרות שאין להם שום עניין לגלות אם אלוהים קיים בכלל.

יהיו אשר יהיו הסמלים המתארים את שחקני "העימות הגדול", על פי כתבי הקודש, דמויות אלו הן ישויות ממשיות הנתונות בעימות אמיתי. זו הדרך שבה אנו, האדוונטיסטים, תופסים אותן. מרבית התורות שנבחן ברבעון זה יהיו חסרות היגיון, אם נראה בשחקנים הללו סמלים ולא דמויות ממשיות. ודווקא משום שאנו רואים בהם ישויות אמיתיות, לעיתים קרובות קורה שאמונתנו סותרת את הדעות הרווחות בתרבות שבה אנו חיים.

למרות שהחילוניות לבשה צורות שונות במהלך שתי המאות האחרונות, אין דבר המאפיין אותה יותר מאשר הלחץ שהיא מפעילה כדי להפוך דומיננטית בשפה המדוברת. בדומה, ככל שהמדע נעשה מכובד יותר ויותר, אנשים בתרבויות מסוימות נוטים יותר ויותר לחשוב על רעיונות בדרך מדעית. מלאכים ושדים אינם עולים בקנה אחד עם החשיבה המדעית; לפיכך, בתרבות בת ימינו מסתמנת ירידה הדרגתית באמונה בעל טבעי.

באיזו עוצמה מושפעת התרבות בארץ מהשקפת העולם המדעית והחילונית? באיזו מידה אתם מושפעים ממנה באופן אישי? מאילו היבטים בהשקפת העולם הזו עלינו להישמר במיוחד?

נפילת השטן

על אף שכתבי הקודש אינם מבהירים מפורשות את הנושאים הקשורים לעימות בין אלוהים לשטן, נוכל להסיק זאת מהם לאור כמה פסוקים רלוונטיים, כגון, ישעיהו י"ד 21-4 ויחזקאל כ"ח 12-19. על אף שבהקשר המקורי פסוקים אלה דנים בשני מלכים פגניים, מלך בבל ומלך צור, אם נתעמק בכתוב, נגלה שלל פרטים המתייחסים הרבה מעבר לאותם מלכים עתיקים מן המזרח. למעשה, פסוקים אלו מצביעים על מקורו, מעמדו ונפילתו של השטן.

באיגרת הראשונה אל טימותיאוס פרק ג' פסוק 6, שאול השליח מזכיר את המאמינים שלא למנות אדם צעיר באמונה למנהיג בקהילה, "פֶּן יִתְיַהֵר וְיִפֹּל בְּדִין הַשָּׁטָן". כלומר, אם ימונה למנהיג, הוא עלול להפוך גאה, ואז יהיה עליו לשאת בעונש שנגזר על השטן. כיצד שופכת אזהרה זו של שאול אור על שני הקטעים שהוזכרו לעיל (מישעיהו ויחזקאל)? כיצד תורמים שלושת הקטעים הללו להבנתנו את חלק מן הנושאים הקשורים בעימות הגדול?

לפחות שלושה נושאים מוצגים בפסוקים שאוזכרו לעיל: גאווה, אוטונומיה ועצמאות. התנ"ך מציג לפנינו יצור שנברא בידי אלוהים וקיומו תלוי בבוראו, אך הוא שואף לקיים את עצמו ולהיות עצמאי. ואולם, עצמאות היא תמיד עצמאות ממישהו או ממהשהו. על פי כתבי הקודש, השטן חטא מבראשית (יוח"א ג' 8), והחטא מוגדר כ"עבירה על התורה." (יוח"א ג' 4). מכאן עולה שחטאו של השטן, שבא לידי ביטוי בחיפוש אחר עצמאות ואוטונומיה, מציג את התשוקה להשתחרר מן "הרסן" או מהגבלותיו של אלוהים וחוקיו. לפיכך, כשהשטן סירב לציית לתורת ה', הוא הפגין את רצונו לחיות תחת מערכת חוקים אחרת. מן המרד של השטן משתמע גם שמערכת חוקי האלוהים בשמיים אינה אידיאלית; שמשהו בה לקוי. ואולם, דווקא משום שתורת ה' משקפת את אופיו, פגם או ליקוי בה יעיד על פגם באופיו של ה'. בקצרה, המרד של השטן כוון בעיקר נגד אלוהים.

גאווה. אוטונומיה. עצמאות. אילו מחשבות מעוררות מילים אלו במוחכם? כיצד אנו עלולים להימצא בסכנה של נפילה למלכודות (לעיתים באופן מרומז ביותר), שהגאווה והתשוקה לאוטונומיה ולעצמאות עלולות להציב בדרכנו? אחרי הכול, בנסיבות הנכונות, מה רע בכל אחד מן המושגים הללו?

כלי הנשק של ה'

"וַאֲיִבָּהּ אִשִּׁית, בִּינֶךָ וּבִין הָאִשָּׁה, וּבִין זֶרַעְךָ, וּבִין זֶרַעָהּ: הוּא יִשׁוּפֶךָ רֹאשׁ, וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עֵקֶב." (בראשית ג' 15). כיצד נחשף העימות הגדול בפסוק זה?

המשמעות הנסתרת הטמונה בלשון הכתוב בבראשית ג' 15, המתאר את העימות הגדול, מעניקה לנו רמז על כללי המשחק של אלוהים בעימות הזה. ניתן לראות שהעימות שהחל על האדמה בין הנחש לאישה, עתיד לקבל צורה אחרת כאשר "השחקנים" שיבואו בעקבות המשתתפים הראשונים (דהיינו, "זרעה" של האישה ו"זרעו" של הנחש), ייכנסו לעימות. כידוע, במועד הנכון, העימות יסלים ויהפוך לקרב קטלני בין הנחש לבין זרעה של האישה, הוא ישוע מנצרת. כלי הנשק שה' בחר בו היה ישוע – אשר יבוא להילחם למען האישה, יישא פצעים ו"חבורות" במהלך הקרב, אך לבסוף ינחית מכת מחץ קטלנית על הנחש. כלי הנשק הנבחר היה הקורבן שישוע הקריב בעבורנו, אשר נבע מאהבה שאינה תלויה בדבר.

כיצד תורמים הפסוקים הבאים להבנת חלק מן הנושאים הקשורים בעימות הגדול? כיצד משמשת תוכנית הגאולה כלב ליבו של העניין כולו?

השוו בין בראשית ד' 4 לבין אל העברים י"א 4 _____

השוו בין בראשית י"ב 3, כ"ב 18 לבין אל הגלטים ג' 16 _____

השוו בין שמות כ"ה 8 לבין אל העברים ד' 2 _____

השוו בין ישעיהו נ"ג 6 לבין אל הרומים ה' 8 _____

השוו בין מתי ט"ז 18 לבין מתי י"ח 20-16 _____

השוו בין אל העברים ח' פסוק 1 ו-2 _____

מלחמת השטן

אם קראתם בעיון את השיעור מאמש, הבחנתם ודאי בהתקדמות בדרך שבה אלוהים גילה את עצמו ואת האמת שלו בעיצומו של העימות הגדול. במרוצת ההיסטוריה, אלוהים פעל דרך הקורבנות שהעלו אבות האומה, דרך הקורבנות שבני ישראל העלו במקדש בירושלים, דרך מותו של ישוע המשיח כקורבן תמורה, דרך הקהילה המשיחית ודרך כהונתו של המשיח במקדש השמימי. אולם, השטן פועל ללא ליאות בניסיון לשבש ולהרוס את תוכנית ה'. חלק ניכר בעימות הגדול מוקדש למלחמה שהתחוללה בעבר ומתחוללת כיום על נושאים אלו. לדוגמה, תורת הקורבנות שהונהגה על ידי אבות האומה ושימשה בבית המקדש בישראל הקדומה, תוכננה בידי ה' כדי להזכיר לאנושות את הבורא ולשמור על גחלת הגאולה.

כיצד ניסה השטן לגזול ולהשמיד את האמת על תוכנית הגאולה, במיוחד כפי שנחשפה בשיטת הקורבנות? (ראו אל הרומים א' 20-28; דברים ל"ב 17, 18).

מובן שהתנגשותו של המשיח בדמות בשר ודם, כהונתו עלי אדמות ומותו כקורבן תמורה על הצלב היו לב ליבה של הדרך שבה אלוהים בחר להביס את השטן בעימות הגדול. מות המשיח יבטיח את חורבנו של השטן, אשר פעל ללא ליאות נגד המשיח.

מה נלמד מן הפסוקים הבאים על הדרכים שבהן פעל השטן נגד ישוע? (מתי ב' 1-18, ד' 1-11, ט"ז 21-23, כ"ז 39-42).

לאחר מותו ותקומתו, ישוע המשיח ייסד את קהילתו עלי אדמות כדי להכריז בפני האנושות האובדת את הבשורות הטובות של הגאולה. מרגע הולדת הקהילה המשיחית, השטן היה נחוש בדעתו להחלישה ולהורסה. הפסוקים הבאים חושפים חלק מן הטקטיקות של השטן נגד הקהילה (ראו מעשי השליחים ה' 17, 18; ז' 54-60; תסל"ב ב' 4-1; טימ"א ד' 1; פטר"ב ב' 1; ההתגלות י"ב 13-17). על פי האיגרת אל העברים, קיים מקדש אמיתי בשמיים שהמשיח נכנס אליו לאחר עלייתו השמימית כדי לכהן בו ככוהן גדול למען האנושות החוטאת (אל העברים ד' 14-16, ט' 24, ז' 27). בספר דניאל פרק ח', פסוקים 14-11, ניתן לראות את פועלו של השטן בהקשר לכהונתו של המשיח במקדש השמימי, ואת ניסיונו לתפוס בכוח את המשרה הזו.

קריאה באיגרת פטרוס הראשונה ה' 8, 9 והבנה אינטלקטואלית של האזהרה המופיעה בקטע, הן עניין אחד; עניין אחר לחלוטין הוא לחיות, הלכה למעשה, על פי האזהרה הזו בחיי היומיום שלנו. כיצד אנו מתנגדים בפועל לשטן? באיזו תכיפות במהלך היום אתם נעשים מודעים למאמצי השטן לפעול נגדכם?

"וְאִם רַע בְּעֵינֵיכֶם לַעֲבֹד אֶת יְהוָה, בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַעֲבֹדוּן – אִם אֶת אֱלֹהִים אֲשֶׁר עֲבַדוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר בַּעֲבֹר (מַעֲבָר) הִנָּהּ, וְאִם אֶת אֱלֹהֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בְּאֶרֶץ; וְאֲנִי וּבֵיתִי, נַעֲבֹד אֶת יְהוָה." (יהושע כ"ד 15). כיצד חושף הפסוק את הסוגייה הנחשבת מבחינות רבות לבסיסית ביותר בעימות הגדול?

הנבואה מעניקה לנו מבט על המערכה האחרונה בעימות בין אלוהים לשטן. במהלך תקופה בת 1260 שנים (דניאל ז' 25, י"ב 7, ההתגלות י"א 2, י"ב 14, י"ג 5), השטן ירדוף מזמן לזמן אך בהתמדה ובעיקשות את חסידי ה'. בעימות המכריע שתואר בספר ההתגלות פרקים י"ב ו-י"ג, השטן ישתמש בשני כוחות ארציים: חיה הדומה לנמר (י"ג 10-1), וחיה בעלת שני קרניים (י"ג 17-11). הללו ישתמשו בכל הטקטיקות של השטן שנידונו בשיעור אמש.

פרק י"ד בספר ההתגלות מתאר את הצעד הנגדי לתכסיסי השטן, שאלוהים ישתמש בו במערכות האחרונות בקרב כדי להביא את הקרב לקיצו. מהנאמר בהתגלות י"ד 6-13 על הדרכים שבהן ייחשפו חלק מן הסוגיות הקשורות לעימות הגדול?

מנקודת המבט האלוהית, יש להציג הצהרה ברורה של הסוגיות הטמונות בסכסוך (המוצגת כאן כבשורה של שלושת המלאכים), לפני שהסכסוך יסתיים. האנושות זקוקה למידע ברור, וזאת כדי שבני האדם יוכלו להחליט לגבי הסוגיות הללו.

בעימות הסופי יהיו אנשים שימשיכו לדבוק באלוהים ולעמוד לצידו. על פי פרק י"ד בספר ההתגלות, חסידי ה' מסומלים על ידי המספר 144,000, שכפי הנראה מייצג אינספור אנשים מכל אומות העולם (ההתגלות ז' 4). הללו ימשיכו לצייט למצוות ה' בשעת הצרה הגדולה שתפקוד את העולם, ויהיו מסורים בכל ליבם ומאודם לעבודת האל, בוראם. הם יקבלו את ברכת ה', ינחלו ניצחון וייהנו מחברתו בזמן שהרשעים, שלא שבו בתשובה, יושמדו בקציר הארץ שיבוא מיד לאחר מכן (ההתגלות י"ד 20-14). הנקודה היא, שיום אחד העימות הגדול יגיע לקיצו.

יש דבר אחד שחשוב לדעת בנוגע לעימות הגדול: איש לא יוכל להישאר נייטרלי. כולנו נימצא בצד האחד או האחר של המתרס. כל אדם יכול לטעון שהוא מצדד בה' (ראו יוחנן ט"ז 2); אך כיצד תדעו לבטח שאתם באמת נמצאים בצידו של ה'? הביאו את תשובתכם לשיעור בשבת.

לימוד נוסף: קיראו את דבריו של פרנק ב. הולברוק בפרק, "The Great Controversy" בעמודים 969-1008 בספר Handbook of Seventh-day Adventist Theology, בעריכת ראול דדרן.

"כתבי הקודש מפרשים את עצמם. יש להשוות בין הכתובים. תלמיד כתבי הקודש אמור לראות בדבר ה' מכלול שלם, ולהבין את הקשר שבין חלקיו. הוא אמור לרכוש ידע על הנושא המרכזי הטמון בהם, על תכליתו המקורית של אלוהים בנוגע לעולם, על מקורו של העימות הגדול ועל מלאכת הגאולה. הוא אמור להבין את טבעם של שני הכוחות הטוענים לעליונות ולריבונות ונאבקים עליהן. הוא אמור לעקוב אחר עקבותיהם דרך תיעודי ההיסטוריה והנבואה, עד לסיום הכביר של העימות. הוא אמור לראות כיצד העימות הגדול חודר לכל שלב בקיום האנושי; כיצד הוא חושף בכל צעד שאנו נוטלים את צידו האחד או האחר של שני המוטיבים המרכזיים המנוגדים הללו; וכיצד הוא מחליט, בין אם מרצון ובין שלא, אפילו כאן ועכשיו, במי לצדד ובאיזה צד בעימות הוא יימצא." (אלן ג'י. ווייט, Education, עמ' 190).

שאלות לדיון:

- 1 **בציטוט לעיל מדברי אלן ג'י. ווייט, היא כותבת שהעימות הגדול חודר לכל שלב בחוויה האנושית. עד כמה נכון הדבר בחייכם? האם הבנתכם את רעיון העימות הגדול מהווה מקור לחוסן או לתסכול בזמן שאתם מתמודדים עם בעיות היומיום בעולמנו השרוי בחטא וסבל?**
- 2 **ישנם אנשים המדברים על "עיכוב" בשיבתו השנייה של המשיח. לאור כמות העוול והסבל המיותר הקיימים בעולם, דומה שכל יום נוסף של חיים על פני האדמה הוא יותר מדי. בקשו מחברי הכיתה לחלוק את זוויות המבט שלהם בנוגע לעימות הגדול מנקודת המבט של רעיון ה"עיכוב" כביכול בביאת המשיח.**
- 3 **עד כמה אנו יכולים להיות בטוחים לגבי התוצאה הסופית של המאבק בין הטוב לרע? מה נותן לכם את הביטחון בכך שהרע יובס לבסוף? אילו סיבות יש לנו להאמין בזה? לדוגמה, כיצד מחזקת הנבואה בדניאל פרק ב' את ביטחוננו באשר לתוצאה הסופית של העימות הגדול?**
- 4 **עיברו בכיתה על המשובות שנתתם לשאלה האחרונה בשיעור ביום חמישי. תשובה זו רלוונטית במיוחד כדי שנבין בדיוק מי יירדפו באחרית הימים. לפיכך, כיצד נוכל לדעת בוודאות שנימצא בצד הנכון של המתרס?**

התגלות, והאל הנגלה בה

2

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: פטר"ב א' 21-19; טימ"ב ג'
16, 17; דברים ו' 4; מתי כ"ח 19; אל העברים י"א 6; שמות ג' 14-1.

פסוק לשינון: "הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דָּבַר מִקֶּדֶם פְּעָמִים רַבּוֹת וּבִדְרָכִים רַבּוֹת אֶל הָאָבוֹת בְּיַד הַנְּבִיאִים, דָּבַר אֵלֵינוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה בְּיַד הַבֶּן אֲשֶׁר שָׁם לְיֹרֵשׁ כָּל וּבְיָדוֹ גַּם עָשָׂה שְׁמִים וְאָרֶץ." (אל העברים א' 1, 2).

מבט שבועי: חשובה ככל שתהיה הבנתנו את הדרך שבה פועלת השראה בכתבי הקודש, חשוב יותר שנתוודע לאלוהים המתגלה לפנינו דרך השראה.

"הַשְּׁמַיִם, מִסְפָּרִים כְּבוֹד אֵל; וּמַעֲשֵׂה יָדָיו, מְגִיד הֶרְקִיעַ." (תהילים י"ט 2). זה כל כך נכון! אבל מה שהשמיים אינם מכריזים ואומרים הוא, שאלוהים אוהב אותנו, שהוא מת למעננו, ושהוא פועל ללא לאות כדי להצילנו מן ההשלכות של הבחירות המוטעות שאנו נוטלים בעוונותינו. השורה התחתונה היא, שיהיו אשר יהיו הדברים שנוכל ללמוד על אלוהים ממקורות אחרים, המקור העיקרי שלנו חייב להיות כתבי הקודש. ישנן אמינות כבירות, במיוחד על אופיו של אלוהים ומעשיו בעולם, שלא היינו יודעים עליהן דבר וחצי דבר, אלמלא התגלו לנו. ולכן, על אף שבני האדם יכולים לחוש שבעולם מתחולל מאבק כלשהו בין טוב לרע, כיצד יכלו לדעת על העימות הגדול אלמלא הוצג בכתבי הקודש?

השבוע נתמקד בשני דברים: תחילה נבחן את הדברים שמחברי כתבי הקודש הכריזו על אודות הכתובים, ואת אופן כתיבתם תחת השראה. לאחר מכן, נבחן מה מלמדים אותנו הכתובים על אלוהים, שהעניק את ההשראה לחיבורם.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-13 באוקטובר.

תורת כתבי הקודש

2

קיראו את איגרת פטרוס השנייה פרק א' פסוקים 19-21. מה נלמד מהם על הדרך שבה מחברי הברית החדשה התייחסו לתנ"ך?

פטרוס מאשש את העובדה שנבואות התנ"ך לא נבעו ממקור אנושי. לטענתו, הנביאים דיברו משום ש"רוח הקודש הניעה בני אדם לדבר מטעם אלוהים". הביטוי "רוח הקודש הניעה", פירושו שהדחף שהניע את מחברי התנ"ך לכתוב את ספריהם נבע מרוח הקודש. בקצרה, מחברי כתבי הקודש קיבלו את השראתם מאלוהים בכבודו ובעצמו.

קיראו את האיגרת השנייה אל טימותיאוס פרק ג' פסוקים 16, 17. מה נלמד מהם על כתבי הקודש ועל תכליתם?

ברור מאוד ששאל רצה שטימותיאוס יבין שמשום שהכתובים נכתבו בהשראה אלוהית, המאמין יכול להסתמך עליהם, להיבנות מהם ולהתחזק באמצעותם. שאל אינו מותיר שום סימני שאלה לגבי סמכותם, אמיתותם ומקורם של הכתובים. בנוסף, שימו לב שהוא מדבר כאן על "כל הכתוב". הוא אינו משאיר לנו את האפשרות לבחור בחלקים מכתבי הקודש שלדעתנו נכתבו תחת השראה, ולהתעלם מחלקים שלדעתנו לא נכתבו בהשראה. לא כל דבר בכתובים (כגון, חוקי הפולחן בתנ"ך) עדיין מחייב אותנו, אבל עובדה זו שונה לחלוטין מן הטענה שחלקים מסוימים בכתבי הקודש נכתבו בהשראה ואחרים לא, או שחלקים מסוימים נכתבו באותה מידת השראה כמו חלקים אחרים (מה שזה לא אומר...).

קיראו את מתי ד' 4, 7, 10; כ"ב 41-46; יוחנן י' 34, 35. איזו אמיתה מכרעת על אודות הכתובים וסמכותם נוכל להפיק מפסוקים אלה?

תהיה אשר תהיה אמונתנו, אנו זקוקים לנקודת התחלה, לבסיס שעליו נוכל לבסס את אותה אמונה. לגבי האדוונטיסטים, הבסיס הזה הוא כתבי הקודש – קנה המידה האולטימטיבי; הפוסק הסופי והמוחלט של האמת.

כמה זמן אתם מקדישים לקריאה בכתבי הקודש? אלו תחומים בחייכם מעוצבים על פי תורת כתבי הקודש? היזכרו ביממה האחרונה שעברה עליכם. מה עשיתם, או לא עשיתם, ב-24 השעות האחרונות שהתבסס על סמכות הכתובים?

טבעה של השראה

2

"לא המילים של כתבי הקודש מלאות השראה; האנשים שכתבו אותן היו חדורי השראה. השראה אינה חודרת למילות האדם או להתבטאויותיו, אלא פועלת על האדם עצמו, שנמצא תחת השפעת רוח הקודש המעוררת בליבו מחשבות ורעיונות. אבל המילים מוטבעות בחותם המחשבה של הכותב. המחשבה האלוהית היא דיפוזית (מפפעת). אבל כשהמחשבה האלוהית והרצון האלוהי חוברים למחשבת האדם ולרצונו, הופך מוצא פיו של האדם לדבר האלוהים." (אלן ג' וייט, Selected Messages, כרך 1, עמ' 21). כיצד מסייעים דברים אלו להבנתנו את הדרך שבה נחה ההשראה על מחברי כתבי הקודש?

וא-פרופו סוגיית ההשראה: לעיתים אנשים מתחילים לנבור ולפקפק בפסוקים שנראים להם בעייתיים. לדוגמה, חישובו על הכתובת שנרשמה מעל ראשו של ישוע הצלוב, כפי שתועדה בברית החדשה. הבשורות מציגות גרסאות שונות של הכתובת הזו. לפי מתי כ"ז 37: "זֶה הוּא יֵשׁוּעַ מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים." לפי מרקוס ט"ו 26: "מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים." לפי לוקס כ"ג 38: "זֶהוּ מֶלֶךְ הַיְּהוּדִים." כיצד אנו אמורים להבין את ההבדלים בין הגרסאות הללו?

בכתבי הקודש נאמר ש"כל הכתוב נכתב ברוח אלוהים", ולפיכך הוא אמין; עם זאת, לפנינו גרסאות שונות של הכתובת שנרשמה מעל הצלב. שתי הנקודות הללו עשויות להעניק לנו תובנה לגבי הדרך שבה פעלה ההשראה על הכותב. מקרה זה מעיד על כך שההשראה שנחה על הכותב איפשרה הבעה של רעיון או תיעוד של אירוע באמצעות ביטויים שונים, כל עוד תוארו באופן הולם; דהיינו, הן אם הכיתוב כללי ומתומצת, כמו במקרה של הכתובת על הצלב, והן אם התיאור מפורט וספציפי, כמו לדוגמה, במלכים א', ו' 1. עלינו לקבל הן את התיאור הכללי והן את התיאור המפורט, כי שניהם נכתבו תחת השראה.

השוו בין מעשי השליחים א' 18 לבין מתי כ"ז 5. מהם ההבדלים בין שתי הגרסאות הללו, המתארות את מותו של יהודה?

לאורך זמן רב, מבקרי כתבי הקודש טענו שפסוקים אלה מעניקים גרסאות סותרות למותו של יהודה איש קריות. אולם, ממחקר שנערך לאחרונה עולה שהמילים שתורגמו מיוונית ל: "נִבְקְעָה בְּטָנוֹ" במעשי השליחים א' 18, משמען גם: "התנפחה בטנו". לכן, סביר להניח שלאחר שיהודה תלה את עצמו, גופתו לא התגלתה מיידית. בינתיים, עד שהגופה התגלתה, היא התנפחה, והדבר גרם למעילה והישפך החוצה. הנקודה היא שמה שנראה בהתחלה כסתירה, למעשה אינו סתירה כלל וכלל. רוב רובם של כתבי הקודש אינם בעייתיים. ישנם רק מקומות בודדים שנראים כ"טעויות" או כ"סתירות", ולפיכך מעוררים סימני שאלה. לכן, הגישה השקולה שבה עלינו לבחון את הקשיים הללו היא ענווה. מי יודע אצל כמה אנשים עלתה ספינת האמונה על שרטון, ואז טבעה בגלל שהם התמקדו בפסוקים קשים להבנה? חשוב שנזכור שלא נקראנו לשפוט את דבר האלוהים; תחת זאת, נקראנו לציית לו.

המסתורין של האל האחד, המאחד בתוכו שלוש הוויות

”וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים: נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדִמוּתֵנוּ.” (בראשית א' 26).

2

ההבנה כיצד פועלת ההשראה על הכותב, חשובה ככל שתהיה, משמשת אך ורק אמצעי למטרה, והמטרה היא להכיר את אלוהים. להבנה עמוקה של הדרך שבה כתבי הקודש נכתבו, או אפילו לתובנות עמוקות של האמיתות שהם חושפים, אין משמעות רבה אם איננו מכירים את אלוהים באופן אישי. (יוחנן י"ז 3).

הדבר האחד שכתבי הקודש מצהירים עליו מפורשות הוא יחידותו של האלוהים.

קיראו את דברים ו' 6 ואת מרקוס י"ב 29. איזו אמיתה מכרעת טמונה בפסוקים אלו?

הדרך שבה התנ"ך מציג את יחידותו של אלוהים שוללת כל רעיון של אלוהים רבים. יש רק אלוהים אחד. ואולם, התמונה הכוללת שאנו מקבלים מכתבי הקודש היא, שאלוהים הוא בעל "הוויה" פנימית, הקיימת אפילו בתוך יחידותו.

קיראו את בראשית א' 26, ג' 22, י"א 7; יוחנן א' 3-18; כ' 28; קור"ב י"ג 14; מתי כ"ח 19. כיצד פסוקים אלה מבהירים, ולו במעט, את מהותו הפנימית של האלוהים?

הרמז המופיע בתנ"ך על שלושת ההוויות של אלוהים, רומז על טבעה של מהותו הפנימית. כשמצרפים אותו להצהרות מן הברית החדשה על ישוע המשיח ורוח הקודש, מתחילים להבין שישנם דברים רבים לגבי טבעו של אלוהים שנבצרו מהבנתנו, וקרוב לוודאי שלעולם לא נרד לעומקם. שלוש ההוויות באלוהות הן רז אחד מיני רבים, שעלינו ללמוד לחיות איתם. המידע שכתבי הקודש מעניקים על אלוהים ועל שלוש ההוויות המתקיימות בו, לא ניתן לנו כדי שנעסוק בהשערות ונתפלסף בנידון, אלא כדי שנעמיק את הבנתנו את מעשי האל, ובמיוחד את מלאכת הגאולה שהוא מבצע למעננו בזמן שהעימות הגדול נפרש לפנינו, עד שיגיע לקיצו.

למי מאיתנו אין שאלות ותהיות רבות שרק אלוהים יכול לענות עליהן? כיצד נלמד לבטוח בה', עד שתבוא העת שבה יינתנו תשובות?

אופיו של הבורא

2

כתבי הקודש מגלים לנו אמיתות על אודות אלוהים, שלא נוכל למצוא בשום מקום אחר. אחת האמיתות הללו היא שאלוהים הוא בוראנו. למעשה, זה הדבר הראשון שהתנ"ך מעיד על אלוהים אשר ברא "את השמים ואת הארץ." (בראשית א' 1).

אחד הדברים המרתקים המשתמעים מפסוק זה, הוא שכתבי הקודש מניחים מראש את קיומו של האל בלי לנסות להוכיח זאת. מחברי כתבי הקודש הקדישו זמן ומקום רב כדי ללמדנו מיהו אלוהים, במיוחד את העובדה שאופיו מתגלה באמצעות מגעיו עם האנושות השרויה בחטא. אבל הם לא הקדישו זמן או מקום כדי לנסות להוכיח את קיומו. הם פשוט הניחו שהוא קיים.

קיראו את אל העברים י"א 6 ואת אל הרומים י' 17. מה נאמר כאן על אלוהים ועל תפקידו של דבר ה', המעורר אותנו להכיר בקיומו של האל?

אמונה שלמה בקיומו של האל אינה יכולה לצמוח אך ורק מתוך טיעונים הגיוניים. כתבי הקודש מלמדים שהאדם משתכנע בקיומו של האל באמצעות חוויה אישית, כאשר רוח הקודש מטביעה בליבו ובמוחו את עובדת קיומו. במקרים רבים, אנשים מגיעים תחילה לאמונה באלוהים, ורק לאחר מכן מתחילים לבנות תשתית הגיונית לאמונתם באל הנסתר מן העין.

קיראו את מלאכי ג' 6; יעקב א' 17; יוח"א ד' 8, 16; דהי"ב ו' 18. מה אנו למדים מפסוקים אלה על תכונותיו של אלוהים? אילו תכונות אחרות של אלוהים נחשפות בדברו?

הגו בתכונותיו של האל כפי שהן מוצגות בכתבי הקודש. כמה מהן תוכלו להסיק ממקורות אחרים, כלומר, מעולם הטבע או מחוויה אישית? מה תלמדו מתשובתכם על חינויותם הרבה של כתבי הקודש להבנתנו את טיבו ואופיו של אלוהים?

מעשיו של אלוהים

2

אפילו קריאה שטחית ביותר בכתבי הקודש תגלה לנו שאלוהים מעורב בחיי האנושות ובמתרחש עלי אדמות. הוא אינו אל מרוחק ומנותק מחיינו, כפי שלימדו מספר הוגי דעות ביוון העתיקה, או אפילו מספר תיאולוגים נוצרים. על אף שה' שונה בתכלית השינוי מבריאתו, הוא קשר את עצמו לבריאתו והוא שרוי עימה בקרבה יתרה.

כפי שלמדנו אמש, כתבי הקודש מתארים את אלוהים כבוראנו. מעשה הבריאה מעיד על מורכבות הקשר של אלוהים עם העולם הזה. מה נלמד מן הפסוקים הבאים על מעשיו של אלוהים עלי אדמות, במיוחד בהקשר לעימות הגדול?

בראשית י"א 9 _____

בראשית י"ט 24 _____

שמות ג' 14-1 _____

יוחנן ג' 16 _____

תס"א ד' 17 _____

אין ספק בכך שכתבי הקודש מציגים בפנינו אלוהים המעורב מאוד בחיי האנושות. למעשה, העימות הגדול מעיד על פועלו של אלוהים, אשר מבקש להציל את האנושות מציפורני השטן והחטא. ממעשה הבריאה, המעשה הראשון של אלוהים (בראשית א' 1), דרך מעשה הכפרה בצלב (יוחנן י"ט 18), ועד לבריאתו מחדש של העולם (פטר"ב ג' 12, 13), כתבי הקודש מראים לנו חד משמעית את פועלו של ה' בקרב האנושות ואת הקרבה היתרה שהוא שרוי עימה.

כיצד חוויתם, באופן אישי, את מעשיו של אלוהים? כיצד חזיתם בפועלו בחייכם ובחיי הזולת? כיצד תלמדו לשאוב נחמה מן הידיעה שאלוהים שרוי עימנו בקרבה רבה כל כך?

2

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י ווייט, The Ministry of Healing את הפרק: "Danger in Speculative Knowledge", עמ' 427-438, ובספרה Testimonies for the Church, כרך 5 את הפרק "The Word Made Flesh", עמ' 746-749, ובספרה Controversy, את המבוא וההקדמה, עמודים 5-7.

"אלוהים חפץ למסור את האמת שלו לעולם באמצעות בני האדם. ה' בכבודו ובעצמו, באמצעות רוח הקודש, הכשיר אנשים למלאכה זו ואיפשר להם לבצעה. הוא הנחה את שכלם בבחירת המילים שיאמרו ויכתבו. האוצר הופקד בידי כלים ארציים. עם זאת, זהו אוצר שמיימי. העדות הועברה דרך ביטוייה נטולי השלמות של השפה האנושית, ועם זאת, זו העדות של אלוהים; ילדי האלוהים הצייתניים ובעלי האמונה חוזים בעדות זו בתהילת גבורת ה' הגדושה חסד ואמת.

"בדברו, ה' מסר לבני האדם את הידע הנחוץ לגאולה. יש לראות בכתבי הקודש התגלות מהימנה ומועילה של רצונו. כתבי הקודש מעניקים לנו אמות מידה לאופי, חושפים לפנינו תורות ודוקטרינות ומשמשים אבן בוחן להתנסות. 'כָּל הַכְּתוּב נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וּמוֹעִיל הוּא לְהוֹרָאָה, לְתוֹכְהָ, לְתַקּוּן, לְחֻנוּךְ בְּמַעֲגָלֵי צֶדֶק, לְמַעַן יִהְיֶה אִישׁ הָאֱלֹהִים מְשֻׁלָּם, וּמְקַשֵּׁר לְכָל מַעֲשֵׂה טוֹב.' (טימ"ב ג' 16, 17) [אלן ג'י ווייט, The Great Controversy, עמ' 8, 9].

שאלות לדין:

- ① עד כמה נוכל להיות בטוחים בתובנות שקיבלנו על אלוהים ממידע ששאבנו מחוץ לכתבי הקודש? האם יש בכלל מקום ללמוד על אלוהים ממקורות אחרים? אם השבתם על השאלה בחיוב, מהם אותם מקורות, וכיצד נוכל לדעת לבטח שהמידע שהם מספקים הוא אמין?
- ② מדוע השקפת עולם המתכחשת לעל-טבעי עומדת בסתירה גמורה לדבר ה'?
- ③ המדע והטכנולוגיה מסייעים רבות לאנושות. בין היתר, המדע עוזר לנו להיטיב להבין את כוחו של אלוהים (לדוגמה, ראו מה המדע מלמדנו על מורכבותם הרבה של החימום) ואולם, אילו מגבלות ברורות טמונות במה שהמדע יכול ללמדנו על אלוהים? מתי המדע עלול לפעול נגד הבנה נכונה של אלוהים?
- ④ מדוע התורה שעל פיה האל האחד מאחד בתוכו שלוש הוויות (קשה ככל שתהיה להבנה), חשובה לנו כל כך כאדוונטיסטים? לדוגמה, אילו המשיח לא היה אלוהים בכבודו ובעצמו, איזו משמעות היתה לדבר ואילו השלכות היו נובעות מכך? הגו ברעיון זה.

האדם, יציר כפיו של ה'

3

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: בראשית א' 27; א' 26; מרקוס י"ב 17-13; בראשית ב' 25-19; מעשי השליחים י"ז 26; אל הרומים ה' 19-12.

פסוק לשינון: "דַּעוּ כִּי יְהוָה, הוּא אֱלֹהִים: הוּא עֲשָׂנוּ, וְלֹא (וְלֹ) אֲנַחְנוּ." (תהילים ק' 3).

מבט שבועי: אלוהים ברא את האנושות בצלמו ובדמותו; החטא זיהם והכתים את צלם ה' באדם. תוכניתו של אלוהים היא לשקם בנו את דמותו. ארתור שופנאוור, הוגה דעות מן המאה התשעה עשרה, היה שקוע במחשבות עמוקות על מהות הזהות האנושית בזמן שנתקל במישהו ברחוב. האדם שנתקל בו הגיב בכעס: "מי אתה חושב שאתה?" שאל.

"מי אני?" השיב שופנאוור, "הלואי שידעת".

מי אני? מי אנחנו? מה אנו עושים כאן? כיצד הגענו לכאן, ומדוע? שאלות עתיקות יומין אלה ממשיכות להעסיק את בני האדם בימינו. ואולם, כתבי הקודש מציגים תשובות לכולן. זאת משום שקיים קשר בלתי נפרד בין סוגיית זהותנו לבין תורת הבריאה. התשובה לכל השאלות הללו טמונה בתורת הבריאה; אין אף תורה אחרת בכתבי הקודש שהיא חיונית כל כך להבנתנו את האנושות, שכן היא מתמקדת במוצא האדם, ולא רק בראשית קיומו. "ראשית קיומנו" מתייחס פשוט לעובדת תחילת הקיום האנושי, בעוד ש"מוצא" קושר את רעיון התכלית לעובדת ראשית קיומנו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-20 באוקטובר.

מעשה הבריאה ומוצא האדם

"וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֹתָם." (בראשית א' 27). מה נלמד מפסוק זה על מוצאנו, השונה תכלית שינוי ואפילו סותר במפורש השקפות אחרות על מוצא האדם? (לדוגמה, תיאוריית האבולוציה).

3

אי אפשר להחמיץ את הנקודה שלא להיהם היתה תכלית במעשה הבריאה ובבריאית האנושות. בכתבי הקודש אין שום רמז לרעיון כלשהו של מקריות. נבראנו מתוך מטרה ברורה, וניחנו בטבע ובמהות ברורים כבר בהתחלה.

העובדה שנבראנו "בצלם ה'", מעידה על מהות ותכלית ברורות ומוצקות. נקודה זו חשובה, שכן מספר הוגי דעות טוענים שבני האדם חייבים ליצוק משמעות ותכלית לחייהם, שכן באנו לידי קיום ללא משמעות או תכלית הטבועים בנו. לדוגמה, אילו תיאוריית האבולוציה היתה נכונה, יכולנו לטעון זאת שכן היא מלמדת שבאנו לידי קיום ללא שום מטרה (איך יכלה להיות לנו מטרה, הרי נוצרנו ביד המקרה?), ולכן עלינו ליצור לעצמנו מטרה. לעומת זאת, על פי כתבי הקודש, נבראנו בצלם אלוהים, ונוצרו כדי להביא לו כבוד ותהילה.

מוצא קשור להיסטוריה. קיראו את איגרת יהודה פס' 14, אל הרומים ה' 12-21 וקור"א ט"ו 20-22. כיצד תורמים פסוקים אלה להבנתנו את דמותו ההיסטורית של אדם הראשון בפרקים א' ו-ב' בבראשית? מדוע חשוב כל כך להבין שהוא היה דמות היסטורית?

מדהים לגלות שרבים מחוקרי כתבי הקודש מבטלים את העובדות ההיסטוריות של אדם הראשון, ורואים בו מיתוס, סמל לאנושות, ולא אדם בשר ודם. ניתן להגיע לדעות כאלו רק באמצעות סילוף מוחלט של הכתובים, הן של התנ"ך והן של הברית החדשה.

הגו בעובדה שנבראתם בצלם ה'. מה אמור הדבר ללמדכם על הערך שלכם, בלי קשר לטעויות, למגרעות ולחולשות שלכם?

צלם האלוהים: חלק א'

כפי שלמדנו אמש, אדם הראשון, וכמובן חווה, היו אנשים בשר ודם שנוצרו "בצלם ה'", ולא מיתוסים או סמלים. מובן שהעובדה שנוצרו בדמותו של ה' היא דבר חיובי ומקודש, המעניק לנו ערך רב ומפיח בנו הערכה עצמית רבה. אבל מה זה אומר בעצם?

3

קיראו בתשומת לב את בראשית א' 26. איזו הצהרת כוונות קושרה לבריאת האדם בצלם ה'? כלומר, אלוהים מכריז כאן שהאנושות תיווצר בצלמו ובדמותו, ושיהיו לכן השלכות מיידידות. מהן אותן השלכות, וכיצד תורם הדבר להבנתנו את רעיון "צלם האלוהים"?

פסוק 26 בבראשית פרק א' מהווה הצהרת כוונות מפיו של אלוהים. אלוהים יצר את האדם בצלמו, ואז הורה לו לעשות דבר מה. דומה שהאדם נברא בצלם ה' לתפקיד מסוים; במקרה הזה, כדי למשול על יתר הבריאה. לפיכך, "צלם ה'" מצביע על היכולות הגופניות, השכליות, החברתיות והרוחניות שהאדם ניחן בהן כדי שהאנושות תמלא את תכליתו של ה' בעבודה. אין ספק שהשלטון שה' נתן לאדם על הבריאה כרוך בהפגנת כבוד, דאגה, טיפול, שמירה ומסירות בתור סוכניו הנאמנים של האל. ייתכן שהאנושות יועדה לנהוג בבריאה "הפחותה" ממנה בדרך שתשקף את מגעיו של ה' עם בני האדם. מן העובדה שנוצרו בצלם ה' משתמע גם שבני האדם נועדו לייצג את אלוהים בעולם. איזו מחויבות כבירה!

קיראו את מרקוס י"ב 13-17. כיצד פסוקים אלה תורמים להבנתנו את משמעות היותנו בראים בצלם ה'?

כאשר ישוע אמר: "את אשר לקיסר תנו לקיסר, ואת אשר לאלוהים – לאלוהים", הוא אמר, הלכה למעשה: "תנו את כספכם לקיסר, שכן דמותו מוטבעת עליו, ולכן הוא שייך לו. אבל מיסרו את עצמכם לאלוהים. אתם נושאים את דמותו, ולכן אתם שייכים לו." (מילרד ג'יי. אריקסון, 1998 (Christian Theology Mich.: Baker Book House), עמ' 515).

כיצד נוכל לתרגם זאת למונחים מעשיים? קרוב לוודאי שעלינו להפגין את דמות האל הטבועה בנו באהבתנו, במחויבותנו ובנאמנותנו אליו, כמו גם ביחסנו כלפי הזולת. כאמור, אנו מפגינים את העובדה שנבראו בצלם ה', יהיו אשר יהיו יתר הדברים הכרוכים בכך, באמצעות מעשינו.

צלם האלוהים: חלק ב'

יהיו אשר יהיו יתר המשמעויות הטמונות בעובדה שנבראנו בצלם ה', זה גם אומר שנבראנו כדי לקיים מערכות יחסים. מהן אותן מערכות יחסים, וכיצד עלינו, כברואים בצלם ה', להתנהל בהן?

קראו את בראשית ב' 19, 20. מה נאמר לנו, ישר על ההתחלה, על יחסה של האנושות לעולם?

שימו לב לאוטונומיה, לחופש שניתן כאן לאדם הראשון. הוא נדרש לתת שמות לכל יצירי כפיו של ה'. אלוהים לא נתן להם את שמותיהם, אלא השאיר את המלאכה לאדם הראשון. מפסוקים אלה עולה שאלוהים יקבל כל שם שאדם הראשון ייתן לבעלי החיים.

קראו את בראשית ב' 25-20. כיצד שופכים פסוקים אלה אור נוסף על מערכות היחסים שיועדו לברואי ה' שנמצאו בצלמו?

פרשנות רבה נכתבה במהלך הדורות על משמעות הפסוקים הללו. מרתק לגלות כאן, בין יתר הדברים, את הקרבה והאינטימיות שיועדו לשרור בין אדם וחווה. אדם הראשון נוצר מן האדמה, וחווה נוצרה מן האדם (דבר שעזר להבדיל אותה מיתר יצירי כפיו של ה'). מכאן, שמי שנברא בצלם ה' ניחן ביכולת לקיים קשרי קרבה ואהבה (שקרוב לוודאי משקפים את היחסים בתוך האלוהות עצמה).

בחנו את הכתוב בבראשית א' 27, בראשית ג' 20 ומעשי השליחים י"ז 26. באיזה אופן הונחלה האחדות ששררה בין בני הזוג הראשון לדורות הבאים כדי להביא לאחדות הגזע האנושי? מה יש לאנושות לומר על סוגיות מוסריות כגון צדק, גזענות וכו'?

צלם שנטמא

3

אחד המכשולים הגדולים העומדים בפני אנשים המחילים את תורת האבולוציה לסיפור הבריאה המקראי, הוא החטא הקדמון. לפי כתבי הקודש, העולם והאנושות נוצרו כלילי שלמות. תורה זו סותרת את תיאוריית האבולוציה ברמה הכי בסיסית שלה. על פי תורת הבריאה המקראית, רק בעטי של החטא חדרו לעולם סבל ומוות, רעיון המנוגד למודל האבולוציוני, שעל פיו, סבל ומוות שימשו חלק מן האמצעים שיצרו את הבריאה.

שוו בנפשכם מה היינו מסיקים על אופיו של ה', אילו ברא אותנו בדרך שהאבולוציה מלמדת עליה. במקרה כזה, אלוהים היה משתמש בתהליכים הכרוכים באלימות, אנוכיות ושלטון החזקים-על-החלשים כדי ליצור יצור כליל שלמות, נטול אנוכיות ופגמים מוסריים, אשר ימנעו ו"יפול" להתנהגות אלימה ואנוכית ושלטון החזק על החלש, מצב שממנו יהיה עליו להיושע, אחרת יאלץ לשאת בעונש סופי ונצחי.

בנוסף, חישבו לאילו מסקנות היינו מגיעים אילו יישמנו את תיאוריית האבולוציה לתוכנית הגאולה. אלוהים לבש בשר ודם בדמות קוף אדם, אשר נוצר באמצעות תהליך מחזורי אכזרי, רצחני וכואב של ברירה טבעית, וכל זאת במטרה לחסל את המוות, הוא ה"אויב האחרון"! (קור"א ט"ו 26). אבל כיצד יכול מוות להיות "אויב" אם שימש אחד האמצעים שאלוהים בחר בהם לשם בריאת האדם? אלוהים בובז ודאי אינספור בני אדם, החל מאדם הקדמון, דרך ההומו ארקטוס (אדם זקוף) וההומו היידלברג'נסיס, כדי ליצור לבסוף אדם תבוני (הומו סאפיינס) בצלמו ובדמותו. אם כך, האם ישוע בא להושיע את האנושות מן התהליך עצמו שאלוהים השתמש בו כדי ליצור את האנושות מלכתחילה? הרעיון כולו אידייתי, ואינו עולה בקנה אחד עם תורת כתבי הקודש.

קיראו את אל הרומים ה' 12-19 ואת אל הקולוסים ג' 10. כיצד תורמים פסוקים אלה להבנתנו את מה שהחטא עולל לאנושות? כיצד מתבטא תפקידו של העימות הגדול בתמונה כולה? (ראו יוח"א ג' 8).

חטא נגע בכל ההיבטים בחיי האדם, ואפילו באדמה עצמה. אלן ווייט דיברה על קללה "משולשת" שהוטלה על העולם: הראשונה נבעה מחטאו של אדם הראשון, השנייה מרצח הבל בידי קין, והשלישית באה לידי ביטוי במבול שחולל נזק עצום בעולם. התיאולוגים מדברים גם על "קלקלה מוחלטת" – רעיון שעל פיו כל היבט באנושות, בחיי האדם ובאישיותו, הושחתו בידי החטא. אחרים מאמינים שאלימות, סבל ומוות מהווים חלק מן הדרך שבה השטן מבקש להשמיד את האנושות שה' ברא. חישבו על ההבדלים באופיו של אלוהים, ששתי דעות סותרות אלה מציגות.

יש סבורים כי אלימות, סבל והמוות היו חלק מאיך אלוהים ברא את האנושות. אחרים מאמינים שאלימות, הסבל והמוות היו חלק מכיצד השטן מבקש להשמיד את האנושות. שאלוהים יצר תחשוב על ההבדלים באופיו של אלוהים, כי שתי דעות אלו מנוגדות להציג.

שיקום

על אף שהשפעת החטא על האנושות היא עמוקה ופושה בכול, מצבנו הביש אינו בלתי הפיך. כתבי הקודש מציגים את האפשרות של התחדשות ושיקום של צלם ה' בתוכנו, לפחות במידת מה.

3

קיראו בתשומת לב את הפסוקים הבאים והגו בהם: אל הרומים ח' 29; קור"ב 18; אל האפסים ד' 23, 24. איזו תקווה מוצגת כאן?

כתבי הקודש מציגים בברור את התקווה שהאדם ייברא מחדש בצלם אלוהים. התחדשות צלם ה' באדם מלווה בהפחתת השפעות החטא עליו ועל מערכות היחסים שלו. ואולם, דבר מכל אלה אינו נובע ממאמצי אנוש. כתבי הקודש מצביעים על המשיח בתור הבסיס לתקווה להתחדשות האדם; בנוסף, יהיו אשר יהיו השינויים שיתחוללו בחיינו, תקוות הגאולה שלנו חייבת להסתמך תמיד על פועלו של המשיח למעננו, ועל מתת הגאולה המבוססת על צדקתו ולא על צדקתנו.

כיצד מתייחס הכתוב באיגרת השנייה אל הקוריתים ה' 17, לבריאת האדם מחדש בצלם ה'? האם מאמין שהפך לבריאה חדשה במשיח, משוחרר מהשפעת החטא ומהשלכותיו על חייו? מה למדתם מהתנסותכם בהקשר לתשובה לשאלה הזו?

בדרך כלל, ראיות מכתבי הקודש מובילות למסקנה שהתחדשות רוחנית דורשת מן המאמין לעמוד על המשמר במלחמה הרוחנית המתחוללת בין הבשר והרוח (גלט. ה' 16, 17). מי שחודשו בצלם ה', מגלים שהמלחמה הרוחנית היא ממשית. לפיכך, הם נענים לאתגר ונלחמים בעזרת גבורת ה' (אל האפסים ו' 13-10). מי שבחר להיברא מחדש בצלם ה', ממקם את עצמו לצד אלוהים בעימות הגדול. כשאלן ווייט כתבה על אנשים שחוו את התחדשות גבורת המשיח, היא ציינה: "משום שזוהי החוויה שלו, המשיחי אינו אמור לשבת בחיבוק ידיים ולהסתפק במה שהושג למענו. מי שנחוש בדעתו להיכנס למלכות הרוח, יגלה שתשוקות יצר הרע וכל כוחות הנפש שאינם ניתנים להתחדשות, נערכים למלחמה נגדו, מגובים בתמיכתם של כוחות ממלכת האופל. עליו לחדש מדי יום את קדושתו ולהיאבק בשטן. הרגלים ישנים ונטיות תורשתיות לעשיית הרע יחתרו לשלוט בו. לכן, עליו להישמר תמיד מפניהם, ולהילחם בעזרת גבורת המשיח עד לניצחון." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 476, 477).

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, אבות האומה ונביאי ישראל, את הפרק "מעשה הבריאה," כרך א', עמ' 15-7.

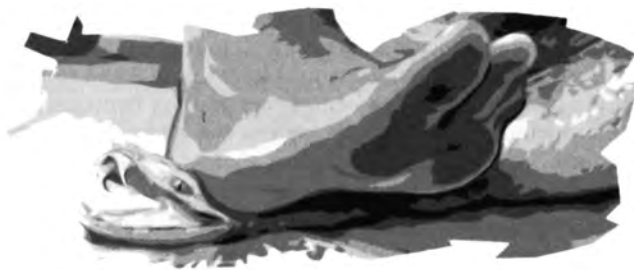
"האדם נוצר מבראשית בצלם ה'. הוא שרה בהרמוניה מושלמת עם הטבע ועם חוקי ה'; חוקי הצדקה היו חקוקים על ליבו. אבל החטא הרחיק אותו מבוראו. הוא חדל לשקף את צלם האלוהים. לבו היה נתון במאבק תמידי עם חוקי תורת ה'. 'שהרי מחשבות הבשר עוונות את אלוהים, מפני שאינן נכנעות לתורת אלוהים, אף אינן יכולות להיכנע.' [אל הרומים ח' 7]. ואולם, 'כה אהב אלוהים את העולם עד כי נתן את בנו יחידו,' כדי להביא לריצוי בין האדם לאלוהים. באמצעות זכויותיו של המשיח, האדם יכול לשרות שוב בהרמוניה עם בוראו. ליבו חייב להתחדש על ידי חסד האל; עליו לקבל חיים חדשים משמיים. שינוי זה הוא הלידה החדשה, שבלעדיה, כך טוען ישוע, איש 'לא יוכל לראות את מלכות האלוהים.' (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 467).

"התכלית האמיתית של חינוך למשמעת היא שיקום צלם האלוהים בנשמת האדם. ה' ברא את האדם מבראשית בצלמו ובדמותו. הוא חנן אותו בתכונות נעלות. מוחו ונפשו היו מאוזנים ובריאים, וכל כוחות הנפש שלו נמצאו בהרמוניה. אבל החטא הקדמון ותוצאותיו עיוותו את המתנות הללו. החטא השחית את צלם ה' באדם, וכמעט מחק אותו. כדי לשקמו, ה' הגה את תוכנית הגאולה, והאדם קיבל תקופת מבחן שתמשך כל ימי חייו." (אלן ג'י. ווייט, Patriarchs and Prophets, עמ' 595).

שאלות לדיון:

- 1 כיצד משתלבת תיאוריית האבולוציה בתרחיש העימות הגדול? כיצד משתמש השטן בדוקטרינה זו כדי לערער ולהרוס את האמונה בכתבי הקודש?
- 2 עיברו על הברית החדשה וחפשו את כל הפסוקים הדנים באדם הראשון. עד כמה ברור שכל מחברי הברית החדשה האמינו שאדם הראשון היה בשר ודם? מדוע טובנה זו חשובה כל כך להבנתנו את זהותנו, את האופן שבו נקלענו למצבנו הנוכחי, ואת התקווה שיש לנו בישוע המשיח?
- 3 הגו לעומק ברעיון של שיקום צלם ה' באדם. כיצד אנו אמורים להבין זאת, במיוחד בהיותנו בשר ודם הנמונים תחת תהליכים של התנוונות, חולי ומוות?
- 4 שתי תורות יסוד בפזיקה: תורת הקוונטים ותורת היחסות, סותרות זו את זו. מה אמור הדבר ללמדנו על הזהירות שעלינו לנקוט בבואנו לקבל דבר מה כ"עובדה", רק מפני שהמדע מכריז את זה?

גאולה: הפתרון היחיד

4

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן ב' 25; ירמיהו י"ז 9; טיטוס א' 1, 2; אל הרומים ג' 24-19; מעשי השליחים ב' 37; לוקס ז' 47; אל האפסים ב' 5-1.

פסוק לשינון: "כִּי כֹה אָהַב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ לְמַעַן לֹא יֵאבֵד כָּל הַמֵּצֵאִין בּוֹ, אֲלֵא יִנְחַל חַיֵּי עוֹלָם." (יוחנן ג' 16).

מבט שבועי: סוגיית החטא היא כבירה. עד כמה אסירי תודה עלינו להיות על כך שהפתרון היה כביר דיו כדי לפתור אותה?

"סוגיית החטא" מתייחסת למשבר שנגרם עקב חטאם של אדם וחווה בגן העדן, אשר המיט על העולם את המאבק הכביר בין כוחות הטוב והרע. חלקו של אלוהים בעימות היה לעצור, ובסופו של דבר לחסל את השפעותיו המזיקות של החטא, לא רק עלי אדמות, אלא בבריאה כולה. המעשה שאלוהים עשה כדי להציל את הבריאה מתוצאותיו ההרסניות של החטא עומד ביסודה של תורת הגאולה. ועל אף שהמאבק הזה, לפחות מבחינת הגאולה, משחק תפקיד עלי אדמות, נושא העימות הגדול מראה לנו שהסוגיות העומדות על הכף הן אוניברסליות.

מובן שתורת הגאולה נוגעת בעיקר בפועל הגאולה של ה' בעברנו. אבל גם לאנושות יש תפקיד חשוב. אלוהים אכן העניק אמצעי גאולה מדהים לישועת האנושות. אבל, החלק החשוב שלנו הוא לענות לשאלה, כיצד נגיב למתת הזו? בתשובה זו תלויה גורלה הנצחי של נשמתנו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-27 באוקטובר.

טווח הבעיה

משום שהגאולה היא הפתרון שאלוהים מעניק לסוגייה שהתעוררה עקב החטא, מידת הנזק שהחטא מחולל קובעת את תחומי הפתרון. לא היה זה פתרון אילולא יכול היה לפתור את הבעיה, תהיה אשר תהיה גודלה.

מה חושפים הפסוקים הבאים על הטווח של סוגיית החטא? כיצד חוויתם על בשרכם או ראיתם סביבכם את המציאות המוצגת בפסוקים הללו?

יוחנן ב' 25

תהילים נ"ט 2

ירמיהו י"ז 9

אלהורומים ה' 12

יעקב ה' 7-1

ישעיהו ה' 23

תסל"ב ב' 10

מי מאיתנו לא חווה לעומק באופן אישי וכואב עד כמה חמורה ומזיקה היא סוגיית החטא? אנו חיים כל רגע ורגע עם ממשותו של החטא והשלכותיו. כל תחום בקיום האנושי עלי אדמות נשלט, במידה זו או אחרת (למעשה, במידה גדולה מאוד), בידי החטא. החטא מזהם את האנושות בכל הרבדים והתחומים, החל מפוליטיקה ועד לנבכי הנפש העמוקים ביותר. החטא הוא כל כך גרוע, שללא פתרון אלוהי, לא תהיה לו שום תקנה. כמה אסירי תודה עלינו להיות על כך שהפתרון כבר ניתן! הוא נקרא "תוכנית הגאולה", ומטרתו לפתור את סוגיית החטא.

אמצעי הגאולה של ה': חלק א'

השלכות החטא לא המתינו ל"עידן החסד". תוצאות החטא ניכרו מייד ודרשו טיפול מייד. לפיכך, עלה הצורך באמצעי כלשהו שיתערב בזמן שהחטא יבטא את עצמו. אכן ווייט הביעה זאת בצורה ברורה ביותר: "ברגע שהיה חטא, היה מושיע. המשיח ידע שיהיה עליו לסבול, אבל הוא בא כדי לשמש קורבן תמורה תחת האדם. ברגע שאדם הראשון חטא, בן האלוהים הציג את עצמו כעירבון בעבור המין האנושי, שבכוחו למנוע את האבדון שנגזר על החוטא באמצעות מותו על הצלב בגולגולתא." (מתוך פרשנותה של אלן ג'י. ווייט בספר: The SDA Bible Commentary, כרך 1, עמ' 1084).

מה נלמד מן הפסוקים הבאים על תוכנית הגאולה והמועד שבו היא נקבעה? איזו תקווה כבירה והבטחה נפלאה נוכל לשאוב מפסוקים אלה?

טיטוס א' 1, 2

אפסים א' 3-5

תסל"ב ב' 13, 14

התגלות י"ג 8

הגו במשמעויות של הפסוקים שלעיל. מה משתמע מהם? בעיקרון, אלוהים העניק מאז הנצח אמצעים לפתרון סוגיית החטא. על אף שאלוהים לא גזר מראש שהחטא יתבצע (אילו גזר זאת, היה אחראי לכך – רעיון כפירה מחריד ביותר), הוא ידע שהחטא יבוא, ולכן, כבר בנצח הוא סיפק את האמצעי לפתרונו.

מדובר בגורל שנגזר מראש בידי ה', השונה תכלית שינוי מ"גורל ידוע מראש", כפי שנהוג להבין זאת. זו היתה תוכניתו של אלוהים, מן הנצח, שכל בני האדם ייושעו בישוע המשיח. העובדה שישנם אנשים המואסים בגאולה זו, אינה מבטלת את כוחו או את היקפו של האמצעי הזה. זה רק מוסיף לטרגדיה של האנשים הבוחרים באובדן לאור הקורבן העצום שהוקרב למעננו.

הגו באמיתה המדהימה, שעל פיה, תוכניתו של ה' לחייכם, מן הנצח, היתה שתוושעו. חישובו על משמעות הדבר. כיצד אמורה אמיתה זו להשפיע על חייכם?

אמצעי הגאולה של ה': חלק ב'

במהלך תולדות הגאולה, החל מהבטחת הבשורה הראשונה (בראשית ג' 15), דרך תורת הקורבנות הקדומה (בראשית ד' 4), הברית שנכרתה עם אברהם (בראשית י"ב 3-1), וכלה בהעלאת הקורבנות במקדש בידי בני ישראל (שמות כ"ה 8) – הכול כוון אל רגע השיא שהתבטא בחייו, מותו, תקומתו, עלייתו השמימה וכהונתו בשמיים של ישוע המשיח; הוא האמצעי האולטימטיבי שאלוהים סיפק לשם פתרון סוגיית החטא.

ייתכן שנוכל להבין טוב יותר את חומרת סוגיית החטא, רק כשנבין את המחיר ששולם כדי לפתור אותה – מעשה הכפרה בצלב. הצלב לבדו מעיד על כישלונה המוחץ של האנושות לפתור את סוגיית החטא בכוחות עצמה. מצב קיצוני דורש פתרון קיצוני, ומות המשיח, האל הנושא בעונש על חטאינו, הוא האמצעי הכי קיצוני שניתן להעלות על הדעת.

4

מותו של המשיח כקורבן תמורה מוצג בכתבי הקודש ככפרה על חטא, כלומר, כאמצעי שדרכו סוגיית החטא, על כל היבטה, נפתרת. כיצד מות המשיח מספק מענה להזדקקות האדם לגאולה? בחנו את השאלה מנקודות המבט להלן:

הצדקה/כיום (לעמוד מוצדקים לפני ה'): ראו לוקס י"ח 9-14; ישעיהו נ"ג 4-7; אל הרומים ג' 24-28, זכריה ג' 1-4.

התקדשות/התחדשות (לחיות נכון לפני ה'): ראו קור'א ו' 8-11, אל הרומים ו' 1-8

אמונה בעדות האלוהית והאדרת שם ה' (ביטחון בתחייה ובחיי עולם הבא): ראו יוחנן ה' 24, 25; יוח'א ה' 13-9; תסל'א ד' 16, 17.

הגו לעומק בעובדה שהחטא הוא נורא כל כך, עד שישוע נאלץ למות על הצלב כדי להושיע אותנו מתוצאותיו הסופיות: מוות נצחי. כיצד הגות תמידית במעשה הכפרה בצלב תשמש גורם מרתיע לחטא?

חוויית הישועה: חלק א'

החוטא מתפייס עם ה' ועומד מוצדק לפניו בזכות קורבן התמורה של ישוע המשיח בעבור כולם (רומ' ה' 10-6). ואולם, המאמין אמור לחוות את אמצעי הגאולה שאלוהים סיפק לשם השגת ריצוי והצדקת האנושות דרך מות המשיח. אין די בידע תיאורטי על הצדקתנו לפני ה'; עלינו לחוות את משמעותה על בשרנו.

4

על פי מעשי השליחים ב' 36-38 ו-ג' 19, חזרה בתשובה היא ראשית חוויית הגאולה של המאמין. כיצד חוויית החזרה בתשובה המתבטאת כרגש או כחרטה, מסייעת לנו לחבר בין חוויית הצדקתנו לפני ה' לבין מות המשיח?

הגו ברעיון הבא: "דבר אינו נוגע בנבכי הנשמה כמו מגע האהבה המוחלת של המשיח. כאשר חוטאים הוגים באהבה האלוהית הזו, העמוקה מיני חקר, כפי שהופגנה על הצלב, הדבר מעורר בהם את המניע העוצמתי ביותר לחזרה בתשובה. חסדו של ה' הוא זה שמוביל אותנו לחזרה בתשובה [רומ' ב' 4]". (Ministerial Association of the General Conference of Seventh-day Adventists, Seventh-day Adventists Believe, (Nampa, Idaho: Pacific Press® Publishing Association, 2005, עמ' 135, 136).

קיראו את אל הרומים ג' 23-25 ואת אל האפסים ב' 8. מהו תפקידה של האמונה בחוויית צידוק הדין שלנו לפני ה'?

נאמר בכתבי הקודש שאמונה באה באמצעות שמיעה, ושמיעה – בהכרזת דבר המשיח (אל הרומים י' 17). בנוסף, ראינו שהאבות באהבת המשיח מעוררת את האדם לתשובה. לפיכך, חזרה בתשובה אינה זכות מיוחדת במינה הניתנת ליחיד סגולה. לאור העובדות הללו, חשיבות הלימוד וההגות בדבר ה' בהקשר של חוויית צידוק הדין שלנו היא עצומה. חסדו של האל הוא זה שמעורר אותנו לחרטה ומעניק לנו הצדקה. לפיכך, אם נתחרט על חטאינו ונחוה את צידוק הדין, עלינו לזקוף זאת אך ורק לזכותו של אלוהים. לפיכך, גאולה היא באמת מתת חסד מאת אלוהים, שכן אנו נושעים באמצעות חסד על ידי האמונה (אל האפסים ב' 8).

מהן חלק מן הדרכים המעשיות שבהן תוכלו להציף את לבכם ומוחכם בחסד ה', במיוחד בזמן שאתם הוגים בפועל בעבורכם ובמה שחשך מכם?

חווית הישועה: חלק ב'

חווית צידוק הדין מעניקה למאמין אמיתות רוחניות ממשיכות המחוללות בחייו מהפך. כשהמאמין מוצדק בדין, מקבל מחילה (לוקס ז' 47, אל האפסים א' 7, אל הרומים ד' 7), מזוכה מאשמת החטא ונחשב לצדיק (רומ' ה' 16, 18; רומ' ח' 1), הוא זוכה למתנת החיים החדשים (אל האפסים ב' 5-1, קור' ב' ה' 17).

בבסיס החוויה החדשה הזו עומדת מציאות חדשה שעל פיה, יהיה אשר יהיה העבר שלנו או חומרת מעשינו וחטאינו, אנו יכולים לעמוד נסלחים, זכאים ומטוהרים לפני ה'. הגו לעומק במשמעות הדבר. מות המשיח מכסה את כל החטאים, אפילו החמורים ביותר; לא משנה עד כמה אתם מכים על חטא ועד כמה לבכם מרשיע אתכם (יוח"א ג' 20) – כשתכנעו למשיח באמונה ותקבלו את חייו כלילי השלמות במקום "בגד העידים" העוטה אתכם (ישעיהו ס"ד 6, המעיד על טומאתנו), באותו הרגע תהיו מכוסים בצדקת המשיח. חייו המושלמים נזקפים לזכותכם, כאילו היו אלה חייכם שלכם. אם כבר מדברים על מתנה, במיוחד לחוטאים! השאלה היא, האם ייתכן שכאשר קורה דבר כזה לאדם כלשהו, לא יתחולל בו שינוי קיצוני? שינוי זה, המכונה לעיתים "הלידה החדשה", הוא חלק בלתי נפרד מחווית הישועה.

4

קיראו את הפסוקים שצוינו לעיל, וסכמו את מה שהם מלמדים על צידוק הדין, ועל האופן שבו אנו חווים אותו בחיינו.

חווית המחילה הופכת את החוטא חסין לזעם האל, ומסלקת כל מחסום המפריע לפיוס בינו לבין ה'. חיים חדשים נפתחים בפני החוטא, שעכשיו נהנה מן הזכות לחיות בחברותא עם המשיח תחת הדרכת והנחיית רוח הקודש.

חזרה בתשובה היא תנאי מוקדם לחווית המחילה וצידוק הדין, והיא מלווה בוודאי על החטא ובטבילה (מעשי השליחים ב' 38, יוח"א א' 9). הדבר תורם להבהרת העובדה שעל אף שהמחילה זמינה לכולם, לא כולם ייסלחו.

היכן הייתם אילולא יכולתם להסתמך על ההבטחה שקבלתו של אלוהים אתכם מבוססת על פועלו של ישוע בעבורכם, ולא על עצמכם או על ניסיונכם לשמור את חוקי ה' בכוחות עצמכם?

לימוד נוסף: "תוכנית הגאולה לא נהגתה לאחר מעשה, כלומר, לאחר שאדם הראשון חטא. היא היתה 'התגלות הרז שהיה כמוס בעיתות עולם' (רומ' ט"ז 25). היא היתה התגלות העקרונות ששימשו כמסד לכס האלוהים מימי הנצח... אלוהים לא גזר שהחטא יבוצע, אלא ראה מראש שהוא יבוא, וסיפק אמצעים להתמודדות עם שעת החירום הנוראה הזו. כה גדולה היתה אהבתו לעולם, שהוא התחייב לתת את בנו יחידו כדי ש'כל המאמין בו לא יאבד, אלא ינחל חיי עולם.'" (אלן ג'. ווייט, God's Amazing Grace, עמ' 23).

שאלות לדין:

4

- ❶ חישבו כמה נורא הוא החטא, שרק מות הבורא בכבודו ובעצמו יכול היה להביא לפתרונו. מה מגלה לנו הצלב על חוסר יכולתה של האנושות להושיע את עצמה? האם נוכל להוסיף דבר מה במעשינו, לכפרה שהושגה למעננו?
- ❷ ישנם אנשים המאמינים ברעיון של "כפרה סובייקטיבית", על פיו, מה שהתבצע בצלב לא שינה את מעמדנו בעיני ה', אלא להפך. לטענתם, תכלית הצלב היתה לשנות את גישתנו כלפי אלוהים, וזו לא. מה לקוי באופן מחריד בתיאוריה המיאולוגית הזו?
- ❸ האם ניתן להיות בעל ידע רב על הגאולה, אך לא לחוות אותה? כיצד אתם מבינים את הערתה של אלן ווייט: "התקדשות לאלוהים חייבת להיות עניין חי ומעשי; לא תיאוריה שניתן לדוש בה, אלא עיקרון השזור במכלול החוויה שלנו?" (Our High Calling, עמ' 243). כיצד נבטא ונממש את חווית הגאולה בחיי היומיום שלנו?
- ❹ הגו בתפקידה של הגאולה בהקשר של העימות הגדול. מדוע השטן רוצה למנוע מאנשים רבים ככל האפשר את גאולת המשיח? באילו אמצעים הוא משתמש נגדנו, וכיצד נתגונן מפניהם?

לצמוח במשיח

שבת אחר הצהריים

5

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: ישעיהו ל"ה 10, מרקוס י' 45, אלהרומים ו' 23-12, אלהאפסים ו' 12, אלהקולוסים א' 16, אלהגלטים ד' 11-1, אלהקולוסים ב' 15.

פסוק לשינון: "וַיִּהְיֶה כִּשְׁמֵיטוֹ אֶת עֲצֻמַת הָרָשִׁיּוֹת וְהַשְׂרָרוֹת, הִצִּיגוּ לְרֹאשָׁהּ בְּתֵּהָלֹכָתָהּ נִצְחוֹנוֹ, נִצְחוֹן שֶׁהָשִׁיג בּוֹ." (אל הקולוסים ב' 15).

מבט שבועי: הניצחון שישוע המשיח נחל בצלב, מגדיר את טווח הניצחון שהמאמין המשיחי יכול לצמוח בו.

במושב האסיפה הכללית החמישים ושימונה שנערך בשנת 2005, הוכנס תיקון (באמצעות הצבעה) בעיקרי האמונה שלנו, שכותרתו "צמיחה במשיח". כאשר בוחנים את ההכרזה, מתבררות הנקודות החשובות הבאות: ישוע הביס את כוחות הרוע וכוחות שטניים; באמצעות המשיח, ניתן לנחול ניצחון על כוחות הרוע, ועל הדרכים שבהן הם התבטאו בחיי האדם; ולבסוף, ישנם תנאים שאם המשיחי ימלא אותם, הוא יוכל לנחול את הניצחונות הללו בחייו. בשלושת השיעורים הבאים נתמקד בנקודות הללו. השבוע נבחן את טיבו של הניצחון שהמשיח נחל על הצלב. באמצעות ניצחונו של המשיח – לא רק על החטא, אלא על כל הכוחות הפועלים נגד האנושות ובריאת האלוהים – הוא השיג גאולה למען כולנו. השבוע, בזמן שננסה להבין מה המשיח עשה במקומנו, נבין טוב יותר מה נוכל לנחול בחיינו כאן ועכשיו. נוכל לנחול את ניצחונו של המשיח אם נתבע אותו לזכותנו, שכן, בלא הבדל מה ישוע עשה למעננו, עלינו לבחור לקבל זאת. איש אינו נוכל ניצחון באופן אוטומטי.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-3 בנובמבר.

הגאולה

האמונה המשיחית מתבססת על רעיון הגאולה, שעל פיו, אנשים נושעים מההרס שהחטא המיט עליהם באמצעות פעולה שעשה מישו אחר, במקרה הזה, פועלו של ישוע בעבורם. בדרך זו ניתן להבדיל בין המשיחיות לבין "דת המבוססת על חוקים", שבה אדם יכול להשיג תיקון ולשנות את גורלו בכוחות עצמו באמצעות "מעשי צדקה". אנו זקוקים לגאולה הזו, שכן לפי כתבי הקודש, אנשים החיים ללא המשיח הם עבדים לחטא (יוחנן ח' 34), ונתונים תחת גזר דין מוות (רומ' ו' 23). הם אינם יכולים לשחרר את עצמם משני התנאים הללו. המצב החמור שבו נתון החוטא מחייב התערבות חיצונית, ולהתערבות הזו יש מחיר. הברית החדשה מלמדת מפורשות שהמחיר הזה היה מותו של ישוע המשיח על הצלב.

מה חושפים הפסוקים הבאים על רעיון הגאולה? (ישעיהו ל"ה 10; מרקוס י' 45; גלט' ד' 5; טיטוס ב' 14; אל העברים ט' 12; פטר"א א' 18, 19).

מנקודת המבט של הברית החדשה, מותו של המשיח כקורבן תמורה שימש כדי לכפר על חטאינו ולגאול אותנו. ישוע נטל את מקומנו, הקריב את עצמו במקומנו ונשא בגורל שיועד לנו כדי שאנו לא נאלץ לשאת בו. על אף שישנם אנשים הדוחים את הרעיון הזה, שכן הם אינם אוהבים את המחשבה שמישהו יסבול במקום אדם אחר (במיוחד במקומו של אדם אשם), זהו לב לבו של מסר הבשורה.

"כשהברית החדשה דנה בגאולה... משמעות הגאולה היא שהמשיח שילם את המחיר בעבור גאולתנו. המחיר ששולם חייב לעלות בקנה אחד עם מה שנרכש תמורתו, דבר המעיד על תמורה, תחליף ושוויון ערך." (לאון מוריס, *The Apostolic Preaching of the Cross* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmann Publishing Co., 1965), עמ' 61).

חישבו על תחומים בחייכם שאתם מתקשים לשנות, שאתם חשים לגמרי חסרי אונים בנוגע אליהם. באותו האופן, אנו חסרי אונים לחלוטין לגבי גאולתנו. אין בכוחנו להושיע את עצמנו. כיצד מסייע לנו הדבר להבין טוב יותר את פועלו של המשיח למעננו על הצלב? והעיקר, כיצד אמיתה מדהימה זו על הגאולה אמורה להשפיע על חיינו?

כעבדים היוצאים לחופשי

כשאנו מבינים שגאולה פרושה שחרור משעבוד בעזרת סיוע "חיצוני", נוכל להסיק שהאנושות החוטאת משועבדת לכוח או להשפעה, החזקים ממנה. השאלה שעלינו לשאול היא, מהו הכוח או הגורם שהאנושות החוטאת משועבדת אליו כל כך?

לימדו את אל הרומים ו' 23-12. שימו לב שבפסוקים 18, 20 ו-22, שאול מדבר על שחרור. מהו ההקשר של השחרור הזה? שחרור ממה? במה דן כאן שאול?

5

חישבו על הדברים ששאול אומר בפסוקים שצוינו לעיל לאור דבריו באל הרומים ו' 11-1. שאול דן במה שקורה בשעת הטבילה של המאמין. הוא מציג כמה מן הדברים האמורים למות עם המשיח בזמן הטבילה. לאחר שהציגם, שאול מאתגר את המשיחיים שהתאחדו עם המשיח להפגין את ריבונותו של המשיח, אשר "שחרר" אותם מכוחו של החטא. השורה התחתונה היא, שלפי שאול, לא משנה עד כמה טבענו הושחת בידי החטא, באמצעות המשיח נוכל להשתחרר מכוחו המשעבד של החטא. מי מאיתנו לא חזה בהרס ששעבוד כזה המיט? מי מאיתנו לא ראה חיים שנהרסו בידי החטא? מי מאיתנו לא נאבק בכוחו של החטא על חייו? למעשה, זהו האויב הגדול ביותר שלנו.

מה שהופך את השעבוד הזה גרוע במיוחד, הוא העובדה שהוא לא נכפה עלינו רק מבחוץ; הוא נובע מתוכנו. כיצד נשתחרר מן השעבוד הזה, הנובע מתוכנו וטבוע בישותנו? התשובה היא, כפי שראינו בפסוקים לעיל, ששחרור מן השעבוד מתבצע אך ורק באמצעות כוחו של ישוע המשיח, אשר נחל ניצחון למעננו ומציע לנו את גבורתו כדי שגם אנו ננחל ניצחון. באמצעות המשיח, אנו לא רק מקבלים מחילה על חטאינו, אלא אף מתים לחטאינו ומשתחררים מהם. הם חדלים לשלוט בנו. לפנינו הבטחות מדהימות ועוצמתיות, הבטחות שכל מי שמאמין בשמו של המשיח חייב לתבוע לזכותו.

מהי התנסותכם לגבי כוחו האכזר והמשעבד של החטא? כיצד תלמדו לאחוז ביתר שאת בהבטחות החירות הנפלאות הללו שהוצעו לנו בישוע?

רשויות ושררות (חלק א')

כתבי הקודש מציירים את עולמנו כנתון תחת שלטונם של כוחות הרוע, אשר מבקשים לשלוט בנו ולהביא לאובדנו. מובן שהעימות הגדול הוא תוצאת פועלו של המשיח נגד כוחות הרשע הללו. הבשורות הטובות והכבירות הן, שאחרי מעשה הכפרה בצלב, הניצחון על הכוחות הללו מובטח, על אף שהמלחמה ממשיכה להשתולל. הקונפליקט הוא דרמטי, קוסמי ועז, אבל הניצחון שייך לאלוהים – ניצחון שאותו נוכל לנחול באמצעות אמונה.

לימדו את הפסוקים הבאים: יוח"א ג' 8, ה' 19, יוחנן י"ב 31, ט"ז 11, אל האפסים ו' 12, אל הקולוסים א' 16, ב' 15, אל הרומים ח' 38, 39. מה הם מגלים לנו על ממשות המאבק הזה? איזו תקווה עזה ואילו הבטחות כבירות טמונות בהם לגבינו?

5

אנשים רבים במאה העשרים ואחת מתנהלים בעולם אך ורק מתוך השקפת עולם מדעית. פירוש הדבר הוא שהם בוחנים את הדברים מזווית ראייה נטורליסטית, שלדעת רבים היא היחידה בעלת התוקף בעולמנו. לגביהם, הרעיון על עולם המאוכלס על ידי הרשע והנשלט בידי כוחות שטניים, אינו אלא שריד מדורות קדומים, שסבלו מבורות והאמינו באמונות טפלות. לעומת זאת, כתבי הקודש מציגים כחלק מן המציאות בעולמנו, שורה של כוחות עוינים, המורכבים מרשויות ושררות שטניות. על אף שנקודת המבט של כתבי הקודש משלבת רעיונות נטורליסטיים ומדעיים, היא אינה מבססת את הבנת המציאות שלה עליהם. השקפת העולם של כתבי הקודש רחבה דיה כדי להכיל הן השקפות עולם טבעיות והן על-טבעיות.

לדוגמה, באיגרת אל הרומים מדובר על "כוחות". במקור היווני נעשה שימוש במילה *archai*, המתאייחסת הן לשליטים בשר ודם והן לכוחות על-טבעיים, המנסים להשליט את שלטון הרשע שלהם על בני האדם. באל האפסים ו' 12, נאמר: "מוֹשְׁלֵי חַשְׁכַּת הָעוֹלָם הַזֶּה". דרך אחרת לתרגום המשפט הזה היא: "שליטי העולם הזה מושלים בחשכה השוררת בו".

"שאלו מתייחס בברור לרוחות רעות בעלות שלטון כלשהו על העולם. ביוחנן י"ב 31, י"ד 30, ט"ז 11, מופיע הביטוי 'שר העולם הזה', המתאר את השטן. אישיותו של השטן היתה ברורה גם לבעל ההתגלות [ההתגלות ב' 10, י"ב 10]". [The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמ' 1044].

כיצד נחשפת ממשותו של העימות הגדול בחייכם? באיזה אופן אתם חשים במאבק הזה? מהי הדרך היחידה להפסיד בו בעודכם אוחזים בהבטחת ניצחוננו של המשיח למענכם?

רשויות ושררות (חלק ב')

כאמור, המילה "כוחות" עשויה להתייחס לשליטי העולם או לכוחות על-טבעיים המנסים לשלוט בחיי האדם. מילה יוונית נוספת המתלווה לפעמים למילה "כוחות" (archai) היא stoicheia, שתרגומה המילולי הוא "יסודות" או "מהות יסודית או עיקרון יסודי". ההקשר בו משתמשים במילה stoicheia חושף היבטים אחרים של עולמנו השרוי בחטא, ממנו נגאלנו באמצעות ניצחון המשיח על הצלב.

בהתחשב בהקשר של הדברים שאנו דנים בהם, מאילו דברים נוספים ניצלנו באמצעות ישוע, חוץ מאשר מכוחות רעים? (ראו אל הקולוסים ב' 8, 14, 20; אל הגלטים ד' 11-1, במיוחד פסוקים 3 ו-9).

5

בברית החדשה, ובמיוחד בכתבי שאול השליח, המושג "כוחות" מקשר בין ישויות רוחניות לכוחות או רשויות השולטים בחיי האדם מחוץ למשיח. כוחות אלה יכולים להיות כוחות פוליטיים, חברתיים, דתיים או לנבוע מן המסורת. המילה stoicheia, שתורגמה ל"יסודות" באל הגלטים ד' 3, 9 מתייחסת לשיטת עבודת אלילים שהמשיחיים בגלטיה השתחררו ממנה. מילה זו אף שימשה בהקשר להיבטים שונים בשיטת המשפט העברי הקדום. באל הקולוסים ב' 8, 20, היא מתייחסת באופן סמלי לעקרונות פילוסופיים של העולם.

"לפי ישעיהו כ"ד 21, 'מלכי האדמה על האדמה' נשלטים בידי 'צבא המרום במרום', ביטוי המתייחס לשטן וצבא מלאכיו הרעים. שאול מתייחס לשטן בתור 'הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לוֹ הַשִּׁלְטֹן בְּסִפְרֵת הַבְּיָנִים' (אפסים ב' 2), ולמנהיגי הרשע הסמויים מן העין בתור 'מוֹשְׁלֵי הַשָּׂכֶת הָעוֹלָם הַזֶּה... כְּחוֹת רֹחֲנִים רָעִים בְּשָׂמַיִם' (שם, ו' 12). "באיגרת הראשונה אל הקורинתים ט"ו 24, 25, שאול מתייחס לכניעתם למשיח. ישעיהו חוזה את העידן שבו מלאכי הרשע והרשעים יישאו בעונשם [ראו מתי כ"ה 41; פטר"ב ב' 4, 9; ההתגלות כ' 15-10]. (The SDA Bible Commentary, כך 4, עמ' 198, 199).

בקצרה, כתבי הקודש מלמדים שהחיים נשלטים בידי כוחות שונים, הן אנושיים והן על אנושיים. ללא המשיח, האדם נתון לחסדם של הכוחות הללו, תהיה אשר תהיה הצורה שבה הם מתגלמים. לחצי החיים בהווה, שלא לדבר על פחדים מן העתיד, כמו גם יתר הדברים שהחיים, החברה, המסורת והאידיאולוגיה דורשים מאיתנו, עלולים להשפיע עלינו לרעה ולגרום לנתק בינינו לבין המשיח. אבל באמצעות המשיח זוכינו בדן, נמחל לנו על חטאינו, ואף שוחררנו משעבוד לאותם "כוחות". עלינו להבין את טבעו של הניצחון, ולתבוע אותו לזכותנו.

חוץ מן המציאויות העל-טבעיות השוררות בעולמנו, עם אילו השפעות וכוחות אחרים הפועלים נגדכם ונגד אמונתכם אתם מתמודדים? תחילה עליכם לזהות מהם, ואז לתבוע לזכותכם את ההבטחות שנחלתם בישוע כדי לגבור עליהם.

הרוצח נחשף

המשיח בא לעולם במטרה להרוס את פעלי השטן (אל העברים ב' 14). הוא ביצע זאת על הצלב. ואולם, אם המשיח ניצח את השטן ואת כוחות הרשע, מדוע אנו עדיין נאבקים בהם? מדוע השטן ממשיך להסתובב ולשאוג כאריה המשחר לטרף?

לימדו בתשומת לב את אל הקולוסים ב' 15. בחנו את שלושת המשפטים השונים, ששאלו משתמש בהם כדי לתאר את מה שאירע בצלב. כיצד אנו מבינים את משמעות הדבר?

5

ראשית, המשיח נטרל את הכוחות הללו ופירק אותם מנשקם. באל הקולוסים ב' 15 נאמר, שהוא "הפשיט" את "הרשויות והשררות" הללו מכוחן. התרגום המילולי של המילה היוונית apekduomai, הוא: "הפשיט". פירוש הדבר כאן הוא, שהם הופשטו או פורקו מכלי הנשק שלהם. אילו כלי נשק? "חיי הניצחון של המשיח, שהגיעו לשיאם בצלב בגולגולתא, חרצו את גורלו של השטן והמיטו עליו אבדון. תחפושתו של השטן נקרעה. שיטות הפעולה שלו נחשפו ונפרשו לפני צבא המלאכים והיקום השמימי. המשיח חשף את פרצופו האמיתי... באמצעות הצלב, ישוע המשיח הפשיט את כוחות האופל, הן מגלימת המלכות שלהם כמושלי העולם הזה, והן מכלי נשקם במלחמתם נגד הצדק." (The SDA Bible Commentary, כרך 7, עמ' 205).

לאחר שהמשיח ניצח את הכוחות הללו, הוא "הציגן לראווה בתהלוכת ניצחונו." (קול' ב' 15). כיצד נחשפו הכוחות הללו בפומבי במעשה הכפרה בצלב? (ראו יוחנן ח' 44).

לאחר מות המשיח, "השטן ראה שתחפושתו נקרעה. התנהלותו נחשפה לפני המלאכים שלא חטאו ולפני היקום השמימי. הוא התגלה כרוצח. בכך ששפך את דמו של בן האלוהים, הוא איבד את אהדתן של הישויות השמימיות. מכאן ואילך, עבודתו הוגבלה. תהיה אשר תהיה הגישה שבה ינקוט, מעתה ואילך, לא יוכל עוד להמתין למלאכים בשעה שייצאו מחצרות ההיכל השמימי, להאשים בפניהם את אחי המשיח ולהציגם עטויי בגדים שחורים וטמאים מן החטא. רגש האהדה האחרון של מלכות השמיים כלפי השטן, התפוגג.

"אולם השטן טרם הושמד. המלאכים אפילו לא הבינו אז את כל מה שהיה כרוך בעימות הגדול. אבל העקרונות שעמדו על הכף עוד ייחשפו במלואם. בינתיים, השטן חייב להמשיך להתקיים בעבור בני האדם. זאת משום, שהן בני האדם והן המלאכים חייבים לראות את ההבדל החד בין שר האור לבין שר האופל, ועל האדם לבחור במי לשרת." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 761).

לימוד נוסף: קראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Fundamentals of Christian Education, את הפרק "The Book of Books", עמ' 136; בספרה The Story of Redemption, את הפרק "Spiritualism" עמ' 394, 395; בספרה The Great Controversy, את הפרק "Evil Spirits", עמ' 511-517.

"מלחמה הנסותר מעין האדם מתחוללת ביקום. צבא ה' פועל כדי להושיע נפשות. השטן וצבאו פועלים אף הם, ומשתדלים להוליך שולל ולהרוס את העולם בכל דרך אפשרית... הקרב נמשך יום אחרי יום. אילו נפקחו עינינו לראות את פועלם של כוחות הטוב והרוע, לא היה בנו שמץ של גאווה ולא היינו מתייחסים לנושא בקלות ראש או מתבדחים בנידון. אילו הכול היו מתחמשים בכלי הנשק של ה' ונלחמים באומץ ובנחישות במלחמות ה', הניצחונות שהיו מושגים היו גורמים למלכות האופל לרעוד." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 41).

"כשבני האדם מנסים להימצא בהרמוניה עם אלוהים, הם מגלים שהפשע שבוצע בצלב לא נפסק. רשויות, שררות ורוחות רעות במרומים נערכות נגד כל מי שמצייתים לחוקי השמיים. לפיכך, רדיפת תלמידי המשיח אמורה לעורר בהם שמחה, ואפילו לא טיפת צער, שכן זוהי הראיה לכך שהם פוסעים בעקבות אדונם." (אלן ג'י. ווייט, Thoughts From the Mount of Blessings, עמ' 29, 30).

שאלות לדיון:

- ❶ בחנו לעומק את הכתוב באיגרת אל העברים ב' 14, 15. הקטע מציג בבירור את המוות כגורם משעבד. בנוסף, שימו לב לדגש על הפחד שלנו מן המוות. מדוע אנו פוחדים כל כך מן המוות? כיצד המוות אוחז בנו, כדברי הכתוב, ומשעבדנו בסוג של עבדות? כיצד אנו אמורים, כמשיחיים שנחלו חירות במשיח, לראות את המוות?
- ❷ ישנם הרואים ברעיון של כוחות שטניים אמונה טפלה מטופשת, ואילו אחרים חיים כל חייהם בפחד מן הכוחות הללו. כיצד נמצא כמשיחיים את האיזון הנכון בין התובנה שלנו לגבי ממשותם של הכוחות הללו, לבין התובנה לגבי פועלו של המשיח בעבורנו במלחמתו נגדם?
- ❸ מהן חלק מן הדוגמאות על האופן שבו כוחות הרשע שולטים על הכוחות הפועלים בעולם או משפיעים עליהם? כיצד הבנת "העימות הגדול" תסייע לנו להבין את המשך קיומו של הרוע בעולם, גם לאחר ניצחוננו של המשיח על הצלב?

ניצחון על כוחות הרוע

שבת אחר הצהריים

6

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: אל האפסים א' 18-22, אל הרומים ח' 26-39, יעקב ד' 7, פטר"א ה' 10-6, לוקס י' 1-20, מעשי השליחים ה' 12-16.

פסוק לשינון: **"בָּרַם בְּכָל אֱלֹהִים, בְּעֶזְרַת הָאוֹהֵב אוֹתֵנוּ, אֲנַחְנוּ יוֹתֵר מִמְּנַצְחֵיהֶם."** (אל הרומים ח' 37).

מבט שבועי: במשיח, אנו נוחלים ניצחון על כל הכוחות שמשעבדים אותנו.

בחלקים מסוימים בעולם, הדת משמשת בעיקר כמקור המסייע לאדם להתמודד עם אתגרי היומיום. לדוגמה, רעיון הגאולה מן החטא באמונה המשיחית, זר למרבית הדתות המסורתיות. לפיכך, במקומות אלה, האמונה המשיחית עלולה להפוך אמצעי לפתרון בעיות היומיום. מובן שישנם יתרונות מעשיים רבים באורח החיים המשיחי, אבל עלינו לזכור תמיד שהמשיחיות מאמינה ב"על טבעי", כלומר, היא רואה ממדי מציאות אחרים מעבר לעולם הגשמי. שני הממדים חשובים, וצבאות שני הכוחות היריבים נתונים בעימות. עלינו להיות אסירי תודה על הבטחות הניצחון בעבורנו בשני הממדים הללו. ושוב, אנו מודגשים שתולדות העימות הגדול בין המשיח לשטן, מתחילתו ועד סופו, אמורות לשמש רקע להבנתנו את העולם ואת מקומו בו כתלמידי המשיח. בעיצומו של המאבק הזה, האמונה המשיחית אינה מפקירה את חסידיה לחסדי הכוחות היריבים. להפך, במשיח נחלנו הבטחת ניצחון על הכוחות הללו.

□ לימדו את השיעור שבועי לקראת שבת, ה-10 בנובמבר.

הכשרת הקרקע לקראת ניצחוננו

למאמין המשיחי לא היתה שום תקווה לנצח את כוחות הרוע, אלמלא הוכשרה לשם כך הקרקע. בשיעור הקודם, למדנו שהמשיח נחל ניצחון על "כוחות" שונים שמתנגדים לאלוהים, באמצעות מותו על הצלב ותחייתו מהקבר. חשיפתם של הכוחות הללו ופירוקם מנשקם הגבילו אותם באופן ממשי ביותר. כניעתם של ה"כוחות" הללו מכשירה את הקרקע לניצחון שנוחל תלמיד המשיח.

קיראו את אל האפסים א' 22-18. שאול מתפלל שה' יאיר את עיני המאמינים באפסוס. לפי שאול, מה השיג למעננו המשיח? כיצד אנו מבינים את המילים הללו בהקשר ל"עימות הגדול"? איזו הבטחה טמונה כאן בעבורנו? כיצד ניאחז בהבטחות אלה ונגרום להן להתממש בחיינו?

שאול מתפלל ומבקש שאור חדש ועמוק יגיע על תלמיד המשיח. כשזה יקרה, האור יפיח בליבם ובחייהם של המאמינים תקווה משיחית. הם ידעו את זכויותיהם בתור יורשי ה', ויתנסו בגבורת ה' הפועלת בחייהם, שכוחה זהה לכוח "העצום אֲשֶׁר פָּעַל בַּמִּשִּׁיחַ בְּהַקִּימוֹ אוֹתוֹ מִבֶּין הַמֵּתִים." (אפס' א' 20).

שימו לב במיוחד לכתוב באיגרת אל האפסים א' 22-20. מה נוכל לתבוע לזכותנו מתוך הסתמכות על ההבטחות הללו, הן לגבי חיינו והן לגבי מאבקנו נגד כוחות החזקים מאיתנו?

בזכות צליבת ישוע ותחייתו, הכול, כולל רשויות ושררות, נתונים תחת שלטונו. הקרקע הוכשרה לקראת ניצחונותינו האישיים על כל דבר שמשעבד אותנו רוחנית.

קיראו את הפסוקים להיום. מה תשאבו מהם בנוגע למאבקים ולקשיים שאתם מתמודדים איתם? חישבו על מה שנאמר בהם, ועל מה שהובטח לנו במשיח. כיצד דברים אלו יהפכו מתיאולוגיה גרידא לממשות אמיתית בחיינו?

תקוות הניצחון

הקרקע אכן הוכשרה לקראת ניצחון המשיחיים על כוחות הרוע, אבל כתבי הקודש מעניקים לנו מפורשות את התקווה לניצחנונו עליהם.

לימדו את אל הרומים ח' 26-39. איזו נקודה מחדד כאן שאול? אילו נימוקים הוא נותן כדי שהמשיחי יביט בביטחון אל העתיד? בחנו את ההבטחות הנפלאות ואת מילות העידוד בפסוקים הללו. כיצד נוכל לשאתן מעבר לתיאולוגיה, מעבר למילים יפות, ולחיות על פי תורת דבר ה' המפורשת המוצגת בהן?

פסוקים 29, 30 בפרק ח' באיגרת אל הרומים, שימשו סלע מחלוקת בדיונים בנושא "הגורל שנגזר מראש". ואולם, שני הפסוקים מופיעים בהקשר של הבטחה כבירה. שאול מעניק למשיחי שתי סיבות מוצקות לביטחונו בה'. ראשית, רוח הקודש מסייעת לנו במאבקינו, ו"מְפַגֵּעָה בְּעֲדָנוּ בְּאִנְחוֹת..." (שם 26). שנית, על פי תכליתו הנצחית של ה', כל הדברים, כולל קשיינו וניסיונותינו, תורמים לתועלתו ולטובתו האולטימטיבית של תלמיד המשיח (גם אם כרגע הם נראים קשים מנשוא...). ביטחון באלוהים בשעות קשות הוא מרכיב מכריע בחיי האמונה, שאותם אנו חיים מתוך אמונה וללא הסתמכות על מראה עיניים.

בפסוקים 29, 30, שאול מתרץ את הביטחון שדיבר עליו בפסוק 28. בפסוקים אלה, הוא מראה כיצד תכלית ה' לאוהביו, הכוללת את כל תהליכי הגאולה, הולכת ומתפתחת.

כיצד הטיעון של שאול, על חיזוק ביטחונו של המשיחי, מגיע לשיאו בפסוקים 34-37? בחנו במיוחד את פסוק 34. מה נוכל לשאוב מפסוק זה לגבינו באופן אישי בהקשר של העימות הגדול?

הכתוב באל הרומים ח' 39-35 מציג שורה של ישויות שהמשיחי יכול לנצחן. שימו לב למילים "שליטים" ו"כוחות". העובדה שרשימתו של שאול היא מקיפה וכוללת, מצביעה על כך שהודות לישוע, אין ביקום דבר או כוח שנבצר מן המשיחי לגבור עליהם.

כיצד אמורים כל מעשינו בעולם להשפיע, במידה זו או אחרת, על ישועתם של האובדיים? עם זאת, על אף שנעים מאוד לדבר תיאורטית על האידיאל הזה, האם חיינו עולים בקנה אחד איתו?

המשיחיים נגד השטן

קיראו את איגרת יעקב ד' 7. איזו הבטחה מפורשת ניתנת למי שמתייצבים נגד השטן? כיצד נוכל להתייצב נגד כוח החזק בהרבה מאיתנו ומכוחנו אנו? (ראו גם דברים ד' 4).

המשיחי אינו קורבן חסר ישע הנתון לחסדי השטן. (האם תוכלו גם לראות כאן מדוע חשוב כל כך להבין את הממשות האמיתית של השטן וצבא מלאכיו החוטאים?) אולם, המשיחי לא תמיד נקרא להתקומם נגד השטן; הוא נקרא להתייצב נגדו. המילה היוונית *anthistemi*, שתורגמה ל"התייצב נגד", משמעה "להתייצב נגד דבר-מה ולהתנגד לו." כשהמשיחי נוקט גישה זו, השטן בורח. אולם, היא כרוכה בכניעה מוחלטת לישוע, אשר לו לבדו יש את הכוח לגרום לשטן לברוח מפנינו.

לימדו את איגרת פטרוס הראשונה, פרק ה', פסוקים 6-10. איזו הבטחה ניתנת למשיחי לנוכח העובדה שהאויב מתואר כאן כ"אריה שואג" המשחר לטרף? כיצד תורמים הפסוקים הללו להבנתנו את דברי יעקב שלמדנו לעיל? (ראו גם אפס' ד' 27, ו' 11).

שמעון כיפא (פטרוס) כתב את הדברים הללו כדי להזהיר את המאמינים שסבלו רדיפות. ברור שידע היטב שזה שעמד מאחורי הרדיפות שחוו קוראיו היה לא אחר מן השטן – אויבם הגדול ביותר. לכן השליח מאיץ בקוראיו להתנגד לשטן, ובדומה ליעקב, הוא מורה להם: "עמדו נגדו", אך מוסיף את המילים "ציבים באמונה." ("עמדו נגדו יציבים באמונה.") זו דרכו לרמוז שהשטן עשוי להימלט מידיהם של בעלי אמונה חזקה המתנגדים למתקפותיו. גישה מוגת לב, לא תועיל במלחמה נגד השטן. זאת ועוד, כיפא יודע שלמרות עמידתם האיתנה של המאמינים, הסבל יישמש זמן מה; אך אלוהים בכבודו ובעצמו ישקם, ישכלל, יקים, יחזק ויבסס אותם, ככתוב: "הוא יִשְׁלֵם אֶתְכֶם וְגַם יִצְבֵּב וְיַחֲזֶק וְיַכְנִי אֶתְכֶם." (פטר' א' ה' 10).

על אף ההבטחות שניתנו כאן, לא קיבלנו הבטחה על חירות מסבל, נכון? מה המשיחיים אינם יודעים על ממשות הסבלי כבני אנוש, נגזר עלינו לסבול בעולם הזה. איזה הבדל מכריע אמורה האמונה ליצור בחיינו בעיצומם של סבלים, קשיים ומכאובים?

דוגמאות לניצחון

עד כה ראינו בכתבי הקודש את התקווה וההבטחות לניצחון שהמשיחי יכול לנחול. אבל מעבר להן, כתבי הקודש כוללים, הלכה למעשה, דוגמאות מוחשיות של ניצחונות של משיחיים על כוחות הרוע. נפתח בדוגמה של שירות הכהונה של תלמידיו הראשונים של ישוע, אשר נשלחו על ידו כדי לבשר, ללמד ולרפא.

קיראו את מתי י' 8-1; מרקוס ו' 7, 12, 13; לוקס ט' 1, 2; לוקס י' 20-1. בידקו איזו משימה הוטלה על האנשים האלה. כיצד עלינו להבין את הפסוקים הללו בהקשר של העימות הגדול? בנוסף, מה הם אומרים לנו היום, אנו, שנקראנו לבשר לעולם על ישוע?

6

מעניין לגלות שכאשר ישוע שלח את שנים עשר תלמידיו כדי לבשר את בשורת ביאת מלכות אלוהים, הוא ראה לנכון לאזור אותם בכוח כדי שיגברו על שדים ורוחות טמאות. אין זה מפתיע, שכן, הטפה נאותה של הבשורה גורמת לכוחות מסוג זה להיחשף. ניתן היה לצפות שה"כוחות" הללו יבטאו את עצמם בזמן שהבשורה תבושר, מכאן הצורך להעניק לשנים עשר השליחים כוח עליהם. ואכן, כוחות הרוע חשפו את עצמם בזמן ששנים העשר בישרו, לימדו וריפאו, ואז, שדים רבים ורוחות רעות רבות גורשו מבני האדם.

מכתבי הקודש עולה שישוע לא הטיל מפורשת על שבעים השליחים את משימת גירוש השדים (ראו לוקס י' 9). עם זאת, היבט זה בשליחות ריגש מאוד את שבעים השליחים (לוקס י' 17). הם דיווחו לו בשמחה שבשעה שבישרו את ביאת מלכות האלוהים, שדים סרו למשמעתם. מובן שהם הבינו כי גבורת המשיח שפעלה באמצעותם היא שחוללה זאת.

על אף שניתן לדון ולהתווכח ארוכות על הפסוקים הללו ועל האופן שבו עלינו להבינם כיום, הנקודה החשובה היא, שכמשיחיים שנקראו לבשר את הבשורה בעולם, נחלנו באמצעות ישוע המשיח את הכוח לבצע את המשימה.

קיראו את לוקס י' 20. איזו נקודה חשובה אנו אומרים להפיק לגבינו מדברי ישוע כאן? כיצד תגובתו זו מראה לנו מהם הדברים האמורים להיות חשובים בחיינו? כיצד נוודא שאנו שומרים על דגש חשוב זה?

דוגמאות לניצחון (מעשי השליחים)

הדוגמאות שבחנו אמש של ניצחונות המשיחיים על כוחות שטניים, התרחשו בימים שבהם אדוננו חי על פני האדמה. אולם, הניצחונות הללו לא הוגבלו לתקופה ההיא. בספר מעשי השליחים, אנו מוצאים עדויות לניצחונות נוספים שתלמידי ישוע נחלו על כוחות שטניים. מובן שאין הדבר אמור להפתיענו, בעיקר לאור ההבטחות הרבות שישוע נתן לתלמידיו על רוח הקודש, אשר תשרה איתם לאחר שהוא עצמו יעזוב אותם (ראו יוחנן י"ד 16). אולם, בעת ובעונה אחת, כפי שכולנו יודעים היטב, העימות הגדול בין המשיח לשטן, על אף שהוכרע סופית בצלב, ימשיך להתחולל עד אחרית הימים. לפיכך, אפילו אחרי עזיבת ישוע, תלמידי המשיח ייקחו חלק במאבק, במיוחד כשיבקשו למלא את משימת השליחות הכבירה של בישור הבשורה.

קיראו את הדוגמאות הבאות של חלק מן הניצחונות שהושגו על כוחות הרוע. אילו לקחים נפיק מהן לגבינו במאמצינו הנוכחיים לקרב לבבות, לבשר ולהעיד?

מה"ש ה' 12-16

מה"ש ג' 1-11

מה"ש ט"ז 16-8

במעשי השליחים ט"ז 16-18, מוצג מקרה יוצא דופן. כשהנערה השפחה הזכירה את "האל העליון", דבריה הביעו אמינה כבירה. אבל שאול השליח הסתייג ממעשיה ומדבריה. הוא קלט מה באמת התרחש שם. הכוחות העל-טבעיים שהנערה ניחנה בהם, ושבזכותם אדוניה הרוויחו הון עתק, לא היו מה', ושאול ידע את זה. כאשר הכריזה שהאנשים האלה [השליחים] הם "עבדי אֵל עֶלְיוֹן", היא לא דיברה על אלוהי האמת, אלא, קרוב לוודאי, על אל כנעני שנקרא אף הוא עליון. שימו לב באיזו קלות היתה עלולה להשתרבב טעות לתוך האמת באמצעות מונחים או כינויים דומים, ולסלף אותה.

שובו ובחנו את מעשי השליחים ה' 12-16, ואת הקטע המדהים על אותם אנשים שקיוו, "שִׁבְּבֹא כִּפָּא, אֶפְלוּ רַק צִלוּ יֵצֵל עַל כָּפָה מִמֶּם". אילו אזהרות אמורים לשאוב מכך משיחיים הפועלים בשירות האדון, במיוחד כשמלאכתם נחשבת "מוצלחת"?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, את הפרק "Let Not Your Heart Be Troubled", עמ' 662-680; בספרה *Faith and Works*, כרך 3, את הפרק "Appropriating the Righteousness of Christ", עמ' 93, ובספרה, *Selected Messages*, כרך 3, את הפרק "Science and Revelation", עמ' 310.

"ישוע נחל ניצחון באמצעות כניעה ואמונה באלוהים, והוא אומר לנו באמצעות השליח: 'על כן הפנעו לפני אלהים. התיצבו נגד השטן ונגד מפיניכם. קרבו לאלהים ויקרב אליכם.' [יעקב ד' 7, 8]. אין בכוחנו להציל את עצמנו מכוחו של המדיח שכן הוא כבש את האנושות, וכאשר אנו מנסים לעמוד בכוחנו אנו, אנו הופכים להיות טרף לתחבולותיו; אבל, 'מגדל עז, שם יהנה; בו ירוץ צדיק ונשגב.' [משלי י"ח 10]. השטן רועד ונמלט על נפשו מפניה של הנשמה החלשה ביותר, אשר מוצאת מחסה בשם הכביר הזה." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 130, 131).

"כוחה הכביר של רוח הקודש היא המגן של כל נשמה מלאת חרטה. המשיח לא יניח לאדם שתבע לזכותו את הגנתו באמצעות אמונה ותשובה, להיכנע לכוחו של השטן. המושיע ניצב לצידם של המאמינים החווים ניסיונות ומבחנים. בעזרת המשיח, המאמינים לא ינחלו כישלון, אובדן או תבוסה; בעזרתו, דבר לא ייבצר מהם; ביכולתנו לעשות הכול באמצעות המשיח שמחזק אותנו. כשבאים עליכם פיתויים וניסיונות, אל תחכו עד שתסתגלו אליהם, אלא נישאו את עיניכם אל ישוע, הוא עוזרכם.

"ישנם משיחיים שהוגים ודנים יותר מדי בכוחו של השטן. הם הוגים באויבם, מתפללים בנוגע אליו, משוחחים עליו, ואז הוא הולך ולובש צורה ענקית ומאיימת בדמיונם. אומנם, נכון הדבר שהשטן הוא ישות בעלת עוצמה; אבל, תודה לאל, יש לנו מושיע כביר שגירש את השטן מהשמיים. השטן מרוצה כשאנו מגזימים בתיאורים על כוחו. מדוע שלא נדבר על ישוע? מדוע שלא נרבה לדבר בשבחם של כוחו הרב ואהבתו העזה?" (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 490, 493).

שאלות לדיון:

1. מציאו כמה דוגמאות מן השיעור השבוע, המעידות על ניצחונות שתועדו בכתבי הקודש. כיצד אנו רואים את התרחשותם של מקרים דומים בימינו? מה נוכל לעשות, אם בכלל, כדי לחזות בניצחונות רבים יותר מן הסוג הזה?
2. מה פירוש הציווי "קרבו לאלהים", המופיע בציטוט שלעיל מאיגרת יעקב בדבריה של אלן ווייט? כיצד נוכל להתקרב לה? דונו בכיתה במשמעות הדבר, בדרך שבה נוכל לבצע זאת, ובמה שיקרה כשנעשה זאת.
3. דמיינו שאתם שמעון כיפא, ושהחולים היו משתוקקים שצלכם יחלף על פניהם. חישבו מה זה היה גורם לכם מבחינה רוחנית. מה היה הביטחון היחיד שלכם במצב כזה?

"מתחמשים" לקראת ניצחון

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: אל האפסים ו' 18-14, קור"ב ו' 7, אל האפסים ה' 9, אל הרומים ט"ו 15, תסל"א ה' 8, מרקוס י"ד 38.

פסוק לשינון: "עַל כֵּן קָחֻ אֶת מְלֹא נֶשֶׁק הָאֱלֹהִים, לְמַעַן תּוּכְלוּ לְהִתְנַגֵּד בַּיּוֹם הַרָּע, וְלַעֲמֹד לְאַחֵר עֲשׂוֹתְכֶם אֶת הַכֹּל." (אל האפסים ו' 13).

חומר למחשבה: כל מאמין חייב להתחמש בכלי הנשק של ה' בעודו מוצא את עצמו בעיצומו של העימות הגדול.

תכליתו הסופית של השטן היא להשיג לעצמו את הנאמנות שכל המאמינים האמיתיים מעניקים למשיח. לפני ששבו בתשובה, הם השתייכו לממלכת השטן, והשטן שלט בהם. על אף שחזרה בתשובה וקבלת האמונה במשיח מוציאים את המאמין מחזקתו של השטן, אין הדבר שובר לחלוטין את כוחו. במקרה כזה, השטן רק יגביר את מאמציו כדי לחבל באמונתנו ולזכות בנו בחזרה. יש באמתחתו מגוון רחב של תחבולות ותכסיסים שמטרתם להוליכנו שולל; כתבי הקודש מכנים אותם: "נְקָלֵי הַשָּׁטָן" (אפס' ו' 11). בסופו של דבר, יהיו אשר יהיו תחבולותיו, הונאותיו ונכליו של השטן, אין בכוחו לקחת איש מן המשיח, כל עוד המאמין נחוש בדעתו לדבוק באדון. (השטן עלול להפוך את חיינו אומללים, אבל זה כבר עניין אחר לחלוטין). השבוע נתמקד בכלי הנשק שהמאמין חייב להתחמש בהם במלחמה זו. הגנתנו היחידה היא להתחמש במלוא כלי הנשק של אלוהים. לפיכך, עלינו להבין את טיבו של הנשק, שכן בלעדיו, האויב יטרוף אותנו; אבל כשאנו חמושים בו, ניצחנונו מובטח.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-17 בנובמבר.

הצורך להתחמש באופן אישי

באיגרת אל האפסים ו' 12, שאול מתאר את החיים המשיחיים כחיי מאבק: "מִלְחָמָה לָנוּ." שימו לב שהוא אומר: "כִּי לֹא עִם בָּשָׂר נִדְם מִלְחָמָה לָנוּ, אֲלָא..." כל משיחי הוא חלק מן התמונה הזו. בפסוק 13, שאול מאיץ בקוראיו להתחמש ב"מִלּוֹא נֶשֶׁק הָאֱלֹהִים." זה הנשק שניתן לעזרתנו, ועלינו להיות מצוידים וחמושים בו. שאול פותח את הפסוק במילים: "על כן," המרמזות על כך שלאור טיבו של הסכסוך, נשק כזה הוא הכרח. לאחר מכן, שאול מתאר את הדרך שבה המשיחיים אמורים להתחמש בנשק האלוהי, וזאת בעזרת דימוי הלקוח מחייו של חייל רומאי המתחמש בצאתו לקרב.

הגו בתשומת לב בדימוי המופיע באל האפסים ו' 14-17. מה בתמונה הזו נותן לכם את הרושם שמדובר במלחמה שלא רק מערבת כל מאמין ומאמין, אלא אף קוראת לנו בעיקרון למעורבות אישית? מה אומר לכם הדבר באופן אישי, כלומר, שעליכם להשתתף במלחמה הזאת?

7

לפי התיאור הנ"ל, מלחמתנו עם כוחות האופל מתייחסת למלחמה פנים אל פנים. אומנם, כפי הנראה, לא מדובר במלחמה ממשית עם שדים, אבל במפורש במלחמה אישית. משל עשר העלמות בבשורת מתי כ"ה 1-13, (על אף שהוא מופיע בהקשר אחר מהנושא שאנו דנים בו), מציג את סוגיית המעורבות האישית בענייני הרוח. אכן ווייט מחילה את מצבן הרוחני של חמש העלמות הכסילות לאנשים מסוימים שיחיו באחרית הימים, שלפי שאול יהיו "לְקְאוּרָה בְּעָלֵי יִרְצָת שְׁמַיִם, אֶךְ כּוֹפְרִים בְּתִקְפָּה." (טימ"ב ג' 5-1). "סוג האנשים הללו הם אלה שבעתות שלום מכריזים שלום וביטחון. הם מרגיעים את ליבם ונוסכים בו תחושת ביטחון, עד שהוא נרדם, ואז הם אינם חולמים על סכנה. אבל כשמשוהו מטלטל ומחריד אותם ומוציאם מאדישותם ושאננותם, הם קולטים שהם חסרי כול, ואז הם מפצירים באחרים למלא את מחסורם; אבל בענייני הרוח, איש אינו יכול למלא את חסרון הזולת." (אלן ג' וייט, Christ's Object Lessons, עמ' 411, 412).

מהם אחדים מהדברים שרק אתם, ואתם בלבד, יכולים לעשות למען עצמכם - דברים שאיש אינו יכול לעשות למענכם? (לדוגמה, אף אחד לא יכול לאכול בשבילכם, נכון?) כיצד תיישמו את אותו עיקרון על התחמשותכם האישית במלחמה הרוחנית שבה כל אחד ואחד מאיתנו נלחם?

חגורת האמת ושריון הצדק

"עמדו כְּשֶׁהָאֵמֶת חֲגוּרָה עַל מִתְנֵיכֶם וְשִׁרְיֹן הַצֶּדֶק לְבוּשְׁכֶם." (אל האפסים ו' 14).
 על אף שקצת קשה לדעת מהי בדיוק החגורה הזו, מן הכתוב באל האפסים ו' 14 עולה, ששאול
 התייחס כנראה לסינר עור שהגן על המותניים, החלציים ואזור הבטן התחתונה, אך בעת ובעונה
 אחת אפשר תנועה חופשית. מבחינה זו, החגור היה חלק בסיסי מהשריון. והשריון הזה, לפי
 שאול, הוא "האמת".

בנוסף לחגורת האמת, יש ללבוש את שריון הצדק. וכך, שאול מקשר בפסוק אחד בין מושג
 האמת למושג הצדקה.

**בחנו את הפסוקים שלהלן. כיצד נבין בעזרתם את הקשר בין האמת והצדק,
 ומדוע הם חיוניים כל כך להגנתנו הרוחנית בעימות הגדול? (מל"א ג' 6, תהילים
 ט"ו 2, צ"ו 13, משלי י"ב 17, ישעיהו מ"ח 1; קור"ב ו' 7, אפס' ה' 9).**

7

כאשר שאול דיבר על שריון הצדקה בהקשר למלחמה הרוחנית, הוא חשב על עניינים מוסריים.
 עשיית הטוב, שמירה על הצדק וחיי צדקה, או במילים אחרות, חיים לפי "האמת", חיוניים
 למשיחיים במלחמתם בכוחות האופל בדיוק כשם ששריון חיוני לחייל בשדה הקרב. כשאנו
 מזניחים את עשיית הטוב ומפנים עורף לאמת, אנו הופכים לטרף קל במתקפת השטן, שכן אנו
 מותירים חור ענקי הפעור בלב השריון שלנו.

בעת ובעונה אחת, על אף שה "צדק" הזה כולל חיי צדקה, עלינו לזכור תמיד את ההיבט האחר
 של הצדק, והוא צדקת המשיח העוטה את המאמין ומשמשת כתקוותו היחידה לגאולה. כל עוד
 אנו דבקים באמת הזו – דהיינו, שגאולתנו תלויה בישוע – נוכל להתגונן מפני אחת המתקפות
 הרוחניות היעילות ביותר של השטן נגדנו, אשר נועדה לרפות את ידינו ולייאש אותנו.

האם התפתיתם מעודכם לזוהר על הליכתכם עם ישוע מפני שהתייאשתם מחייכם,
 מהאופי שלכם או מהמעשים שלכם? אם חוויתם זאת, מדוע חשוב כל כך להבין את
 האמת על צדקת המשיח, המשמשת חומת מגן איתנה נגד מתקפות השטן?

התחמשות ומגן האמונה

כשחיל רומאי התחמש, הוא נעל נעליים חזקות ומשובחות כדי לוודא שצעדיו יהיו בטוחים ומהירים, כדי שאם ייתקל באדמה טרשית, לא ייגרם לו עיכוב. כדי להקל על ההליכה על סוגים שונים של כבישים ודרכים, החיילים הרומים נעלו בדרך כלל נעליים שמשוליותיהן בלטו מסמרים חדים. נעליים אלה הבטיחו אחיזה טובה בקרקע, ושאלו מדמה אותן ל"מוכנות" לבישור, ככתוב: "וְכַשְׂרָגְלִיכֶם נְעוּלוֹת נְכוֹנוֹת לְבִשׁוֹרֵת הַשָּׁלוֹם." (אפס' ו' 15).

קיראו את ישעיהו נ"ב 7, אל הרומים י' 15 ואל האפסים ו' 15. דומה ששאלו מדבר על נכונות והתמדה במלחמה המשיחית. מאיזו בחינה מעניקה בשורת השלום למשיח "אחיזה טובה" בלוחמה הרוחנית?

ניתן לתרגם את הכתוב באל האפסים ו' 15 בדרכים שונות, כגון: "רגליים הנעולות בנעליים הולמות לשם בישור בשורת השלום," או "רגליים הנעולות נעליים ה"מוכנות ומזומנות" לבישור בשורת השלום." המפתח הוא מילה יוונית שתורגמה למילים: נכונות, התכונות, כוננות; התכונות, במובן של יצירת בסיס מוכן. לכן, בשורת השלום בתור "בסיס מוכן", היא השלום שהמשיח חווה כתוצאה מהתפיסות עם ה' דרך דמו של המשיח. פיוס זה מעניק למשיח דריסת רגל איתנה, שבעזרתה הוא יכול להילחם במלחמות הרוח שכולנו מתמודדים איתן.

החלק הבא בשריון ששאלו מדבר עליו הוא המגן, שאותו הוא מדמה לאמונה (אפס' ו' 16). כדי להציג את המגן הזה, שאלו אומר: "עם כל אלה שאנו את מגן האמונה." למה לדעתכם התכוון שאלו במילים "עם כל אלה", הפותחות את הפסוק?

המגן בימי קדם היה עשוי משתי שכבות עץ, שהודבקו זו לזו ויצרו מעין מלבן שנראה כמו דלת וכיסה את הגוף לאורכו ולרוחבו. באותם ימים נהגו לטבול את החצים בזפת, ואז להציתם ולירות אותם לעבר האויב. המגן שהיה עשוי עץ, חופה בעור כדי לכבות את החצים הבוערים ולמנוע מהם להינעץ בגוף. היה זה אחד מכלי הנשק הבולטים ביותר מבין כלי הנשק שנועדו להגן על הלוחם. לא קשה לראות את ההשוואה הרוחנית כאן: בין "חֲצֵי הַבּוֹעֲרִים" של השטן ניתן למנות: תאוה, ספקנות, חמדנות, גאווה, וכו'. "אבל אמונה בה", שאותה אנו נושאים כמגן ביד רמה, לוכדת אותם, מכבה את הלהבה הבוערת בהם, ומפילה אותם לאדמה בלי שהסבו שום נזק. (The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמ' 1045). סוג אמונה כזה הוא בראש וראשונה אמונה בפעולה או אמונה הלכה למעשה, כלומר, אמונה המהווה לא רק תורת אמת, אלא אף מתעלה על אמונה גרידא. זוהי אמונה המבטאת את עצמה בהגנה פעילה נגד מתקפת האויב. מובן שאין בכוחנו להושיע את עצמנו, ושאנו יכולים להילחם בשטן בכוחות עצמנו; מלחמתנו נערכת מדי יום ומתבטאת בבחירות שאנו נוטלים מדי יום ביומו, כאשר אנו בוחרים בה' ובדרכיו על פני כל מה שהשטן משליך לעברנו.

קסדה וחרב

קרוב לוודאי ש"כובע הישועה" שצוין באיגרת אל האפסים ו' 16, לקוח מישעיהו נ"ט 17, על אף ששאל מציג אותו באופן שונה. בישעיהו נ"ט, ה' הוא זה שחובש את כובע הישועה; כאן, באיגרת אל האפסים, המשיחי נקרא לקבל את כובע הישועה. בשעה שהפריטים הקודמים הונחו כפי הנראה לפני החייל, והוא היה אמור להרימם, במקרה הזה, הכובע נמסר לידיו, ולכן היה עליו להושיט את ידו ולקחתו. ייתכן שהדבר מחדד את עובדת היות הישועה "מתת".

באיגרת אל התסלוניקים ה' 8, שאול מדבר על כובע הישועה בתור תקוות הישועה. באל האפסים ו' 17, הקסדה מתוארת אך ורק בתור כובע הישועה. כיצד שינוי דגש זה עשוי לסייע לנו להסביר כיצד גאולה יכולה לשמש נשק הגנה?

גאולה בברית החדשה היא חוויה עכשווית המגיעה לשיאה בנצח, ומתבטאת בשחרור מוחלט מכל סוגי הרוע. כובע הישועה של הניצחון, שה' חובש על ראשו (ישעיהו נ"ט 17), מוענק למאמין לשם הגנתו. משום שהמטרה הסופית של מתקפת השטן היא למנוע מן המשיחיים את גאולתם, הביטחון שניתן למשיחיים בכך שהגאולה "מוענקת" להם בלי קשר למעשיהם, הופך לכלי נשק רב עוצמה, המסייע להם לשרוד ולנצח במאבק. אכן, כל מאמין הנתון בעיצומו של מאבק רוחני יכול להכריז עם מחבר מזמורי התהילים: "יְהוָה אֱדֹנִי, עֲזֹר יְשׁוּעָתִי; סִכְלָה לְרֹאשִׁי בְּיוֹם נָשָׁק." (תהילים ק"מ 8).

לאחר שאזכר את כובע הישועה, שאול דן ב"חרב הרוח", היא דבר ה'. השוו בין הכתוב הזה לכתוב באל העברים ד' 12. איזו אמיתה חשובה מועברת לנו בפסוקים אלה, במיוחד בהקשר של מאבקנו בשטן?

הניסיון שישוע עמד בו תועד בבשורות מתי ד' 10-1. תמונה יפה זו ממחישה את הדרך שבה דבר ה' עשוי לשמש כלי נשק יעיל. הקטע אף מעניק למשיחיים עידוד להתחמש באמיתות הנחשפות בדבר ה'.

כוחות רבים פועלים במטרה לערער את אמונו בכתבי הקודש. מהם חלק מן הכוחות הללו בחברה שבה אנו חיים, וכיצד נתגונן מפניהם ומכל ניסיון אחר (שלפעמים עלול להיות מרומז מאוד) לערער את אמונו בדבר ה'?

להתפלל תמיד

פסוק 18 באל האפסים, פרק ו', פותח במילים הבאות: "בכל תפילה ותחינה התפללו תמיד..." אשר מקשרות את הפסוק לכתוב בפסקה הקודמת. הרעיון הוא שקבלתם, חבישתם ולבישתם של כלי הנשק האלוהיים דורשות מאיתנו להיות תלויים באלוהים. מכאן, ש"תפילה אינה נשק נוסף; להפך, מדובר בהלך רוח ובאופן שבו אנו לובשים את כלי הנשק האלוהיים ונלחמים בעזרתם. שאול מדבר כאן על הלך רוח, על גישה קבועה בהתחברות שלנו עם אלוהים." (The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמ' 1046).

בחנו בתשומת לב את הכתוב באיגרת אל האפסים ו' 18. אילו מילים וביטויים קושרו לאזהרתו של שאול בנוגע לתפילה, המצביעים על הצורך בדריכות ומשמעת מצד האדם המשיחי?

כתבי הקודש שבים וקוראים לבני האדם לא לחדול להתפלל (לוקס י"ח 1, אל הרומים י"ב 12, אל הפיליפים ד' 6, אל הקולוסים ד' 2, תסל"א ה' 17). אולם, בהקשר של המלחמה עם כוחות הרוע, שנידונה באיגרת אל האפסים פרק ו', שאול מחדד את העובדה שכל מצב בחיים אמור להיות "מכוסה בתפילה". גישה כזו לגבי תפילה אינה דרישה פשוטה מן המשיחיים, במיוחד משום שהאינסטינקט הראשוני שלנו ברגעים קשים הוא להיוועץ בחברים ועמיתים לעבודה, דבר שכמובן אינו פסול ושיש לו את מקומו. אבל תפילה אמורה להיות מערך ההגנה הראשון שלנו, ולכן, עלינו "לעסוק בה תמיד".

בפסוק 18 באל האפסים ו' נאמר: "התפללו תמיד" וגם: "שיקדו בתפילתכם". בנוגע למה אנו אמורים לעמוד על המשמר ולהתמיד בתפילה? מדוע?

כשישוע היה בגן גת שמנים, הוא ביקש משמעון כיפא ומיתר תלמידיו שנרדמו, להישאר ערים ודרוכים ולהתפלל ללא הרף (מרקוס י"ד 38). זמן מה לפני האירוע הזה, ישוע הקדיש זמן כדי להזהיר את תלמידיו להיות ערים ודרוכים (מרקוס י"ג 37-33). מנקודת המבט של לוקס, ערנות מקושרת לתפילה, המשימשת עיסוק תמידי המעצים את כוחו הרוחני של המאמין. באיגרת אל האפסים ו' 18, הדגש הוא על תפילה למען הזולת. אין ספק שבשעה שאנו מתפללים בעבור הזולת, אנו מתחזקים רוחנית ומתחמשים טוב יותר לקראת המאבק הממשמש ובא, תהיה אשר תהיה הצורה שילבש.

מדוע תפילה למען עצמנו חשובה לנו יותר מבחינה רוחנית מאשר תפילת הזולת בעבורנו (חשובה ככל שתהיה)? מה עושה לכם תפילה אישית, שתפילות של אנשים אחרים בעבורכם אינן יכולות להשיג?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 8, את הפרק "Importance of Seeking True Knowledge", עמ' 312-314; בספרה Testimonies for the Church, כרך 9 את הפרק "The Color Line", עמ' 219, 220; בספרה My Life Today את הפרק "O God! Help Me to Higher Levels", עמ' 105; בספרה The Acts of the Apostles, את הפרק "Called to Reach a Higher Standard", עמ' 311-315.

"בכל נשמה נאבקים שני כוחות יריבים בכל כוחם במטרה לנצח – כוח האמונה וכוח חוסר האמונה. כוח חוסר האמונה, בהנהגת השטן, פועל במטרה לנתק אותנו ממקור כוחנו, ה'. ואילו בהנהגת המשיח – הוא המייסד והמשלים של אמונתנו – פועלת אמונתנו כדי לחזקנו ולהביאנו אלי ניצחון. שעה אחרי שעה, המלחמה הזו מתחוללת לעיני היקום השמימי. זהו קרב פנים אל פנים, והשאלה הגדולה היא, איזה צד ינצח? כל אחד חייב להשיב בעצמו על השאלה הזו. הכול חייבים ליטול חלק במלחמה הזו, ולהילחם בצד האחד או האחר של המערכה. אין שום שחרור מן המלחמה הזו... אנו נקראים להתכונן לקראת העימות. 'חזקו באדון ובכוח גבורתו. ליבשו את מלוא נשק האלוהים, למען תוכלו לעמוד נגד נכלי השטן.' אזהרה זו שבה ונשנית: 'על כן, קחו את מלוא נשק האלוהים, למען תוכלו להתנגד ביום הרע, ולעמוד לאחר עשותכם את הכול'." [אפס' 1 ו' 10-13] (אלן ג'י. ווייט, Sons and Daughters of God, עמ' 328).

"עלינו ללבוש את כל כלי הנשק ולעמוד איתנים. אדונו חלק לנו כבוד בכך שבחר בנו כחייליו. הבה נילחם בעוז ובאומץ למענו; הבה ניטול כל צעד בהגינות וביושר. יושר והגינות בכל דרכינו חיוניים לרווחתה של הנשמה. בזמן שאתם מתאמצים להביס את יצר הרע, ה' יסייע לכם באמצעות רוח קודשו להיות זהירים ושקולים בכל מעשיכם, כדי שלא תתנו לשטן הזדמנות לדבר סרה באמת. ליבשו את השריון שלכם, את צדקת ה' המגנה עליכם, היא זכות היתר שהוענקה לכולם כדי שילבשו אותה כשריון. הוא יגן על חיי הרוח שלכם." (אלן ג'י. ווייט, The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמ' 1119).

שאלות לדיון:

- 1 מרבית שיעורי השבוע הדגישו את ההיבט האישי של המאבק שכולנו, כל המשיחיים, כפרטים וכקהילות, נתונים בו. כיצד תוכל הקהילה לסייע לחבריה בקשיים ובמאבקים האישיים שלהם? אילו צעדים מעשיים תוכל הקהילה ליטול כדי לסייע לאנשים נזקקים מבחינה רוחנית, יהיה אשר יהיה הצורך שלהם?
- 2 כיצד מחזק הדימוי הצבאי ששאל משתמש בו את ממשותו של רעיון העימות הגדול, המהווה את לב ליבם של כתבי הקודש? מדוע חשוב לזכור תמיד שמדובר בעימות ממשתי? האם חייל הנמצא בשדה קרב יכול לשכוח שהוא במלחמה? עד כמה חשוב שגם אנו לא נשכח זאת?

הקהילה בשירות האנושות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: רומ' ט"ז 5; קור' א' 2; פטר' א' ב' 9; מתי כ"ח 19, 20; יוחנן י"ז 21, 22; מה"ש ט"ו 1-29.

פסוק לשינון: "אני כותב לך את הדברים האלה בתקווה לבוא אליך במהרה. אבל אם אתמהמה, הנה תדע מיצד להתנהג בבית אלהים, אשר הוא קהלת אלהים חיים, עמוד האמת ויסודה." (טימ"א ג' 14, 15).

חומר למחשבה: "עלינו לזכור שהקהילה, חלשה ופגומה ככל שתהיה, היא הדבר היחיד עלי אדמות שהמשיח מרעיף עליו את מלוא תשומת ליבו." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, חלק שני, עמ' 396).

בעיני אנשים רבים, הקהילה אינה מה שהיתה בעבר (יהיה הדבר אשר יהיה). ישנם אנשים שאפילו מדברים על "משיחיות נטולת קהילה" – רעיון הסותר את עצמו. אחרים מבקרים בחריפות את "הדת הממוסדת" (האם עדיף שהיא תהיה "דת חסרת סדר וארגון"?). אך כתבי הקודש מלמדים מפורשות על חשיבותה של הקהילה. זו אינה בחירה; זהו מרכיב מכריע בתוכנית הגאולה. לכן לא אתפלא אם בזמן שהעימות הגדול נפרש לפנינו, השטן עובד קשה כל כך נגד הקהילה, במיוחד מפני שהקהילה היא אמצעי חשוב שדרכו החוטאים לומדים על מתת הגאולה של אלוהים. לדברי שאול, הקהילה היא "בית אלוהים", ואפילו "עמוד האמת ויסודה." (טימ"א ג' 15). הקהילה לא הומצאה בידי בשר ודם; היא נוצרה בידי אלוהים במטרה להביא את החוטאים השרויים בחטא אל ה', לשם יצירת קשר עימו וקבלת מתת הגאולה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-24 בנובמבר.

טיבה של הקהילה: חלק א'

כשאנו דנים בטבעו של דבר מה, אנו מתעניינים לרוב במקור שלו, בתפקודו ובתכליתו. חוץ מהצגת מספר דימויים המתארים את הקהילה, כתבי הקודש משתמשים במילה היוונית Ecclesia, כדי לתאר את הקהילה. פירוש המילה הוא "הקבוצה" או "היעודה". מילה זו שימשה בדרך כלל ביוון החילונית לתיאור קבוצת אזרחים שנקראו לצאת מבתייהם ולהתאסף במקום מפגש או כינוס. הברית החדשה משתמשת במילה מן הבחינה הכללית הזו.

בתנ"ך היווני בתרגום השבעים, קהילת בני ישראל, במיוחד כשתוארה כעדת ישראל שהתכנסה לפני ה' למטרות רוחניות, כונתה Ecclesia.

בני ישראל "נקראו" להיות עם הבחירה, עמו הנבחר של ה', וראשוני המשיחיים השתמשו ודאי במילה כדי לזהות את אותם יהודים וגויים שזכו לחסד ה' ונקראו לשמש עדי המשיח. על פי הברית החדשה, הקהילה המשיחית מציינת את המאמינים בכל רחבי העולם. חשוב לציין שהמילה Ecclesia לעולם אינה מוזכרת בהקשר למבנה שבו נערך טקס פולחן ציבורי. חשוב גם לראות שכשמוזכר המונח "בית כנסת", שנועד במקור לציין מקום כינוס של בני אדם לשם מטרה מסוימת, המשיחיים העדיפו על פניו את המילה Ecclesia. עם זאת, שתי המילים מעידות על כך שהקהילה בעידן הברית החדשה היוותה המשך היסטורי של קהילת התנ"ך, היא עדת ישראל.

המילה Ecclesia מציינת במונחים כלליים קבוצת אנשים שנקראה על ידי אלוהים. כיצד מסביר הדבר את השימוש ששאל עושה במילה בשלוש הרמות הבאות: (1). הקהילה המתכנסת בבתיים פרטיים (רומ' ט"ז 5, קור'א ט"ז 19); (2). הקהילה בערים מסוימות (קור'א א' 2, גלט' א' 2; ו-3). הקהילה באזורים גיאוגרפיים רחבים (מה"ש ט' 31)?

המילה Ecclesia מתארת כינוס של קבוצת אנשים, אשר חולקים את אמונתם במושיע הגואל. פירוש הדבר שהקהילות המקומיות אינן רק חלק מן הקהילה המשיחית הכוללת, אלא שכל אחת ואחת מהן מייצגת את המכלול. זאת ועוד, הקהילה היא אחת בכל רחבי העולם, אבל בעת ובעונה אחת, היא נמצאת בכל כינוס של קהל מאמינים.

חישבו על הקהילה המקומית שלכם, אשר מתפקדת כנציגה של קהילת ה' הרחבה. איזה סוג של מחויבות מטיל הדבר עליכם כחברי הקהילה, וכן על הקהילה עצמה?

טיבה של הקהילה: חלק ב'

חוץ משימוש במילה Ecclesia מתארת הברית החדשה את הקהילה בעזרת מספר דימויים, המבהירים ביתר שאת את טיבה ותפקידה. היום נבחן שני רעיונות חשובים בנוגע לקהילה: הקהילה כעמו של ה', והקהילה כגוף המשיח.

① בני ישראל כונו בתנ"ך "עם ה'", "עם סגולה" או "עם קדוש לה'" (דברים י"ד 2). קיראו את איגרת פטרוס הראשונה ב' 9. מחבר האיגרת מחיל כאן את המונח הזה לגבי המשיחיים. כיצד עלינו להבין את משמעות הדבר מבחינתנו היום?

שימו לב שלמרות שהמחבר מחיל את הרעיון לגבי המשיחיים, עדיין מדובר כאן על עם ישראל (לוקס א' 68; רומ' י"א 1, 2). אין ספק שהברית החדשה מחילה את המונח הזה לקהילה באופן המרמז על המשכיות, מימוש והגשמה.

② המונח "גוף המשיח", המופיע באיגרת אל הרומים י"ב 5, באיגרת הראשונה אל הקורינתים י"ב 27 ובאיגרת אל האפסים א' 22, 23, מתאר את הקהילה כגופו של המשיח. כיצד תורמים הפסוקים הללו להבנתנו את טבעה ותפקידה של הקהילה?

רעיונות שונים טמונים בפסוקים הללו, אך ייתכן שהבולט מביניהם הוא האחדות האמורה לשרור בקהילה (ראו את השיעור ביום ד'). רעיון זה בוטא במקום אחר בברית החדשה, במיוחד באיגרת הראשונה אל הקורינתים פרק י"ב, שבו שאול כותב: "כְּשֶׁם שֶׁהַגּוֹף הוּא אֶחָד וְאֵיבָרִים רַבִּים לוֹ, וְכָל אֵיבָרֵי הַגּוֹף הֵם גּוֹף אֶחָד אֲפִי כִּי רַבִּים הֵם, כֵּן גַּם הַמָּשִׁיחַ. הָרִי בְרוּחַ אַחַת הִטְבַּלְנוּ כָּלֵנוּ לְגוֹף אֶחָד, יְהוּדִים כְּנִינִים, עֶבְדִּים כְּבִנֵי חוּרִין, וְכָלֵנוּ הִשְׁקִינוּ רוּחַ אַחַת. וְאֵכָן אֵין הַגּוֹף אֵיבָר אֶחָד אֲלֵא רַבִּים. אִם תֹּאמַר הֶרְגַּל: "אֵינְנִי יָד, לָכֵן אֵינְנִי שׂוֹכֵת לְגוֹף", הֲאִם מִשּׁוּם כֶּךָ אֵינָה שׂוֹכֵת לְגוֹף? וְאִם תֹּאמַר הָאֵזָן: "אֵינְנִי עֵין, לָכֵן אֵינְנִי שׂוֹכֵת לְגוֹף", הֲאִם מִשּׁוּם כֶּךָ אֵינָה שׂוֹכֵת לְגוֹף? אִם הַגּוֹף כָּלָו יִהְיֶה עֵין, כִּיצַד תִּהְיֶה שְׂמִיעָה? וְאִם כָּלָו יִהְיֶה אֵיבָר שְׂמִיעָה, כִּיצַד יוּכַל לִהְרִיחַ?" (שם, 12-17).

ישנם אנשים הלוקים במחלות אוטו-אימוניות, כלומר, המערכת החיסונית שלהם, האמורה להגן עליהם, תוקפת את גופם במקום להגן עליו. חישבו על ההשלכות של הדימוי הזה לגבי הקהילה בתור "גוף המשיח".

שליחות הקהילה

הקהילה כ"גוף המשיח" משמעה שהקהילה אמורה לעשות כל מה שהמשיח היה עושה, לו היה עדיין חי "כבשר ודם" עלי אדמות. מסיבה זו הקהילה יועדה לשמש כ"עדה" או כ"קהל ה'". הקהילה לא רק קיבלה משימה ושליחות; הקהילה עצמה היא שליחות.

קיראו את מתי כ"ח 19, 20. כיצד דנים הפסוקים בנושא שליחותה של הקהילה?

שליחות כרוכה בשליחת אנשים כדי שידברו בשם אלוהים. כך פעל ה' דרך נביאי ישראל (ירמיהו ז' 25), ודרך השליחים (לוקס ט' 1; י' 1, 9). ישוע שלח את תלמידיו בדיוק כפי שאבינו שבשמיים שלח אותו (יוחנן כ' 21). הקהילה בימינו אמורה לנהוג באותה הדרך, ולהישאר נאמנה לשליחותה.

מה עוד נלמד מן הפסוקים הבאים על שליחות הקהילה? (אפס' ד' 13-11, מתי' י' 8-5, יעקב א' 27, אפס' א' 6, פטר' א' ב' 9).

אין ספק שבישור הוא לב ליבה של שליחות הקהילה. הקהילה אף קיימת כדי לבנות ולחזק את המאמינים, כדי להפיץ את פולחן אלוהי האמת וכדי לעסוק בעניינים הקשורים לבעיות חברתיות.

על אף שהקהילה מתמודדת על אתגרים רבים, אחד הקשים שבהם הוא שמירה על איזון נאות בהבנתה את שליחותה. מצד אחד, קל להיתפס לעשייה חברתית, ליצירת תיקונים חברתיים, ולפעילות שמטרתה שיפור פני החברה וחיסול הרעות החולות הרווחות בה. למרות שהמלאכה הזו חשובה כשלעצמה, אסור לנו להניח לה להשתלט על המשימה האולטימטיבית של הקהילה, והיא להגיע לנשמות אובדות עם בשורת המשיח, לקרב לבבות לישוע ולהכין את בני האדם לקראת שובו. בנוסף, בעת ובעונה אחת, עלינו להימנע מקיצוניות אחרת, המכתיבה לנו לראות בכל כותרת חדשותית אות לקץ העולם, ולפיכך גורמת לנו לזנוח את המשימות הבסיסיות של חיי היומיום. אנו זקוקים לחוכמה אלוהית כדי לדעת כיצד למצוא את האיזון הנכון.

באיזו מידה אתם מעורבים בשליחותה של הקהילה? כיצד תוכלו לעשות הרבה יותר ממה שאתם עושים כיום? מדוע מעורבותכם בהגשמת הייעוד של הקהילה חשובה לצמיחתכם הרוחנית?

אחדות הקהילה

הקהילה שתוארה כ"גוף המשיח", כ"עם ה'", כ"היכל רוח הקודש", וכ"מיועדת", יועדה לשירות או לשליחות. אחדות חיונית לקהילה, שכן בלעדיה הקהילה לא תוכל לבצע את שליחותה. לכן, לא פלא שנושא האחדות העסיק את ישוע לקראת תום חייו על אדמות (יוחנן י"ז 21, 22).

ישוע התפלל למען אחדות הקהילה (יוחנן י"ז 21, 22). שאל השליח האיץ במאמינים לשמור על האחדות בקרבם (רומ' ט"ו 5, 6). כיצד עלינו להבין את האחדות כפי שהוצגה בפסוקים האלה? מהי משמעותה של אחדות זו?

האחדות שישוע התפלל בנוגע אליה, ואשר שאל האיץ במאמינים להשיגה, כרוכה בהשגת תמימות דעים ואחדות הרגש, הפעולה, ועוד. זו אינה הרמוניה המושגת באמצעות מגעים חברתיים, דיפלומטיים או פוליטיים. זוהי מתת המורעפת על המאמינים על ידי המשיח השוכן בקרבם (יוחנן י"ז 22, 23), ואשר נשמרת ביניהם בעזרת גבורת האלוהים (יוחנן י"ז 11).

קיראו את הראשונה אל הקוריתים א' 10 ואת השנייה אל הקוריתים י"ג 11. כיצד נשיג את מה ששאל קורא כאן לקהילה להשיג?

8

אין ספק שכולנו שונים זה מזה, וכולנו מחזיקים בהשקפות שונות בנוגע לנושאים רבים – השקפות שלעיתים קרובות מקשות על יצירת אחדות. על אף שלחצים וקשיים הם חלק בלתי נפרד מחיי הקהילה, על כל היבטיהם, עלינו לשמור על גישה של ענווה, התכחשות עצמית ותשוקה לעשות את הטוב אשר תבער בעצמותינו. מחלוקות רבות מתעוררות בקרבנו בשל אנוכיות, גאווה ותשוקה לרומם את עצמנו ואת השקפותינו. איש מאיתנו אינו מחזיק בכל הדעות וההשקפות הנכונות; איש מאיתנו אינו מבין לאשורם את כל הדברים. יהיו אשר יהיו חילוקי הדעות והבדלי ההשקפות שיתעוררו בינינו, אם ניטול מדי יום את הצלב שלנו, נמות ל"אני" שלנו, ונחפש מדי יום לא את טובתנו, אלא את טובת הקהילה כולה – רבות מן הבעיות שאנו מתמודדים איתן היום, אשר מעכבות את עבודתנו, היו נעלמות. בקצרה, אחדות מתחילה בשינוי אצל כל אחד ואחד מאיתנו באופן אישי, כתלמידי המשיח, שלא רק מתהדרים בכינוי הזה, אלא אף חיים חיי הקרבה עצמית אמיתית – חיים המוקדשים למטרה גדולה יותר וטובה יותר מאיתנו.

פיקוח על הקהילה

פיקוח משמעו ביצוע דברים. הדבר נכון לגבי החברה באופן כללי, וכן לגבי חיי הקהילה. פיקוח כרוך בארגון, שמשמעו ארגון כל הדברים לכלל שלמות תפקודית מלוכדת בעלת חוקים, כללים ומבנים, שנועדו להקל על ביצוע המשימה העומדת על הפרק. גם לסמכות יש חשיבות כשמדובר בפיקוח. ברמה המעשית של חיי הקהילה, למי יש את הסמכות לקבוע דברים ומי רשאי לבצע דברים? תשובות שונות לסוגיות הללו הובילו לדרכי מינהל שונות בקהילה המשיחית. כאדוונטיסטים שומרי שבת, קהילתינו מתנהלות על פי שיטת מינהל המבוססת על ייצוג של חברי הקהילה בידי נציגים הממונים על ידם. באופן אידיאלי, המנהיגים פועלים אך ורק כנציגים, המקבלים את סמכותם ואת תפקידיהם מחברי הקהילה. אין די בהצגת העובדה ששיטת המינהל בקהילה מבוססת על כתבי הקודש; מנהיגי הקהילה חייבים להפגין רגישות לערכי התנ"ך והברית החדשה.

בחנו את הכתוב במעשי השליחים, פרק ט"ו, פסוקים 19-1. מה נלמד מפסוקים אלה על חלק מעקרונות המפתח, הכרוכים בארגון הקהילה ובפיקוח עליה?

מכל מה שאנו למדים מפסוקים אלה על פיקוח בקהילה, דבר אחד חייב להיות ברור: ארגון הקהילה חייב להתמקד סביב קידום הפצת הבשורה. בעיקרון, ממשל הקהילה הוא טוב וראוי במידה שהוא מקדם את שליחותה ואת מלאכת הבישור שלה. בנוסף, עלינו לזכור שעל אף שהמשיח מעניק לקהילה ולמנהיגיה את סמכותו, הוא לא מסר להם מעולם את כוחו. הוא עדיין נותר ראש הקהילה (אפס' א' 22). הקהילה הקדומה היתה תמיד מודעת לעובדה שנבצר ממנה לתפעל סמכות כלשהי בנפרד מן המשיח ומדברו. על פי מעשי השליחים ט"ו 28, לקהילה הקדומה היה חשוב להגיע להסכמה "שנראתה לרוח הקודש" – היא המייצגת האמיתית של המשיח. בעלי משרות מנהיגות בקהילה בימינו אינם אמורים לנהוג אחרת.

חישבו על מתי כ' 24-28 ו-כ"ג 8. אילו השלכות עולות מהפעלת סמכות בקהילה, על כל רמותיה?

עד כמה אתם מוכנים לשרת את הזולת? הגו לעומק במניעים לפעילותכם בקהילה, יהיה אשר יהיה תפקידכם בקהילה. מהם המניעים הללו, וכיצד יוכלו לעלות בקנה אחד עם העקרונות הטמונים בדבר ה'?

לימוד נוסף: קיראו בספר Handbook of Seventh-day Adventist Theology, בעריכת ראוול דדרן, את הפרק "The Church", עמ' 581-538; קיראו בספרה של אלן ג'. ווייט, Thou Shalt Have No", את הפרק Testimonies to Ministers and Gospel Workers, עמ' 364-361; ובספרה Testimonies for the Church, את הפרק "The Church the Light of the World", עמ' 467-455, כך 5, עמ' 467-455.

"כשאדם המסתמך על כוחו מנסה לשלוט באחיו, מתוך תחושה שניתנה לו סמכות להשליט את רצונו, הדרך היחידה והבטוחה לנהוג בו היא להסיר אותו מתפקידו, אחרת הוא יסב נזק רב, יאבד את נשמתו ויסכן את נשמות אחיו... הנטייה הזו לשלוט על נחלת ה' תגרור אחריה נסיגה, אלא אם כן האנשים הללו יתקנו את דרכם.. עמדתו של אדם אינה הופכת אותו גדול יותר בעיני ה', ולו במעט; אלוהים מעריך אך ורק את האופי שלנו." (אלן ג'. ווייט, Testimonies to Ministers and Gospel Workers, עמ' 362).

"משימתה של קהילת המשיח היא להושיע את החוטאים האובדים, לגרום להם לדעת את האהבת ה' לאדם, ולרכוש אותם למשיח בעזרת האהבה הכובשת הזו. עלינו להפיץ את האמת שנועדה לעת הזו בכל פינותיו הנידחות והאפלות של העולם, והמלאכה הזו אמורה להתחיל בבית." (אלן ג'. ווייט, Testimonies for the Church, כך 3 עמ' 381).

שאלות לדיון:

8

- 1 אין שום ספק בכך שבקהילתנו ישנן בעיות. ישוע הסביר זאת בעזרת משל "המשיח וספר להם מָשַׁל אַחֵר: יִמְלֹכֹת הַשָּׁמַיִם דּוֹמָה לְאִישׁ הַזּוֹרֵעַ זֶרַע טוֹב בַּשָּׂדֶה. וְהָיָה כְּשִׁישְׁנוּ הָאֲנָשִׁים בָּא אֶיבִי, זָרַע עֲשָׂבִים רָעִים בֵּין הַחֲטִיִּם וְהָלַךְ לוֹ." (מתי י"ג 24, 25). קיראו את המשל עד 10:19. כיצד ניישם את דברי ישוע לקהילתנו, וכיצד נטפל בחברי קהילה שמעוררים בעיות? האם פירוש הדבר הוא שבנסיבות מסוימות ניתן לבטל את חברותו של חבר בקהילה? (לדוגמה, קיראו את טיטוס ג' 10, 11 ואת רומי ט"ז 17).
- 2 מה תאמרו לאדם הסבור שהקהילה מושחתת, ומחליט לפרוש מגוף המשיח ולהמשיך לבדו ללא עזרת הקהילה?
- 3 קהילתנו דוגלת בדעה שכל המאמינים הם כוהנים. מה כולל רעיון זה? אילו מחויבויות נובעות ממנו לגבינו?
- 4 דונו בכיתה בחלק מן הסכנות הפוטנציאליות לאחדות קהילתנו. אילו סוגיות עוררו בעבר מחלוקת ופילוג בקהילה? אילו לקחים נפיק מניסיון העבר, שייטעו לנו להימנע מבעיות דומות בעתיד?

מנהגים וטקסים בקהילה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"ח 19, 20; אל הרומים ו' 3-8; מתי כ"ו 26-28; יוחנן י"ג 17-1; קור"א י"א 24-26.

פסוק לשינון: "אָמַר לָהֶם מֵיכָא: 'שִׁיבוּ בְּתִשּׁוּבָה וְהִטָּבְלוּ אִישׁ אִישׁ מֵמַי מִכֶּם בְּשֵׁם יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ לְסְלִיחַת חַטָּאֵיכֶם, וְהִטָּבְלוּ אֶת מַתְנַת רֹיחַ הַקֹּדֶשׁ.' " (מעשי השליחים ב' 38).

מבט שבועי: כאשר אנו מבינים לאשורן את התקנות שאלוהים חוקק, הן תורמות לחיזוק אמונתנו.

בחברות רבות נערכים טקסי חניכה המכונים "טקסי מעבר", ואשר מציינים את הצטרפות הפרט לחברה או את הכנסתו בסוד הדת. בחלק מן התרבויות, טקסי המעבר או החניכה נועדו לסייע לאנשים לעבור משלב אחד בחיים לשלב הבא. לדוגמה, טקס הבר מצווה או טקסים דומים הנערכים בתחילת גיל ההתבגרות. טקסים אלה שונים ממקום למקום, אבל לכולם תכלית זהה: לוודא שהצעירים יגדלו להיות חברים מועילים ואחראים בחברה. בתהליך זה, הנערים והנערות לומדים את דרכי החיים של המבוגרים, כלומר, לומדים מה מצפים מהם כחברים בוגרים בקהילה. גם בקהילה המשיחית נערכים טקסים המעניקים תוקף רשמי למחויבותו של הפרט לאמונתו. טקסים מקודשים אלה, לא רק מאששים את חברותו והשתתפותו של המאמין בקהילה, אלא אף אמורים לסייע למאמינים להיות חברי קהילה יצרניים ונאמנים. הם אף משמשים אמצעי המסייע להם להבין מה כרוך במחויבותם למשיח. השבוע נבחן שלושה טקסים אשר מביעים את אמונתנו: טבילה, רחצת הרגליים וסעודת האדון.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-1 בדצמבר.

מתן שמות לטקסי הקודש

בראשית ימיה של הקהילה המשיחית, המאמינים שחיו באזורים שבהם שלטה השפה היוונית, השתמשו במילה *mysterion* ("מיסתורין") כדי לתאר את טקסי הקודש המשיחיים. ואילו המאמינים שחיו באזורים שבהם שלטה השפה הלטינית, השתמשו במונח "סקרמנט" כדי לציין טקסים מקודשים. המילה הלטינית סקרמנטוס מציינת שבועה שהחייל הרומי נשבע בה, שהביעה את רצונו ואת מחויבותו לציית למפקדיו. המאמינים שהשתמשו במונח זה, חשו שהוא תיאור במדויק את טבעם של טקסי הקודש. אולם, עם הזמן, הרעיון התחיל לייצג פעולה המתבצעת בעזרת כוח פנימי בלתי נראה. הכנסייה בימי הביניים קבעה שבעה טקסים כאלה שנקראו "סקרמנטים", ונתפסו כדרכים להרעפת חסד האל על נשמות האדם.

בתקופת הרפורמציה, הטקסים הנוצריים המקודשים הללו עברו בחינה וביקורת קפדנית. בעיניהם של רבים, המונח "סקרמנט" נתפס כבלתי הולם. מונח אחר, הולם יותר, התקבל: תקנה. המילה האנגלית ordinance נגזרת מהפועל "to ordain", שפירושו "להסמיך" או "להורות". מכאן ש"אורדיננס" מהווה אקט מיוחד שהמשיח בכבודו ובעצמו כונן או ציווה עליו. השימוש במונח "אורדיננס" במקום "סקרמנט", מבטא את העובדה שהשתתפות בטקסים הללו מבוססת על העובדה שהם כוננו או נגזרו בידי אלוהים, וזאת כדי שנפגין באמצעותם את ציותנו ונאמנותנו לישוע בתור אדון חיינו. אנו האדוונטיסטים רואים בטבילה, ברחצת הרגליים ובסעודת האדון (סעודת הקודש), תקנות או פעולות המביעות וחושפות את נאמנותנו למשיח. אלו הן דרכים סמליות להבעת אמונתנו.

קיראו את מתי כ"ח 19, 20; יוחנן י"ג 14; וקור"א י"א 26-23. כיצד מאששים הפסוקים הללו את הרעיון שעל פיו עלינו לראות בטקסי הקודש "תקנות"?

למרות החשיבות שאנו מייחסים ל"תקנות" הללו, עלינו לזכור תמיד שהן אינן "צינורות של חסד" או פעולות שבעזרתן אנו זוכים בגאולה או בנקודות זכות אצל אלוהים. החטא, על כל מה שהוא עולל לנו, הוא עניין חמור מדי, ולכן אין בכוחם של טקסים, ואפילו לא אלו שכוונו בידי המשיח, להצילנו ממנו. רק מות המשיח על הצלב היה די בו כדי לרכוש את גאולתנו כבני אנוש, השקועים עמוק בחטא. כפי שאנו מבינים את התקנות או הטקסים הללו, מדובר בסמלים חיצוניים, המביעים את העובדה שאנו מכירים בפועלו של המשיח בעבורנו ובאחדותנו עימו (על כל מה שכרוך באחדות זו), ולפיכך, הם משרתים היטב את תכליתם. הם מהווים אמצעי למטרה, ולא מטרה בפני עצמם.

טבילה

הברית החדשה משתמשת במספר דימויים כדי לתאר את משמעות הטבילה. ראשית, טבילה מסמלת אחדות רוחנית עם המשיח (רומ' ו' 8-3). אחדות זו כרוכה בהשתתפותנו בייסוריו, במוותו ובתחייתו של המושיע, וכן בויתור על אורח חיינו הקודם. מכאן שטבילה קשורה לחזרה בתשובה ולמחילת חטאים (מעשי השליחים ב' 38); ללידה החדשה ולקבלת רוח הקודש (קור' א' י"ב 13); ולפיקח, להצטרפות לקהילה (מה"ש ב' 41, 47).

טבילה מסמלת קשר ברית וקשר רוחני עם אלוהים באמצעות המשיח (קול' ב' 11, 12). טבילה מייצגת את מה שברית המילה ייצגה בימי התנ"ך. בנוסף, טבילה מסמלת מעבר או שינוי של נאמנות, כלומר, מרגע הטבילה, המאמין שומר אמונים למשיח ומחויב לו, וחובר לקהילה המקדישה את עצמה לשירות המשיח. קבלת רוח הקודש מאפשרת למאמינים לשרת את הקהילה, ולעבוד למען גאולתם של אנשים שטרם קיבלו על עצמם את האמונה (מעשי השליחים א' 5, 8).

לפני מספר שנים, נערכה ועידה משותפת של הכנסייה האנגליקנית בנושא טבילה, קבלת האמונה וסעודת הקודש. הוועידה יצאה בהודאה מרשימה. להלן לשון ההכרזה: "מי שנטבלו היו בדרך כלל מבוגרים ולא תינוקות; יש להודות בכך שאין בברית החדשה ראיות חותכות להטבלת תינוקות." (Baptism and Confirmation Today (London: SCM, 1955), p. 34, quoted by Millard J. Erickson, Christian Theology (Mich.: Baker Book House, 1988) עמ' 1102). משמעות הטבילה שוללת את האפשרות שתינוקות יהיו מועמדים לגיטימיים לטבילה, שכן על פי כתיב הקודש, הטבילה מחייבת אמונה וחזרה בתשובה מצד המועמד לטבילה. בנוסף, מהרעיון של תפקיד דבר ה' בהתפתחות האמונה (רומ' י' 17), עולה כי עשיית תשובה חייבת להיות כרוכה בלימוד הכתובים ובקבלת הנחייה רוחנית. היבטים אלה חיוניים כדי שהמאמינים המועמדים לטבילה יניבו "פְּרִי רָאוּי לְתִשְׁבָּה" (לוקס ג' 8), אשר יעיד על הקשר שלהם עם המשיח.

טבעה של הטבילה מסייע לנו להבין את ההבדל בין "סקרמנט" לבין "תקנה". טבילה, לשיטתם של אנשים הרואים בה סקרמנט, היא אמצעי המחולל שינוי בחיי האדם ומעביר אותו ממוות רוחני לחיים. על פי תפיסה זו, לגילו של המאמין אין שום חשיבות, שכן מדובר באירוע על-טבעי. מאידך, טבילה הנתפסת כתקנה, משמשת סמל חיצוני לשינוי פנימי (אירוע על-טבעי), שכבר התחולל בחיי המאמין באמצעות מפגשו עם ישוע. על פי תפיסה זו, המועמדים לטבילה אמורים להיות בעלי אמונה במשיח ולחוות את אמונתם; לפיכך, הסוגיה מי ראוי להיטבל, ומתי, הופכת חשובה מאוד.

אם נטבלתם, נסו להיזכר בחוויה שעברתם. לאחר שהבנו את משמעותה של הטבילה, מדוע (מבחינה מסוימת), אנו זקוקים ל"היטבל" בכל יום? כיצד ניתן לבצע זאת?

המצווה להיות עניו

קשה לדמיין את כאב הלב שישוע חש ודאי בזמן שהתכוון לצליבתו; את ההשפלה הגדולה ביותר שחש כאשר חזה בקנאה ובמריבות שהתעוררו בין תלמידיו, שהתווכחו ביניהם מי מהם יהיה הגדול ביותר במלכותו.

קיראו את לוקס כ"ב 24-27 (וגם את מתי י"ח 1, כ' 20). איזו אמיתה חשובה תלמידי ישוע טרם למדו?

עולמנו הושחת ועוות כל כך בידי החטא, עד שאנו מסלפים הכול, גם כשהסילוף נראה לנו "הגיוני" ו"סביר". איזה אדם יחליט, בדעה שפוייה, לשרת במקום ליהנות משירותם של אחרים? האם מטרת החיים אינה להתקדם, להצליח, להתעשר ולהפוך לאדם שאחרים משרתים אותו, ולא לאדם המעניק שירות? לכן, אין להתפלא על כך שבמהלך הסעודה האחרונה, ישוע רחץ את רגלי תלמידיו. שום מילים שיכול היה לומר, לא היו מביעות טוב יותר את מהות הגדולה האמיתית בעיניו, מאשר רחצת הרגליים של אלה שהיו אמורים לנשק את רגליו.

מה נלמד מיוחנן י"ג 17-1 בנוגע לרחצת הרגליים כחלק מטקס סעודת הקודש?

אמיתה כבירה מהדהדת בפסוקים הללו. בפסוק 3 נאמר שישוע ידע "כי האב נתן את הכול בידיו". ומה קורה לאחר מכן? ישוע, שידע היטב "כי מאת אלוהים יצא ואל אלוהים הוא הולך", קם משולחן ארוחת החג והחל לרחוץ את רגלי תלמידיו (פס' 5). אפילו בלי שידעו מי היה ישוע באמת, הם היו ודאי המומים. כיצד יכלו שלא לראות את הלקח שישוע ביקש ללמדם כאן? בנוסף, הגו בסיבה שבגללה רחצת הרגליים באה לפני סעודת האדון. לפני שנתבע לזכותנו את כל מה שהמשיח השיג בעבורנו, חשוב שנבוא לסעודת האדון בענווה ונמיכות רוח, כשאנו מודעים לצורך שלנו בחסד ה'.

מיהם האנשים שרחיצת רגליהם תעניק לכם תועלת רוחנית כבירה?

סעודת האדון

קיראו את כ"ז 26-28. איזו משמעות עולה ממה שישוע מורה לנו לעשות כאן? מדוע חשוב לראות בדברים הללו סמלים?

סעודת האדון באה במקום סעודת ליל הסדר של חג הפסח התנ"כי. חג הפסח התגשם במלואו בשעה שהמשיח, שה הפסח, מסר את חייו. לפני מותו, המשיח כונן את הסעודה הזו, שנועדה להחליף את סדר הפסח בחגיגה הגדולה של קהילת הברית החדשה. כשם שחג הפסח נחגג לזכר יציאת ישראל מעבדות מצרים לחירות, סעודת האדון נחגגת כדי להנציח את שחרוננו ממצרים הרוחנית ויציאתנו לחירות משעבוד לחטא. בני ישראל הזו את דם שה הפסח על משקופי דלתותיהם, והדם הגן עליהם מפני מלאך המוות; אכילת בשר השה חיזקה אותם ונתנה להם את הכוח לברוח ממצרים (שמות י"ב 8-3). לכן, קורבן המשיח מביא שחרור מן המוות; המאמינים נושעים באמצעות נטילת חלק בגופו ובדמו של ישוע (יוחנן ו' 64). סעודת האדון מכריזה כי מות המשיח על הצלב מספק לנו גאולה ומחילה, ומבטיח לנו ניצחון על החטא.

קיראו את האיגרת הראשונה אל הקורינתים י"א 24-26. איזו אמיתה חשובה בנוגע לצלב נחשפת כאן?

9

ניתן לראות כאן בבהירות את ההיבט של מות המשיח כקורבן תמורה. גופו של ישוע נשבר, ודמו נשפך בעבורנו; על הצלב הוא נשא בעונש שאנו היינו ראויים לו. בכל פעם שאנו משתתפים בסעודת האדון, עלינו לזכור שהמשיח ביצע זאת למעננו.

כשאנו מוסיפים לסעודת האדון את רחצת הרגליים, שעוזרת לנו להכשיר את ליבנו לקראת אכילת לחם הקודש ושתיית יין הקודש, אנו אמורים גם לחוש בפן הציבורי של הטקס. בזמן שהצלב מומחש לנו בצורה חיה כל כך כשאנו אוכלים מלחם הקודש ושותים מיין הקודש בסעודת האדון, אנו נזכרים בכך שעל אף כל הדברים הארציים המפרידים בינינו, כולנו חוטאים הזקוקים לחסד תמידי. סעודת האדון אמורה לסייע לנו להבין את המחויבויות שלנו, לא רק לאדוננו, אלא גם איש לרעהו.

ציפייה לביאת המשיח השנייה

"הן בכל עת שאתם אוכלים את הלחם הזה ושותים מן המוס הזאת, אתם מזכירים את מות אדונינו, עד שיבוא." (קור"א י"א א' 26). איזו תקווה כבירה מוצגת כאן?

מילים אלו מעידות על כך שביאת המשיח השנייה וסעודת האדון שזורות זו בזו. הדבר גם הגיוני מאוד, שכן ביאת המשיח השנייה תהיה למעשה שיאו של פועל הכפרה בצלב. ניתן לטעון כי הסיבה העיקרית לביאת המשיח הראשונה, שבה גופו של ישוע נצלב ודמו נשפך בעבורנו, היתה ביאתו השנייה. ביאת המשיח הראשונה סללה את הדרך לביאתו השנייה.

איזו תועלת היתה לביאת המשיח הראשונה, ללא ביאתו השנייה?

מבחינה מסוימת, סעודת האדון נמשכת במהלך התקופה שבין מעשה הכפרה בצלב לבין ביאת המשיח השנייה. בכל פעם שבה אנו משתתפים בסעודת האדון, אנו הוגים בצלב ובפועל הכפרה בעבורנו. אולם, לא ניתן להפריד את מה שהצלב השיג בעבורנו מביאת המשיח השנייה. למעשה, מה שישוע ביצע על הצלב בעבורנו, מגיע לשיאו אך ורק בביאתו השנייה.

קיראו את מתי כ"ו 29. מה אומר לנו ישוע בפסוק יחיד זה?

הביטו בהבטחה, בביטחון ובתקווה שהאדון מעניק לנו כאן. המילים הללו מרמזות על קרבה יתרה בין המושיע לנושע, אשר תימשך לנצח. ישוע מבטיח לנו, שהוא לא ישתה מפרי הגפן, עד ליום שבו ישתה אותו חדש עימנו במלכות השמיים. כשאנו נזכרים כי הוא-הוא בורא היקום (קול' א' 16), הבטחה זו נראית אפילו מדהימה יותר. וכך, חוץ מיתר הדברים שסעודת האדון מצביעה עליהם, היא אף אמורה להצביע בפנינו על התקווה הכבירה הצפונה בביאת המשיח השנייה.

האם אתם מיואשים? מדוכזכים? מדוכאים? ברוכים הבאים לעולמנו השרוי בחטא. מדוע, בעיצומם של הקשיים שעוברים עליכם, חשוב שתתבוננו בצלב, במשמעותו בעבורכם כיום, ובמשמעותו בהקשר של גורלכם הסופי?

לימוד נוסף: קיראו בספר The Ministerial, את: Seventh-day Adventists Believe, את: Association of the General Conference of Seventh-day Adventists, פרקים 15-18.

"טבילה היא צו מקודש וחשוב ביותר, ולכן עלינו להבין את משמעות הטבילה לאשורה. טבילה משמעה חרטה על חטא וכניסה לחיים חדשים בישוע המשיח. אין להיחפז בקבלת הטבילה. הן ההורים והן הילדים חייבים לקחת בחשבון את מחירה." (אלן ג'. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 93).

"חג הפסח שימש זכר ליציאת מצרים ולשחרורם של בני ישראל, וכן סמל שהצביע לעבר המשיח, הוא שה האלוהים העתיד להישחט למען גאולת האנושות החוטאת. הדם שהוזה על המשקופים שימש אות מבשר לדם הכפרה של המושיע, ואף הציג מראש את התלות המתמדת של החוטא בדם המשיח, על כל זכויותיו, המעניק לאדם הגנה מכוחו של השטן וגאולה סופית." (אלן ג'. ווייט, The Spirit of Prophecy, כרך 1, עמ' 201).

שאלות לדיון:

1 מתי לאחרונה רחצתם את רגליו של מישוה בטקס רחצת הרגליים? מדוע מנהג זה חשוב כל כך?

2 קיראו את איגרת פטרוס הראשונה ג' 20, 21. באיזו השוואה משתמש כיפא כדי להבהיר את משמעות הטבילה?

3 המשיחיים הראשונים הואשמו במעשים רבים שלא היו אשמים בהם, ובכללם, קניבליזם. אחת הסיבות לכך נעוצה בפסוקים הבאים: "אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: 'אָמֵן אָמֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא תֹאכְלוּ אֶת בֶּשֶׂר בֶּן הָאָדָם וְלֹא תִשְׁתּוּ אֶת דָּמוֹ, אִין לָכֶם חַיִּים בְּקִרְבְּכֶם. הָאוֹכֵל אֶת בֶּשֶׂרִי וְשׁוֹתֶה אֶת דָּמִי יֵשׁ לוֹ חַיִּי עוֹלָם וְאֲנִי אֶקִּים אוֹתוֹ בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, כִּי בֶשֶׂרִי הוּא מֵאֲכָל אֲמִתִּי וְדָמִי הוּא מִשְׁקֵה אֲמִתִּי. הָאוֹכֵל אֶת בֶּשֶׂרִי וְשׁוֹתֶה אֶת דָּמִי שׁוֹכֵן בִּי וְאֲנִי בּוֹ.' (יוחנן ו' 53-56). מה מלמדנו ישוע במילים אלה? מדוע חשוב כל כך שנבין את המשמעות הרוחנית הטמונה בפסוקים כאלה?

4 דונו בכיתה ביתר פירוט בהיבט הציבורי של סעודת האדון. כיצד נסייע לקהילה להבין טוב יותר את המחויבות שלנו, זה כלפי לזה וכלפי החברה כולה?

התורה והבשורה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: תהילים י"ט 7, 8; שמות כ"ג 1-9; יוח"א ה' 3; רומ' ג' 19, 29; שמות כ' 11, 12; דברים ה' 15.

פסוק לשינון: "וּבִזָּה נָדַע שֶׁהִפְרָנוּ אוֹתוֹ – אִם נִשְׁמַר אֶת מִצְוֹתָיו. הָאוֹמֵר 'אֲנִי מְכִיר אוֹתוֹ' וְאִינוּ שׁוֹמְרִים אֶת מִצְוֹתָיו, דּוֹבֵר שֶׁקֶר הוּא וְהָאֱמֶת אֵינָנָה בּוֹ." (יוח"א ב' 3, 4).

מבט שבועי: תורת המוסר של ה' היא זו שחושפת את חטאנו, ולפיכך את הצורך שלנו במושיע. לפיכך, התורה והבשורה אינן ניתנות להפרדה.

תורת ה' ואופיו של ה' עומדים בלב ליבו של העימות הגדול, ולפיכך, כשהעימות יגיע סוף סוף לקיצו, תורת ה' ואופיו ינוקו מאשמה, וצדקת ה' תוכח לפני היקום כולו הצופה בעימות מן הצד. אבל עד אז, העימות ממשיך להשתולל, ובני האדם ניצבים מצדו האחד או האחר של המתנס; הצד שבו אנו בוחרים, קובע מי האדון שאנו הולכים בעקבותיו. בוב דילן כתב בשירו: אתה חייב לעבוד מִיִּשְׁהוּ, זה יהיה אולי השטן, זה יהיה אולי אדוני, אבל אתה חייב לעבוד מִיִּשְׁהוּ. האנשים הבוחרים לעבוד את ה', פועלים מתוך אהבה והערכה למה שבוצע בעבורם דרך המשיח. לאחר שטעמו את מות המשיח ונקברו למוות באמצעות הטבילה, הם יודעים שגוף החטא הושמד, ולפיכך הם אינם חייבים לשרת יותר את אדונם הקודם, החטא, ועתה הם חופשיים לציית לה' ולתורתו. בשיעור השבוע נבחן את טיבה של תורת ה', תכליתה, והקשרה לבשורות הטובות של גאולתנו באמצעות חסד ה'. שכן כאשר אנו מבינים את תורת ה' לאשורה, היא מסייעת לנו לגלות מהו חסד ה' המוצע לנו במשיח.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-8 בדצמבר.

תורת ה' וחוקיו

המילה תורה מתייחסת לחמשת ספרי התורה הכלולים בתנ"ך. הברית החדשה במקור היווני משתמשת במילה לועזית, שפירושה חוק. תורה משמעה "הדרכה" או "הנחייה". לפיכך, התורה מעניקה לאדם הנחיות להתנהגות ולאמונה. משום שכתבי הקודש מהווים תיעוד של הקשר של ה' עם בני האדם, התורה מתייחסת בעיקר להנחיות ולמצוות שה' נתן לעמו. משום שאלוהים הוא רב חסד וצדיק, ומדריך את עמו להתהלך בחסד ובצדקה, אנו מניחים, ובצדק, שתורתו חושפת את טובו, חסדו וצדקתו. ניתן אף לומר שהתורה היא השתקפות אופיו של אלוהים.

מה נלמד מן הפסוקים הבאים על התורה, ובסופו של דבר, על אלוהים?
(תהילים י"ט 7, 8; תהילים קי"ט 151, 152, 172).

באמצעות התורה, אלוהים גילה את עצמו בבירור בפני האנושות. כתבי הקודש גדושים בשפע של הוראות והנחיות המכסות היבטים רבים של חיי האדם: מוסריות, אתיקה, בריאות, מיניות, תזונה, עבודה, מנוחה וכו'. חלק מן ההנחיות הללו הן במפורש אוניברסאליות; אחרות מוגבלות יותר לזמן ולמקום. אבל מכיוון שכולן מהוות הוראות מאת אלוהים (תורת ה'), עלינו לנקוט זהירות רבה בבואנו לפתח עקרונות שיסייעו לנו להבין מהם החוקים האוניברסאליים, ומהם החוקים שחלו על עם ישראל בימי התנ"ך. אדוונטיסטים שומרי שבת וקבוצות משיחיות ומהם החוקים שחלו על עם ישראל בימי התנ"ך. אדוונטיסטים שומרי שבת וקבוצות משיחיות רבות מזרמים אחרים, בדרך כלל מבדילים בין חוקי ה"פולחן" (חוקים המלמדים על תוכנית הגאולה באמצעות סמלים וטקסים פולחניים), לבין חוקים "אזרחיים" (הוראות הנוגעות לחיי החברה בישראל הקדומה), וחוקי ה"מוסר" (הוראות להתנהגות שה' קבע למען האנושות כולה). ספר ויקרא מכיל חוקי פולחן רבים, במיוחד בנוגע לשירות הקודש במקדש ולטקסי הפולחן שנערכו בו. על טיבם של החוקים האזרחיים ועקרון הצדק ניתן ללמוד לדוגמה מן הכתוב בשמות כ"ג 9-1. תורת המוסר הובעה בעשרת הדיברות. משיחיים רבים מאמינים (לפחות בתיאוריה) שעשרת הדיברות הם עדיין חוקי ה' התקפים לגבי כלל האנושות.

10

קראו את שמות כ"ג 9-1. אילו עקרונות מוסריים אוניברסאליים נפיק מהכתוב, אשר ניתנו מפורשות לישראל הקדומה?

תורת המוסר בימינו

רוב המשיחיים טוענים שעשרת הדיברות הם חוקי המוסר האוניברסאליים של ה'. לדוגמה, ניתן לראות את ביטויי ההשקפה הזו במאבקים משפטיים רבים שנערכו בארצות הברית, שבהם המשיחיים ביקשו להתיר הדבקת פוסטרים של עשרת הדיברות במקומות ציבוריים, במיוחד בבתי ספר ציבוריים. לפני שנים רבות, מדינת אלבמה ערכה מאבק משפטי נגד שופט מחוזי שסירב להסיר את אנדרטת עשרת הדיברות מאולם המשפט, וזאת חרף הוראת בית המשפט העליון. בעיני אנשים רבים, עשרת הדיברות עדיין תקפים, ומשמשים כאמת המידה המוסרית של ה'. יש לכך סיבה טובה. ראשית, למרות שעשרת הדיברות ניתנו בסיני, ספר בראשית רומז על כך שמרבית החוקים הללו היו ידועים לפני מתן התורה בסיני.

**מה מגלים הפסוקים הבאים על קיומה של חוקה לפני מעמד הר סיני?
(בראשית ל"ה 4-1, ב' 3, ד' 8-11, ל"ט 9-7, מ"ד 8, י"ב 18.)**

מבחינה הגיונית בלבד, זה לא נראה הגיוני שעשרת הדיברות נועדו אך ורק עבור עם מסוים שחי בתקופה מסוימת ובמקום מסוים (עם ישראל בישראל הקדומה). האם אין זה הגיוני שסוגיות הנוגעות בהתנהגות לא מוסרית, כגון גניבה, רצח, ניאוף ואלילות, ייחשבו פסולות בעולם כולו, בלי קשר להבדלי תרבות או לאום? בנוסף, משום שכתבי הקודש מציינים מפורשות שהחטא הוגדר באמצעות התורה (רומ' ז' 7), על פניו, הרעיון שהתורה בוטלה או הוחלפה, אינו עולה בקנה אחד עם השקפתו של משיחי המאמין בכתבי הקודש.

כיצד מסייע לנו הכתוב באיגרת יעקב ב' 11 להבין את נצחיותה של תורת ה'?

באיגרת יוחנן הראשונה, פרק ה' פסוק 3 נאמר, כי ציות למצוות ה' מהווה ביטוי של אהבתנו אליו. מה פירוש הדבר? מדוע ציות למצוות מהווה ביטוי של אהבה זו?

התורה והבשורה

למרות שאנשים רבים סבורים שעשרת הדיברות עדיין תקפים ומחייבים את המאמינים, תפקידם של עשרת הדיברות בתוכנית הגאולה עלול להיות מבלבל. אם איננו נושעים דרך שמיירת התורה, מהי אם כן מטרת התורה?

כיצד התורמים הפסוקים שלהלן להבנתנו את תפקידה של התורה בחייהם של אנשים שנושעו באמצעות חסד ה'?

אל הרומים ג' 19, 20

תהילים קי"ט 5, 6

אל הרומים ז' 7

התורה לא יועדה מעולם לשמש אמצעי לגאולה. באמצעות פועלה של רוח הקודש, התורה מעוררת בלב החוטא הכרה בצורך שלו בחסד המשיח (הבשורה). בכך שהתורה מצביעה לפנינו על האמת, על הטוב ועל מה שנכון וראוי לעשות, אנשים שאינם מגיעים לרמה המוסרית שהתורה דורשת מן האדם (שזה כולנו), מגלים את הצורך שלהם בגאולה. מבחינה זו, התורה מצביעה לפנינו על הצורך שלנו בבשורה ובחסד. חסד זה מורעף עלינו באמצעות ישוע המשיח. תפקידה של התורה, אפילו בתקופת התנ"ך, היה להראות לנו את הצורך בגאולה; היא לא יועדה מעולם לשמש אמצעי שיעניק לנו גאולה.

"לתהוות האם התורה יכולה להעניק גאולה, פירושו לשאול את השאלה הלא נכונה בכל הנוגע לכתבי הקודש, הן לתנ"ך והן לברית החדשה! לא הברית הישנה ולא הברית החדשה טוענות, מאששות או אפילו מרמזות זאת..."

"זוהי טעות נוספת לטעון שמחבר האיגרת אל העברים (י' 4-1) תיקן את התורה, וטען שהיא לימדה כביכול ש'דם פרים ושעירים [יכול] להסיר חטאים...'... הקורבנות שימשו בבואות, סמלים או דגמים של הקורבן המופתי העתיד לבוא." (ולטר סי. קייזר, Five Views on Law and Gospel (Mich.: Zondervan, 1993), עמ' 394, 395).

בחנו את הדברים שחילול תורת ה' עולל לאנושות. כיצד הושפעו חייכם מחילול תורת ה' מה תלמדו משובתכם על מידת הרלוונטיות של תורת ה'?

10

השבת והתורה

כפי שראינו בשיעור ביום ב', משיחיים רבים עדיין מאמינים שחוקי התורה תקפים ומחייבים את האדם.

אולם, כפי שידוע לכולנו, סוגיית מחויבותם של המשיחיים לתורה הופכת לפתע מעורפלת ועכורה כשמתעוררת סוגיית הציות לדיבר הרביעי, במיוחד בנוגע ליום השביעי עצמו. למעשה, האירוניה היא שאותו שופט באלבמה, שהכניס את עצמו לצרות כשהתעקש להשאיר את אנדרטת עשרת הדיברות באולם בית המשפט, חילל בעצמו את התורה, שכן, גם אם שמר אולי בקפדנות על קדושת יום א', הוא לא קיים את הצו המקראי המורה על שמירת השבת ביום השביעי. יעקב השליח טוען: "הָרִי מִי שְׁמֹקִים אֶת כָּל הַתּוֹרָה וְנִכְשֵׁל בְּדָבָר אֶחָד, אֲשֶׁם הוּא בְּכָל" (יעקב ב' 10). אם ניקח את כתבי הקודש כלשונם, נסיק כי השופט הזה אשם בחילול כל אחד ואחד מחוקי התורה, שאותה התעקש להשאיר באולם בית המשפט!

הכתוב בשמות כ' 9, 10 מבהיר את מצוות שמירת השבת. הכתוב מציין מפורשות מתי השבת חלה (ביום ה-7), וכיצד יש לשמור אותה (לחדול מעבודה ולכנס יחדיו את כל בני הבית), וזאת כדי לשמור על קדושתה.

"השבת אינה מוצגת כיום שנועד להתאוששותם של אנשים חלשים, שאינם מסוגלים לעבוד יום אחרי יום ללא מנוחה. להפך, היא מוצגת כיום שנועד למנוחה המועילה לכול. תכליתה של השבת היא התמקדות מחודשת בקדושה (בכל מה ששייך לה', ולפיכך הוא קדוש), וזאת כדי שבני האדם יוכלו ליהנות מברכות ה' ליום הזה ומן הפוטנציאל הטמון בו." (דאגלס ק. סטוארט, The New American Commentary, Exodus, (Broadman & Holman Publishers, 2006), כרך 2, עמ' 460).

הפוטנציאל הרוחני הטמון ביום השבת מגולם במה שהשבת מסמלת. מה נלמד מן הפסוקים שלהלן על המשמעות הרוחנית של השבת? האם החוויה שלכם את השבת סייעה לכם להעריך ולהוקיר ביתר שאת את מה שהפסוקים שלהלן מלמדים? (שמות כ' 11; דברים ה' 15; שמות ל"א 13; יחזקאל כ' 20; עברי ד' 9-3).

השבת והבשורה

בשאלה האחרונה בשיעור אמש, בחנו את הכתוב בשמות כ' 11, 12 ובדברים ה' 15. מקטעים אלה עולה שהשבת נועדה להזכיר לנו שני דברים: את מעשה הבריה ואת הגאולה – שני רעיונות שקושרו זה לזה הדוקות בכתבי הקודש. אלוהים אינו רק בוראנו, הוא גם גואלנו; אנו נזכרים בשתי האמיתות הרוחניות החשובות הללו כל שבוע, כל יום שביעי, כשאנו נחים בשבת "על פי המצווה" (לוקס ג' 56), ממש כפי שעשתה אותה אישה שבאה "עם ישוע מן הגליל." (שם 55).

קיראו את אל הקולוסים א' 14-16 ואת יוחנן א' 1-14. כיצד מקשרים הפסוקים בין תפקידיו של ישוע כבוראנו וכגואלנו?

"מאחר שתורת ה' קדושה כמו אלוהים בכבודו ובעצמו, רק מי ששווה לאלוהים יכול לכפר על חילולה. איש זולת המשיח אינו יכול לגאול את האנושות החוטאת מקללת התורה, ולגרם לאדם לשרות שוב בהרמוניה עם השמיים." (אלן ג'י. ווייט, God's Amazing Grace, עמ' 42). רק בתור הבורא, ש"הכל נִהְיָה על יָדוֹ" (יוחנן א' 3), רק בתור בן האלוהים השווה לאלוהים, ישוע היה יכול להיות הגואל שנועד לגאול את האנושות השרויה בחטא.

בכך שהשבת נועדה להזכיר לנו את הבורא (הוא ישוע המשיח, גואלנו), היא משמשת סמל עוצמתי של בשורת החסד. למעשה, מנוחת השבת מגלה לנו שאיננו נושעים באמצעות שמירת מצוות התורה, אלא בזכות פועלו של המשיח בעבורנו. וכך, מנוחת השבת משמשת סמל למנוחה שנחלנו בישוע (ראו אל העברים ד' 9-3).

גם הגאולה היא שיקום; היא כרוכה בבריהא מחדש – תהליך המתחיל ברגע שאנו מקבלים את ישוע באמונה (ראו קור' ב' ה' 17, גלט' ו' 15), ומגיע לשיאו בבריהא מחדש של השמיים והארץ (ראו ישע' ס"ה 17, התג' כ"א 5). פסוקים אלה מראים אפילו ביתר בהירות כיצד הבריהא והגאולה כרוכות זו בזו, וכיצד שתי האמיתות החשובות הללו מגולמות במצוות השבת, המהווה את אחד מעשרת הדיברות.

להגיד שאתם שומרים שבת, ואפילו נחים בשבת, זה דבר אחד. הסופרים והפרושים עשו את זה. אבל לחוות את מלוא עושרה וברכותיה של השבת, הוא עניין אחר לחלוטין. כיצד אתם שומרים על קדושת השבת? כיצד אתם חווים את השבת? מה תוכלו לעשות כדי לקטוף את שפע הברכות הרוחניות והגשמיות שאלוהים מרעיף עלינו בשבת?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, A Solemn Appeal, עמודים 140-146, ובספרה The Great Controversy, את הפרק "God's Law Immutable", בעמודים 433-450.

"אלוהים רוצה שניווכח בכך שיש לו זכויות על מוחנו, נפשנו ורוחנו – על כל מה ששייך לנו. אנו שייכים לו בזכות בריאתו וגאולתו. כבוראנו, הוא דורש שנעבוד אותו בכל ליבנו ומאודנו. כגואלנו, הוא דורש שנאהב אותו, והוא זכאי שנאהב אותו באהבה שאין דומה לה... גופנו, נשמתנו וחינו שייכים לו, לא רק משום שקיבלנו אותם כמתת חנם, אלא משום שהוא מרעיף עלינו ללא הרף את חסדיו ומעניק לנו את הכוח להשתמש ביכולות שניחנו בהן..." (אלן ג'י. ווייט, God's Amazing Grace, עמ' 245).

"ה' אומר: 'אם תשיב משבת רגלך, עשות חפצך ביום קדש; וקראת לשבת ענג, לקדוש יהיה מקבד, ... אז, תתענג על יהוה.' [ישעיהו נ"ח 13, 14]. כל האנשים הרואים בשבת אות לכוח היצירה והגאולה של המשיח, יתענגו על השבת. כשהם רואים את המשיח בתוך השבת, הם מתענגים עליו. השבת מזכירה להם את מעשה הבריאה, המהווה ראייה לכוחו הכביר במעשה הגאולה. השבת מזכירה לנו את השלום האבוד ששרר בגן עדן, ומסמלת בעבורנו את השלום ששוקם באמצעות המושיע. כל הטבע כולו חוזר על ההזמנה של ישוע: 'בואו אלי כל העמלים והעמוסים, ואני אמציא לכם מנוחה.' [מתי י"א 28]. " (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 289).

שאלות לדיון:

1 בירמיהו ל"א 32 נאמר: "כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרַת אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַיָּמִים הָהֵם, נֹאֵם יְהוָה, נִתְּתִי אֶת תּוֹרָתִי בְּקֶרֶבָם, וְעַל לִבָּם אֶכְתְּבָנָה; וְהָיִיתִי לָהֶם לָאֱלֹהִים, וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם." ישנם אנשים המשתמשים בפסוק זה כדי להוכיח שהתורה (או ליתר דיוק, השבת) בוטלה בזכות הברית החדשה. מה שגוי בהלך חשיבה כזה? למעשה, כיצד מאשש הפסוק את עמדתם של האדוונטיסטים שומרי השבת בנוגע לתורה ולשבת?

2 משום שאנו מאמינים כי יש לשמור את חוקי התורה ואת השבת, מדוע עלינו להיזהר פן ניפול במלכודת הלגליזם? דונו בכיתה במשמעות הלגליזם, וכיצד נוכל להימנע ממלכודת זו.

3 הגו בתפקידה של התורה בעימות הגדול. מדוע, במתקפותיו נגד תורת ה', השטן שם את מצוות השבת על הכוונת? מדוע זהו מהלך מלחמתי "מבריק" מבחינתו?

החיים המשיחיים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: דברים ח' 17-11; אל הפיליפים ב' 3, 4; קור' א ט"ו 51, 52; התג' כ"ב 5-1; מתי כ"ב 39; בראשית ב' 25-21.

פסוק לשינון: "בְּזֹאת הִפְרָנוּ מָה הִיא אֱהָבָה, בְּעִבְדָּה שֶׁהוּא מִסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַדָּנוּ. גַּם אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים לְמִסֵּר אֶת נַפְשֵׁנוּ בְּעַד אֱהִינּוּ." (איגרת יוחנן הראשונה ג' 16).

חומר למחשבה: כל אחד יכול לקרוא לעצמו משיחי. ואולם, מה זה אומר, הלכה למעשה?

"אחי, מַה תּוֹעֵלֶת בְּדִבְרֶךְ אִם יֹאמֶר אִישׁ, 'יֵשׁ לִי אֱמוּנָה', וְאֵין לוֹ מַעֲשִׂים? הַתּוֹכֵל הָאֱמוּנָה לְהוֹשִׁיעוֹ?" (יעקב ב' 14).

כתבי הקודש שמים דגש על "תורה בריאה" (כלומר, תורה הגיונית, שקולה, מבוססת); אולם, דגש זה מופיע רק בהקשר של חיי קדושה (טימ"א א' 10, טיטוס ב' 1-5), זאת כדי להצביע על כך שהתכלית האמיתית של הכתובים היא ללמדנו תורת מוסר, שבעזרתה נלמד לחיות חיים מוסריים המתבטאים במחויבויותינו כלפי הזולת. למעשה, אם תבחנו בתשומת לב את הפסוקים לעיל מאגרות טימותיאוס וטיטוס, תגלו שהם מקשרים בין תורה בריאה לבין חיים בריאים, ונותנים לנו את הרושם שחיים בריאים כשלעצמם מהווים תורה בריאה!

המשיחי נושע כדי לשמש נציגו של אלוהים, שיבשר את הגאולה ויפעל לתועלת הזולת בעיצומו של העימות הגדול, המתחולל בין כוחות הטוב לכוחות הרוע. אין שום תועלת בלהיות קדושים ורוחניים, בלי להועיל כהוא זה בחיים הגשמיים. אמונה ללא מעשים, לא תועיל לאיש. ברור שהשמיים הם מעוננו הסופי, אבל כל עוד אנו חיים על פני האדמה, עלינו לדעת כיצד לחיות כאן. השבוע נבחן מספר "מעשים מופתיים" שהאמונה המשיחית אמורה לבטא בחיינו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-15 בדצמבר.

סוכנים נאמנים

כשאנו הוגים בדרך שבה גאולתנו מתבטאת הלכה למעשה, בשירות הזולת, איננו יכולים להתעלם מן המונח "סוכן נאמן" שישוע טבע במשליו, שעל פיו המאמין משמש סוכן, מנהל או ממונה מטעם האדון. האנציקלופדיה האדוונטיסטית, The Seventh-day Adventist Encyclopedia, מגדירה את המונח כך: "המחויבות של חסידי ה', והשימוש שהם עושים בכל מה שה' הפקיד בידיהם – החיים, הגוף, הזמן, הכישרונות, הסמכויות, הרכוש, הזדמנויות לשרת את הזולת והידע של האמת."

בחנו את הפסוקים שלהלן. בזמן שתקראו כל אחד מהם, שאלו את עצמכם: בהתחשב בנסיבות המסיימות שלי, כיצד אוכל לבטא בחיי את העקרונות הנפלאים שהובעו בפסוקים האלה?

דברים ח' 17-11

תהילים כ"ד 1

פיל' ב' 3, 4

יוח"א ג' 16

11

על פי כתבי הקודש, התכלית היסודית של כל בריאת ה' היא להלל ולהאדיר את שמו. החטא שיבש את הגשמת התכלית הזו, ובגדול, אבל אלוהים כיוון את פועל הגאולה שלו אל האנושות, וזאת כדי לגרום לנו להשתתף מחדש עם כל הבריאה בהאדרתו. המשיח רכש אותנו למען תהילת כבוד האלוהים (אפס' א' 14-11). כאשר אנו מביעים באומר ובמעשה את אדנותו המוחלטת של המשיח על חיינו, אנו מביאים כבוד ותהילה לאלוהים. הביטוי המושלם של ריבונות המשיח על חיינו, אמור להיות כרוך בשירות הזולת באמצעות הקדשת זמננו, כישרונותינו, ממוננו ורכושנו.

קראו את יוחנן א' 18 וי"ד 7-11. איזו הבטחה ואיזו תקווה נשאב מפסוקים אלו, במיוחד לאור הכתוב באיגרת השנייה אל התסלוניקים א' 1, 2?

מעשר: תרומה פעוטה

"וְהָיָה הַמֶּלֶחַן בֶּן אֶהֱרֹן עִם הַלְוִיִּם, בַּעֲשֹׂר הַלְוִיִּם, וְהַלְוִיִּם יַעֲלֹוּ אֶת מַעֲשֵׂר הַמַּעֲשֹׂר, לְבֵית אֱלֹהֵינוּ, אֶל הַלְשָׁמוֹת, לְבֵית הָאוֹצֵר. כִּי אֵל הַלְשָׁמוֹת יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי הַלְוִי אֶת תְּרוּמַת הַדָּגָן הַתִּירוֹשׁ וְהַיֶּצֶהר..." (נחמיה י' 39, 40).

חישבו על חייכם. חישבו על תוחלת החיים הקצרה שלכם, על חוסר יכולתכם המוחלט לחמוק מן המוות (אלא אם כן המשיח ישוב בימי חייכם). חישבו מה משמעות הדבר – כשם שרבים מאמינים – שהקבר הוא היעד האחרון שלכם. היום אתם כאן כבשר ודם, חיים את החיים שלכם (לעיתים קרובות ברוב עמל, מכאובים, קשיים ופחדים), ואז, מגיע הסוף; בדרך זו או אחרת, קצתם יגיע ואתם תמותו; כל התאים בגופכם ימותו, ודבר לא יישאר מכם, זולת גוויה שתיאכל בידי תולעים וחידקים, עד שגם הם יגוועו.

זה הגורל המצפה לכל אחד ואחד מאיתנו ביקום הזה, הכביר כל כך – עד שכדור הארץ, ובטח חיינו האישיים, עלולים להיראות לנו חסרי משמעות, לא יותר מבדיחה מרושעת על חשבוננו, שרובנו אפילו לא חושבים שהיא מצחיקה.

בניגוד חד לתמונה הזו, בחנו את כל מה שנחלנו במשיח. בחנו את הברכות שהורעפו עלינו באמצעות ישוע. הגו בתוכנית הגאולה, במה שהיא מעידה על ערכנו הרב, במה שהיא חוללה בעבורנו כדי לחסוך מאיתנו את הגורל המר שתואר בפסקה הקודמת.

מה נחלנו במשיח? (קור"א ט"ו 51, 52; התג' כ"א 4; גלט' ג' 13; אפס' א' 6, 7; התג' כ"ב 5-1). מה אמורה להיות משמעות הדברים הללו מבחינתנו? כיצד אמורות ההבטחות הללו להשפיע על כל היבט בקיום שלנו?

"אני מדברת על שיטת המעשר, אבל היא נראית לי כל כך זעומה! איזה אומדן פעוט! כמה חסר תועלת למדוד בעזרת כללים מתמטיים את הזמן, הכסף והאהבה שלנו כנגד אהבה וקורבן אינסופיים שאינם ניתנים למדידה! מעשר למען המשיח! איזה סכום פעוט! איזה גמול מביש בתמורה למה ששולם עליו מחיר כבד כל כך! ישוע קורא לנו מן הצלב בגולגולתא לכניעה ללא תנאים." (אלן ג'י. וייט, Testimonies for the Church, כרך 4, עמ' 119, 120).

11

אחרי כל מה שהמשיח עשה למענכם, האם אין בכם אמונה מספקת כדי לתת לו בחזרה מעשר פעוט מכול מה שקיבלתם?

המחויבות שלנו לעצמנו

ישוע אומר לנו מפורשות: "וְאַהֲבָתְךָ לְרַעְךָ כְּמוֹךְ!" (מתי כ"ב 39). רעיון מעניין מאוד, לאור העובדה שאנו רואים בדרך כלל באהבה העצמית את שיא השיאים של כל מה שמנוגד למשיחיות ולרעיון של אהבה חסרת אנוכיות שאינה תלויה בדבר. למה התכוון ישוע בדבריו אלה? כיצד עלינו לפרשם וליישם בדרך שתשקף את מהות המשיחיות האמיתית?

אהבת עצמנו מן הבחינה המשיחית, אינה אנוכיות. אין פירושה שאנו שמים את עצמנו לפני כל אדם אחר ולפני כל דבר אחר. להפך, אהבתנו את עצמנו פירושה להיווכח בערכנו בעיני ה', ולנסות לחיות את החיים הטובים ביותר מתוך ידיעה שהפירות שחינו יניבו, יועילו לא רק לנו (שזה טוב), אלא גם, ובעיקר, לאנשים הסובבים אותנו.

כיצד תייחסו את מצוות ישוע שצוינה לעיל לפסוקים הבאים?

פיל' ב' 5, 8 _____

קור"ב ה' 14, 15 _____

קור"א י' 31-33 _____

פטר"א א' 16-13 _____

הגאולה שהחוטא נוחל במשיח מביאה אותו לאחדות רבה כל כך עם המשיח (גלט' ב' 20), עד שהוא משתוקק לחיות חיים שיוכתבו על ידי רצון המשיח וישאו חן בעיניו. החוטא משתוקק לנחול את הלך הרוח של המשיח, לחדול לחיות למען עצמו, לחיות למענו, ולהיענות לקריאה לחיי קדושה (הכרוכים בניתוק מדברים כגון, תשוקותינו, מגמות לא מוסריות הרווחות בתרבותנו וחוסר טהרה מוסרית). אם אתם אוהבים את עצמכם, ברור שאתם רוצים בטוב ביותר בעבורכם, והדבר הכי טוב בעבורכם הוא חיים המוקדשים לה' ומשקפים את אופיו ואת אהבתו; חיים שאינם מוקדשים למען עצמכם, אלא לתועלת ולטובת הזולת. הדרך הבטוחה ביותר להבטיח לעצמכם קיום אומלל, היא לחיות חיים אנוכיים, ולא לחשוב לעולם על טובת הזולת.

הגו לעומק במשמעות של אהבת עצמכם מן הבחינה המשיחית. עד כמה קל להניח לסוג האהבה הזה להידרדר לאנוכיות ולהרס עצמי? מהי הדרך היחידה להתגונן מפני המלכודת הזו?

נישואים משיחיים

בני האדם הם יצורים חברתיים. בבית, בעבודה ובמקומות ציבוריים, אנו מקיימים קשרים מסוגים שונים. התנהגות משיחית אחראית אמורה להתבטא בכל הרבדים הללו. כתבי הקודש מציגים עקרונות רלוונטיים, המלמדים אותנו כיצד להתנהל ביחסים הבינאישיים שלנו.

לימדו את הפסוקים שלהלן כדי להגדיר את הנישואים על פי כתבי הקודש:
בראשית ב' 21-25, מלאכי ב' 14, אפס' ה' 28.

כדי להגדיר דבר מה, עלינו למצוא את משמעותו. טוענים שקשה להגדיר את הנישואים, שכן משמעותם שונה ממקום למקום, מתרבות לתרבות ומתקופה לתקופה. אולם, כתבי הקודש אינם דוגלים ברעיון גמיש כל כך בנוגע לנישואים. לפי כתבי הקודש, הנישואים הם מוסד שכונן בידי ה', שבו שני אנשים בוגרים בני המין הנגדי, כורתים ביניהם ברית ומתחייבים לקשר אינטימי לכל ימי חייהם. נישואים על פי כתבי הקודש ניכרים בשוויון שבין הגבר לאישה, בקשר עמוק המשלב בין מטרות בני הזוג ובתחושה של קביעות, נאמנות ואמון. בדומה לקשר עם ה', מערכת היחסים בין בעל ואישה חייבת לשמור על קדושתה.

כפי שכולנו יודעים היטב, הנישואים, אפילו בקרב הקהילה המשיחית, הפכו לקשר קליל, שלעיתים קרובות נתפס כבלתי מחייב. אנשים נכנסים לברית הנישואים מתוך אמונה שאלוהים יצר את האחדות הזו, ואז, לנוכח קשיים בחיי הנישואים, הם באים לפני שופט בשר ודם, אשר באמצעות חוקים וכללים מעשי ידי אדם, מפריד בין מה שאלוהים חיבר. כולנו יודעים שמשוהו ממש לא בסדר בתמונה הזו; עם זאת, כקהילה, אנו מתקשים להתמודד עם מצבים כגון אלה. בנוסף לסוגיות כגון פוליגמיה, זוגיות ללא נישואים, גירושים, נישואים שניים והומוסקסואליות – אילו בעיות נוספות הקשורות למיניות האדם אתם מזהים בחברה בימינו? איזו עצה מכתבי הקודש תעוצו לזולת בנוגע לנושאים הללו?

ניאוף, זנות ופורנוגרפיה רווחים בתרבותנו, אבל הם אינם העוולות הכי נוראות המתרחשות בעולמנו. ואף על פי כן, אלוהים ממשיך להביט על בני האדם החלשים בחמלה, רוך ורחמים. ואולם, מנהגים אלה הם מגרעות שניתן לגבור עליהן בעזרת חסד המשיח. לפיכך, עלינו להתאמץ ולהשתדל לחיות על פי אמות המידה האלוהיות, ולא לנסות להצדיק או לתרץ את החטא באמצעות שלל תירוצים, הצדקות וטיעונים תרבותיים.

התנהגות משיחית

חוץ מחיי המשפחה מנהל המשיחי מערכות יחסים אחרות בעבודה ובחברה, המעידות בבירור על ההשקפה שעל פיה המשיחים חיים בעולם, אך הם אינם מן העולם (יוחנן י"ז 18-14). הגו בשלושת התחומים הבאים מחיי היומיום, ודונו במחויבויותיו של המשיחי בנוגע לאורח חייו והתנהגותו:

1 יחסי עובד/מעסיק (איגרת יעקב ה' 4-6, אפס' ו' 9-5). חוץ מאשר לראות בעובדים שווים לו במשיח, המעסיק המשיחי חייב להתנהל בהתאם לעיקרון שעל פיו עבודה טובה דורשת תגמול טוב והולם. מאידך, עובדים משיחיים אמורים להתגבר על הפיתוי להתעצל בזמן העבודה.

"הורים אינם יכולים לבצע חטא גדול יותר מאשר להניח לילדיהם להתבטל. ילדים לומדים מהר מאוד לאהוב את הבטלה, והם גדלים והופכים לאנשים נטולי תושייה וחסרי תועלת. כשהם צריכים להתפרנס, הם מוצאים עבודה, אבל עובדים בעצלות ובשעמום. עם זאת, הם מצפים לקבל משכורת נאה כאילו עשו את עבודתם נאמנה." (אלן ג'י. וויט, Christ Object Lessons, עמ' 345).

2 חובות אזרחיות (רומ' י"ג 7-1). המשיחי שם את אלוהים בראש מעייניו, ומעריך את כל מעשיו ומחויבויותיו לפי השקפה זו. מסיבה זו, המשיחי יתנגד לאפליה מכל סוג שהוא, גם אם היא מקובלת בחברה. בעת ובעונה אחת, "נאמנות לאלוהים אינה מקנה לאיש את הזכות לנהוג בעצמאות וליצור כאוס חברתי. משיחיים משלמים מסים, ממלאים את מחויבויותיהם האזרחיות, מצייתים לחוקי התנועה ולתקנות הנוגעות לרכוש, ומשתפים פעולה עם הרשויות בפיקוח על הפשע והאלימות או בבלימתם." (מתוך הספר: Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Maryland: Review and Herald® Publishing Association, 2000, עמ' 701).

3 מחויבויות חברתיות (ישעיהו ס"א 3-1, מתי כ"ה 46-31). דונו בהצהרה הבאה לאור הקטעים שצוטטו לעיל: "המשיחי יכול להגשים את קריאתו לחפש אחר מלכות האלוהים, במידה שהוא מבצע את מלאכתו מתוך אהבה ולזולת ונוהג במוסריות בכל רובדי החיים: במשפחה, בחברה, בכלכלה, במדינה ובפוליטיקה... רק באמצעות פעילות אזרחית למען טובת הכלל, המתבצעת מתוך דבקות בייעוד החברתי, יכול האדם לשמש דוגמה מופתית של המשיח." (ה. ריצ'רד ניבר, Christ and Culture (HarperCollins Publishers, 1996), עמ' 97).

האם האנשים שאתם פוגשים במקום העבודה ובפעילויותיכם החברתיות, יכולים להבחין בערכים המשיחיים שלכם? היו כנים עם עצמכם (גם אם זה כואב). אילו היבטים בחייכם, אם בכלל, גורמים לאנשים להתקרב לאמונתכם? מה תלמדו מחשובתכם על אורח החיים שלכם?

לימוד נוסף: קיראו על ה-Ministerial Association of the General Conference of Seventh-day Adventists בפרקים 22, 23 בספר *Seventh-day Adventists Believe in a Healthy Life*; קיראו את הפרק "Christian Lifestyle and Behavior", שחיבר מירוסלב מ. קיס, הכלול בספר *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, עמ' 675-723, בעריכת ראול דדרן.

"מעשי חסד ונדיבות נועדו בידי ה' כדי לשמור את לבבות בני האדם רכים ומלאי חמלה. כמו כן, כדי לעודד את בני האדם להתעניין בזולת ולהביע חיבה איש לרעהו מתוך חיקוי של אדונם, ישוע המשיח, אשר הפך עני למעננו כדי שאנו נתעשר רוחנית בזכות עונו. חוק המעשר כונן על בסיס עיקרון נצחי, והוא נועד להביא ברכה לאדם.

"שיטת החסד כוננה כדי למנוע את הרעה החולה הגדולה הזו: חמדנות. המשיח הבין כי בניהול המסחר, אהבת העושר תשמש גורם עיקרי לעקירת החסידות מלב האדם. הוא ראה שאהבת הממון תקפיא את נפשותיהם של בני האדם, תחסום את רגשי הנדיבות והחסד שלהם ותקשה את ליבם לקשיי הסובלים והנזקקים." (אלן ג'י. ווייט, *Testimonies for the Church*, כרך 3, עמ' 547). "אם אדם הוא בעל בריאות וחוסן, זה ההון שלו, ועליו להשתמש בו כיאות. אם הוא מבזבז את זמנו בבטלה, במפגשים חברתיים מיותרים ובשיחות שווא, הוא מתבטל בעבודתו, והדבר נאסר בדבר ה'. אנשים כאלה אמורים לבצע את מלאכתם כדי לפרנס את משפחותיהם, ולהפריש כספים למטרות צדקה בהתאם לשפע שה' מספק להם.

"לא הגענו לעולם הזה רק כדי לדאוג לעצמנו, אלא כדי לסייע במלאכת הגאולה הכבירה, ובכך לחקות את התכחשותו העצמית של המשיח, את הקורבן שהקריב ואת חייו מלאי התועלת." (אלן ג'י. ווייט, *Testimonies for the Church*, כרך 1, עמ' 325).

שאלות לדין:

- 1 סוגיית הנישואים והגירושים היא סוגיה מדאיגה מאוד, במיוחד לאור העובדה שגירושים רווחים כל כך בארצות מסוימות. כיצד ניישם את הוראת כתבי הקודש המפורשת בבואנו לדון בנושא? אם נשמור על תורת ישוע בקפדנות רבה יותר, האם אנשים ירצו להתגרש פחות? דונו בסוגיות קשות אלו.
- 2 דונו לעומק בסוגיית המעשר. ישנם אנשים הטוענים שזכותם לתת מעשר למי שהם רוצים, במקום דרך הערוצים המקובלים של גוף הקהילה שהם נמנים על חבריה. איזו סכנה חמורה טמונה בגישה כזו?
- 3 כקהילה, איננו יכולים להתעלם מתוכחות וממצוות כתבי הקודש, הנוגעות לטיפול בעניים ובנזקקים החיים בקרבנו. אף אדם הקורא לעצמו משיחי אינו יכול להתעלם מן המצווה הזו. בעת ובעונה אחת, כיצד נסכן את ייעודנו, אם נהפוך את הדאגה לנזקקים למטרתנו העיקרית, במקום שתשמש אמצעי למטרה גדולה יותר? דונו בסוגיה.

אחרית הימים: ישוע והנושעים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: אל העברים ח' 5-1; ישעיהו נ"ג 6; אל הרומים ג' 24, 25; טימ"א ב' 5; אל העברים ט' 23; מעשי השליחים ג' 19-21.

פסוק לשינון: "לֹכֵן הִתְחַרְטֹו וְשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה כְּדֵי שְׁיִמְחוּ חֲטֵאֵיכֶם, לְמַעַן יָבוֹאוּ יָמֵי רְחוּמָה מִלִּפְנֵי אֲדֹנָי וְהוּא יִשְׁלַח אֶת אֲשֶׁר יַעַד לָכֶם מִקֶּדֶם, אֶת הַמְּשִׁיחַ יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר צָרִיךְ שְׁיִקְבְּלוּ אוֹתוֹ הַשָּׁמַיִם עַד עַתָּה הַשִּׁבְתָּ הַכֹּל לְתַקְוָנוּ, דְּבַר שְׂאֵלֵהֶם דְּבַר מַעֲוָלָם בְּפִי נְבִיאָיו הַקְדוֹשִׁים." (מעשי השליחים ג' 19-21).

מבט שבועי: תורת כתבי הקודש על שירות הכהונה של המשיח במקדש השמימי, ביאתו השנייה ותחיית המתים, מהווה מסר של תקווה לאנשים שישמו את מבטחם בישוע המשיח. בתולדות העימות הגדול בין כוחות הטוב והרוע נרשמו רגעים חשובים רבים; אולם, שיאם היה מעשה הכפרה בצלב, אשר הבטיח את תבוסת השטן והשמדתו. בעת ובעונה אחת, נבואת הכתובים מצביעה על "אחרית הימים" (דניאל י"ב 4, 9) – תקופה בתולדות הגאולה שהיא בעלת חשיבות משלה מבחינת הקשר בין ה' וחסידיה. המאורעות שיתרחשו באחרית הימים מתוארים כ"אסקטולוגים", כלומר, מאורעות "אחרית הימים".

השבוע נבחן שלושה אירועים מיוחדים בתקופה המכונה "אחרית הימים", שנוצעת להם משמעות רוחנית כבירה: שירות הכהונה של המשיח במקדש השמימי, ביאת המשיח השנייה, ותחיית המתים שמתו בעודם מחזיקים באמונת האמת.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-22 בדצמבר.

המקדש השמימי: חלק א'

אחד מעיקרי האמונה שלנו (מס' 24) פותח במילים הבאות: "בשמיים ישנו היכל – המשכן האמיתי שכונן בידי ה' ולא ביד אדם." (ראו אל העברים ח' 2). אחת ההנחות המבוססות של כתבי הקודש היא קיומו של מקדש שמימי. (תהילים י"א 4).

קיראו את אל העברים ח' 5-1. מהי הנקודה העיקרית בפסוקים אלה?

המקדש הארצי משמש סמל או דגם של המקדש השמימי; פירוש הדבר הוא, בין היתר, שלמקדש עלי אדמות יש דמיון כלשהו למקדש בשמיים מבחינת תפקודיו. לפיכך, המקדש הארצי מלמדנו רבות על המקדש השמימי, וזאת על אף המשמעות שייחסו לו בני ישראל, שכן משמעותו האמיתית טמונה במקדש השמימי ובמה שנועד להתרחש בו. מן המקדש עלי אדמות למדנו על מהותו האמיתית של ההיכל השמימי. השירות בקודש במקדש הארצי היה דרכו של ה' ללמד את עקרונות הגאולה לעמו, שהיוו אות מבשר של "הדבר האמיתי" – הוא שירות המשיח (אל העברים ט' 15-9) – הן דרך מותו והן דרך כהונתו והפגעתו במקדש השמימי. משירות הקודש במקדש הארצי אנו למדים כי שפיכת הדם היתה הכרחית (אל העברים ט' 22) למען כפרת חטאים, וכי היה צורך במתווך, בכוהן שתיווך בין החוטאים לאל הקדוש בזכות הדם שנשפך. שירות הכהונה של הכהן הגדול בקודש הקודשים טיהר את המקדש מן החטא, ודרש מהעם חרטה אמיתית. לפיכך, משפט ה' הודגש אף הוא כחלק בלתי נפרד ממעשה הגאולה.

שימו לב לנאמר באל העברים ח' 1, 2, המהווה את תכלית שבעת הפרקים הקודמים באיגרת, שנועדו לכוון את הקורא למקדש השמימי ולמשרתו של ישוע בתור הכהן הגדול העליון שלנו, המכהן בהיכל השמיים. קשה להבין איך מישו יכול להחמיץ את המשמעות החשובה שהאיגרת מייחסת לכהונת המשיח בהיכל השמימי כחלק מתוכנית הגאולה. אין בפסוקים הללו דבר המרמז על כך שהיכל השמיים וכהונת המשיח בו אמורים לשמש דימוי או סמל. למעשה, בפסוק 5 נאמר מפורשות שהמשכן עלי אדמות, שהיה מבנה ממשי ושכינה בו כוהנים בשר ודם, שהעלו קורבנות אמיתיים – שימש אך ורק כ"צל של הדברים השמימיים", כלומר, סמל לפועלו של המשיח בעבורנו בהיכל השמיים.

12

המקדש השמימי: חלק ב'

השירות בקודש במקדש הארצי חשף את שלושת שלבי הגאולה: קורבן תמורה, כוהן מתווך ומשפט ה'. על פי כתבי הקודש, כל שלושת שלבי הגאולה הללו מגולמים בשירות הכהונה של המשיח בעבור החוטאים.

קיראו את ישעיהו נ"ג 6; אל הרומים ג' 24, 25; קור"ב ה' 21. כיצד מות המשיח על הצלב מגשים את היבט הישועה הקשור לקורבן תמורה?

מה נלמד מהפסוקים הבאים, הן על המשיח, והן על פועלו כמתווך בין ה' לחוטאים? (טימ"א ב' 5, אל העברים ז' 25).

ממש כשם שקורבן של בעל חיים הצביע על מות המשיח, שירות הכהנים בקודש שימש אות מבשר לשירות הכהונה האמיתי של המשיח בהיכל השמיים. זאת ועוד, השירות בקודש היומיומי והמתמיד של הכהנים, סימל את זכותו של החוטא לבוא לפני ה' באמצעות כהונתו של המשיח, אשר מכהן במקדש השמימי ככוהן גדול עליון, המפגיע בעבורנו ומתווך בינינו לבין ה'. (אל העברים ד' 14-16).

לימדו את אל העברים ט' 23. כיצד טיהור "הדברים הנמצאים בשמיים", קשור לשירות הכהונה של הכהנים במקדש ביום כיפור?

לפי פסוק 23 בפרק ט' באיגרת אל העברים, המשיח עורך טיהור בהיכל השמימי, אך הפסוקים שבאים לפניו (19-22) דנים בשירות הטיהור במקדש הארצי. הפסוק הביך את חוקרי הכתובים במשך מאות שנים, שכן עולה ממנו כי בשמיים מצוי דבר מה שטומא, ולפיכך, עליו להיטהר. לאור התובנה שלנו, כאדוונטיסטים, את שני שלבי השירות בקודש של ישוע המשיח בשמיים בעבורנו, אנו מבינים שהטיהור שהמשיח עורך בהיכל השמימי מהווה סמל או דוגמה לטיהור השנתי שנערך במקדש בירושלים בישראל הקדומה ביום הכיפורים.

הגו בפועל הכפרה. כיצד הוא התבצע? מיהו האחד והיחיד שבכוחו לכפר בעדנו? לפיכך, מדוע עלינו לראות בבשורה הטובה, שעל פיה אנו חיים "ביום כיפור", רעיון חיובי, מעודד ומלא תקווה?

ביאת המשיח השנייה

לימדו את מעשי השליחים ג' 21-19. כיצד מחיקת החטאים המוזכרת כאן מתייחסת לטיהור המקדש שלמדנו עליו בשיעור אמש?

למרות שכיפא לא ידע את "העיתים והזמנים" (מה"ש א' 7), התייחסותו לנבואות יואל במעשי השליחים ב' 21-14 מעידה כי האמין בהתגשמות הנבואה בתקופתו. ניתן להסיק מהלך הרוח הנבואי שלו כי, "כיפא, אשר דיבר בהשראת רוח הקודש, ולפיכך התעלה מעבר להבנתו המוגבלת, התייחס, בקיצור, לשני אירועים כבירים שעתידים להתרחש עלי אדמות באחרית הימים – 1) שפיכת רוח הקודש באופן כביר ועצום, ו-2) המחיקה הסופית של חטאי הצדיקים, הקשורה לאירוע שיא שלישי: ביאת המשיח השנייה." (The SDA Bible Commentary, כרך 6, עמ' 160).

הקהילה הקדומה האמינה באמונה שלמה בביאת המשיח השנייה ובהבטחה על בריאת שמיים חדשים וארץ חדשה (פטר"ב ג' 13). ביאת המשיח הראשונה העניקה בסיס תיאולוגי הגיוני לביאתו השנייה. בכל מה שנוגע לנו, ללא ביאת המשיח השנייה, לביאתו הראשונה לא היה שום ערך. הטיפול בסוגיית החטא, שישוע החל בו כשהקריב את עצמו כקורבן תמורה על הצלב, יגיע לשיאו כאשר לאחר "טיהור המקדש", הוא "יופיע שנית... למחכים לו לישועה." (עבר' ט' 26, 28). למעשה, ללא ביאת המשיח שנייה והתחייה שתתרחש בעקבותיה, איזו משמעות הייתה להבטחת הגאולה מבחינתנו? (ראו תסל"א ד' 18-16) שום משמעות!

ביאת המשיח השנייה תסמן את קיצו של העימות הגדול, בכל הנוגע לגורלם של בני האדם. השטן, היודע כי קץ העימות הגדול ממשמש ובא, מנסה להוליך שולל אנשים רבים ככל האפשר, כדי לגרום להם לנטוש את דרך הישר. נאמר לנו כי "כשביאת המשיח השנייה תתקרב, כוחות שטניים יעלו מן התחתיות. השטן לא רק יופיע בדמות בשר ודם, אלא אף יגלם את ישוע המשיח, והעולם, אשר מאס באמת, יקבל אותו בתור אדון האדונים ומלך המלכים." (אלן ג'. ווייט, Last Day Events, עמ' 168, 169). כנגד הולכת שולל כזו, הוזהרו כי ביאת המשיח תהווה אירוע ממשי, אישי וגלוי לעין, שישפיע על העולם כולו ויביא את העולם הזה, כפי שאנו מכירים אותו, לקיצו – עולם הגדוש חטא, סבל, אומללות, אכזבה ומוות.

התבוננו בעולם. באיזו מידה הצלחנו, כבני אנוש, להפוך את העולם למקום טוב יותר? על אף שעלינו לעזור לכל הסובלים והנזקקים שגורלם לא שפר עליהם, מדוע עלינו לזכור תמיד מהי התקנה היחידה לסבלי העולם הזה?

מחכים למשיח

קיראו את האגרת הראשונה אל התסלוניקים ה' 11-1. מהו המסר בקטע, ומדוע הוא רלוונטי כל כך לחיינו היום? כיצד ניישם את המילים הללו, הלכה למעשה, בחיי היומיום?

פסוקים אלה רוויים רעיונות ומסרים, אבל נקודה אחת בולטת בבירור והיא, התקווה שאנו המשיחיים המצפים לשיבת המשיח, אמורים להחזיק בה. אין ספק שעלינו להיות ערים ומפוכחים כדי שהיום הזה לא יפתיע אותנו כגנב בלילה. אבל עלינו גם להיות מלאים באמונה, אהבה ותקווה, שכן "בין שאנו ערים בין שאנו ישנים" (כלומר, אם מתנו לפני שיבת המשיח או שנחיה בשעה שישוב), אנו אוחזים בהבטחה לחיי נצח עימו.

כיום, כשאנו חוזים באותות סביבנו, עלינו להיזהר בפרשנותנו אותם ובהבנת משמעותם. מדי פעם אנו עלולים להיסחף אחר אירועים המעוררים בנו ריגושים ותחושות ציפייה, אך לבסוף, כשהם מתפוגגים, אנו מבינים שלא היה בהם שום ממש. כשמקרים כאלה מסתיימים, הם עלולים להותיר את חברי הקהילה מאוכזבים, ממורמרים ואפילו מלאי ספק. לכן, עלינו להיות ערניים ודרוכים, אבל גם זהירים, נבונים וענווים בבואנו לזהות ולפרש את אותות הזמנים (ראו מתי ט"ז 4-1).

על פי יוחנן י"ג 19, י"ד 29, מהי תכליתם של "אותות הזמנים"?

הנבואות על אחרית הימים לא ניתנו כדי לספק את סקרנותם של המאמינים, אלא כדי לעודדם לעמוד על המשמר (מתי כ"ד 32-44). בזמן שאנו מחכים לביאת המשיח השנייה, עלינו לשמור על עינינו פקוחות, ולדעת מה נאמר בדבר ה' על אירועי אחרית הימים; דבר זה חשוב במיוחד שכן השקפות מסולפות רבות רווחות בעולם המשיחי בנוגע לאותות הזמנים.

כיצד נמצא את האיזון הנכון, כלומר, כיצד נחיה בציפייה לביאת המשיח השנייה, ובעת ובעונה אחת נימנע מלראות בכל כותרת חדשותית אות לקץ הימים? כיצד נמנע משאננות מחד ומקנאות מאידך?

מוות ותקומה

על פי הברית החדשה, אחד האירועים הקשורים לביאת המשיח השנייה הוא תחיית המתים, אשר בשעת מותם האמינו בישוע. למעשה, ככל שהדבר נוגע למרבית המשיחיים, אירוע זה הוא החלק החשוב ביותר בביאת המשיח השנייה, שכן רוב תלמידי המשיח לא יהיו בין החיים בשעת שיבתו.

מה נלמד מהפסוקים הבאים על תחיית המתים בעת שיבת המשיח?

תסל"א ד' 13-16

קור"א ט"ו 13-25

רומ' ח' 11

פיל' ג' 20, 21

כתבי הקודש מלמדים כי בזמן תחיית המתים, "הגוף" ישוב לחיים. במילים אחרות, תחיית המתים על פי כתבי הקודש היא תקומה גופנית. אמיתה זו מתבהרת ביתר שאת כאשר אנו נזכרים בעובדה שלאחר תחיית המשיח, קברו נותר ריק. גופתו לא נמצאה בקבר. וכפי שאנו מאמינים בוודאות בתחייתו, אנו סמוכים ובטוחים בתחייתנו אנו.

אם התחייה מסתכמת בשבירת כוחו של המוות, כיצד מסביר הדבר את הסיבה לכך שנוכל לקום לתחייה רק אם נדבק "במשיח ישוע"? (טימ"ב א' 10-8)

המפתח לחיי נצח אינו טמון במחקר מדעי נרחב. כוחו של המוות כבר נשבר באמצעות מות המשיח ותקומתו (רומ' ו' 9); בזכות הישג זה, המשיח יכול להעניק חיי נצח לכל מי שמזדהה עם מותו ותחייתו באמצעות טבילה (רומ' ו' 23). בנוסף, בכתבי הקודש נאמר מפורשות כי המאמינים לא ינחלו חיי נצח בשעת מותם, אלא בשעה שישוע יבוא בשנית, בעת תקיעת "השופר האחרון" (קור"א ט"ו 54-51).

12

"אֲנִי הַתְּחִיָּה וְהַחַיִּים. הַפָּאֲמִין בִּי יְחִיָּה גַם אִם יָמוּתוּ." (יוחנן י"א 25). כיצד תלמדו לאחוז ביתר שאת בתקווה הטמונה במילים אלו? היכן הייתם בלעדיהן?

לימוד נוסף: "תפילות ההפגעה שהמשיח נושא בעבור בני האדם בהיכל השמימי, חיוניות לתוכנית הגאולה בדיוק כמו מותו על הצלב. באמצעות מותו, הוא החל במלאכה זו; לאחר תחייתו, הוא עלה לשמיים כדי להשלים אותה. עלינו להיכנס באמונה אל מאחורי הפרוכת, אל המקום אשר ישוע, החלוץ העובר לפנינו, נכנס בעדנו." [אל העברים ו' 20]. שם נוהג אורו של צלב המשיח בגולגולתא. שם נוכל לרכוש תובנות בהירות יותר של רזי הגאולה. גאולת האדם נרכשת בידי השמיים במחיר אינסופי." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 489).

"עבור המאמין, המשיח הוא התחייה והחיים. החיים שאבדו בעטיו של החטא שוקמו במושיענו; שכן, באמצעות כוחם של החיים האצורים בו, הוא מעיר מן המתים את כל מי שברצונו להחיות. הזכות להעניק חיים נתונה בידו. הוא שב ונוטל את החיים שהקריב למעננו בתור בשר דם, ומעניק אותם לאנושות." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמודים 786, 787).

שאלות לדיון:

- ① יוחנן קלווין כינה את מלאכת ההפגעה של המשיח: "יישום תמידי של מותו בעבור גאולתנו." טוענים כי "אחד מעיקרי האמונה של התיאולוגים הפוריטנים היה קיומו של היכל שמימי." לא קשה לראות מדוע מלאכת ההפגעה של המשיח נתפסת כלימוד חשוב כל כך. אחרי הכול, שימו לב למקום הרב שהתנ"ך מקדיש למשכן ולבית המקדש. בנוסף, שימו לב למקום הרב שהברית החדשה מקדישה לכך מה אמור הדבר ללמדנו על חשיבותה של תורה זו?
- ② הגו לעומק בכתוב באל העברים ט' 23. פסוק זה הביך את חוקרי כתבי הקודש במשך מאות שנים, שכן הם התקשו להבין כיצד ייתכן שמשוהו בשמיים נזקק לטהרה. אומנם עלינו עדיין ללמוד רבות על משמעות הפסוק; ואולם, כיצד התובנה שלנו כאדוונטיסטים (לדוגמה, על דניאל ח' 14), עשויה לתרום להבהרת הרעיון החשוב הזה?
- ③ תחיית המשיח חיונית לחלוטין לאמונה המשיחית. בלעדיו אין לנו דבר. קיראו את קור"א ט"ו 1-6. בחנו כיצד שאל מנסה לשכנע את קוראיו בראיות מוכחות על תחיית המשיח. שימו לב במיוחד לפסוק 6. מה אומר כאן שאול? מדוע הוא מדגיש את העובדה שרבים מהאנשים שישוע נגלה לפנייהם היו עדיין בחיים? זה כמעט כאילו שהוא אומר: "אל תאמינו לדברי, תשאלו את מאות האנשים שראו אותו במו עיניהם." ברור שלא הייתם מצפים לשמוע מילים כאלה מאדם שאינו בטוח לגמרי במה שהוא מלמד. אילו ראיות נוספות בכתבי הקודש מאששות את ודאותו בתחיית המשיח?

כשהכול יהיה חדש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: תסל"א ד' 18-16, ההתגלות כ', קור"א ד' 5, רומ' ח' 22-20, ההתגלות כ"א - 11כ"ב 5, ההתגלות כ"א 3.

פסוק לשינון: "וְהוּא הָאֱלֹהִים יְהוָה עִמָּהֶם, וַיִּמָּחַה כָּל דְּמִעָה מֵעֵינֵיהֶם וְהָמוֹת לֹא יִהְיֶה עוֹד; גַּם אֵבֶל וְזַעֲקָה וְכָאֵב לֹא יִהְיוּ עוֹד, כִּי הָרַשׁוֹנוֹת עָבְרוּ." (ההתגלות כ"א 3, 4).

מבט שבועי: מהו המילניום, מתי הוא יתרחש, ולמה הוא יוביל?

סיר תומס מור (1478-1535) היה סופר אנגלי שטבע את המילה אוטופיה, שתיארה אי דמיוני שתושביו מקיימים סדר חברתי מושלם ומצייתים לכל חוקי האי. מאז נוהגים להשתמש במילה זו לגנאי, בעיקר כדי לציין את חוסר האפשרות הטמון ברעיון של חברה מושלמת. אחרי הכול, חישוב על הפעמים הרבות שבהן בני האדם ניסו ליצור "אוטופיות". הם תמיד נכשלו, ובגדול. אולם, כתבי הקודש מלמדים על אוטופיה אמיתית. מבחינה מסוימת, מאז החטא הקדמון בגן עדן, האלוהות פעלה כדי להשיג את התכלית הזו. אלוהים חפץ להשיב את האנושות לאוטופיה שהוא יצר בעבורה מלכתחילה.

בהיכל השמימי, המשיח יסיים את מלאכת הגאולה שלו בעבור האנושות. לאחר מכן, הוא ישוב ארצה בפעם השנייה, אך יעטה הוד, הדר וכבוד שלא נראו מעולם. או אז, הוא יקים לתחייה את הקדושים שמתו, יחולל שינוי בחייהם של הקדושים שיהיו בחיים בשעת שיבתו ויישא את שתי הקבוצות עימו השמיים. אז, ימלכו כולם עם האדון ישוע במלכות השמיים במשך אלף שנים.

פרק הזמן הזה מכונה "המילניום". תחילתה של מלכות אלף השנים מציינת את האוטופיה היחידה שבני האדם הכירו מאז ימי גן עדן, לפני החטא הקדמון.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-29 בדצמבר.

האירועים שיחנכו את מלכות אלף השנים

אם המילניום מציין את תחילת "האוטופיה" שאלוהים עתיד ליצור למען חסידיו, זה אך טבעי מצידנו לנסות לדעת מתי המילניום יתחיל ומה יהיה טיבו. המילניום כרעיון מופיע בפרק כ' בספר ההתגלות, ומוזכר שש פעמים בפסוקים 2-7. כדי לדעת מתי יתרחש המילניום, עלינו לקבוע את מיקומו של פרק כ' ברצף ההתרחשויות המוצגות בספר ההתגלות. על אף שהספר אינו מציג את זרם ההתרחשויות בקו זמן ישר, במקרה הזה, לא קשה לקבוע מתי המילניום יתחיל.

השוו בין תסל"א ד' 16-18 לבין ההתגלות כ'. כיצד מהותה של התחייה, כפי שהיא מתוארת בשני הקטעים הללו, מסייעת לנו לקבוע מתי יתחיל המילניום? אילו אירועים הקשורים למילניום מצאתם בשני הקטעים?

ספר ההתגלות מנבא שזמן מה לפני שיבת ישוע יקומו שלושה כוחות (התנין, החיה ונביא השקר), שיאספו את כל העמים כדי לפעול נגד המשיח וחסידי (התג' ט"ז 13). בעת שיבת המשיח (התג' י"א 11), העמים יתאספו למלחמה במשיח, אבל במהלך המלחמה, החיה ונביא השקר יושמדו (התג' י"ט 19, 20). פרק כ' בספר ההתגלות עוסק בגורלו של הכוח השלישי: התנין. בזמן שהמתים במשיח יקומו לתחייה, המכונה "התחייה הראשונה" (פס' 5), התנין (השטן) יילכד ויושלך לעמקי התהום למשך 1000 שנים. (פסוקים 3-1).

חלק מן האירועים המדהימים האלה מתוארים גם באיגרת הראשונה אל התסלוניקים ד' 16-18, ובאיגרת השנייה אל התסלוניקים א' 7-9. לימוד של שני הקטעים יתרום להבנתנו את האירועים שיתרחשו לפני תחילת המילניום.

מובן שהתחלה זו מתרחשת בד בבד עם ביאת המשיח השנייה. המתים במשיח יקומו לתחייה ויצטרפו לשארית חסידיו ה', ושתי הקבוצות יילקחו השמימה. הרשעים שיחיו בשעת שיבת המשיח יישמדו "ברוח פיו" של האדון (תסל"ב ב' 8). האדמה השוממה תהפוך לבית כלאו של השטן, אשר יהיה "קשור" במשך 1000 שנים באמצעות "כבלי הנסיבות". הסיבה שניתנה בכתובים למאסרו של השטן היא: "כִּדִּי שֶׁלֹא יִתְּעָה עוֹד אֶת הַגּוֹיִּים עַד תֵּם אֶלְף הַשָּׁנִים." (התג' כ' 3). רבים רואים קשר סמלי בין "גירושיו" של השעיר לעזאזל ביום כיפור (ויקרא ט"ז 22), לבין נסיבות מאסרו של השטן בתקופת המילניום.

שוב ועיברו על האירועים שתוארו בפסוקים אלה. מדובר באירועים על-טבעיים שיחשפו את גבורתו וגדולתו של אלוהים, לעומת חולשתה של האנושות וחוסר האונים שלה. כיצד נזכור תמיד את הניגוד החד החשוב הזה? מדוע הדבר אמור לשמש תרופה טובה נגד גאווה, ביטחון עצמי והסתמכות על עצמנו בלבד?

בעיצומו של המילניום

שובו וקיראו את ההתגלות כ' 4-6. איזו ראייה טמונה כאן המעידה כי המילניום יתרחש בשמיים (לפחות בנוגע לנושעים)?

קבוצת המאמינים המסוימת שתשתתף באירועי המילניום מתוארת באופן הבא: "נפשות הנעצפים על עדות ישוע ועל דבר אלהים, ואֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁתַּחֲוּ לַחַיָּה וּלְצִלְמָהּ וְלֹא קִבְּלוּ אֶת הַתָּוֶעַל מִצָּחָם וְעַל יָדָם." כאדוונטיסטים, אנו מבינים כי כתבי הקודש אינם מעידים על קיומן של נשמות נצחיות נבדלות ובעלות תודעה. על פי פסוק זה, המילים "נפשות הנעצפים" מתייחסות למאמינים שחוו את הרדיפות שתוארו בפרק י"ב פסוק 17, עד פרק י"ג פסוק 18 בספר ההתגלות. בביאת המשיח השנייה (שבמהלכה תתרחש התחייה הראשונה), נשמות אלה שנרדפו למען המשיח, ישובו לחיים, ולאחר תחייתן, ימלכו בשמיים עם המשיח (השוו עם תסל"א ד' 17-15).

פרק כ' פסוק 4 בספר ההתגלות, מסב את תשומת ליבנו לאירוע אחר שיתרחש בתקופת המילניום. נאמר כאן מפורשות כי "משפט ניתן בידם" של הנושעים. אנו יודעים כי חסידי ה' ימלכו עם אדונם, ואילו הרשעים יושמדו בהבל פיו ובאור של המשיח בשעת שיבתו לעולם. לפיכך, מה טיבו ומה תכליתו של משפט זה?

אחד משלושת הדברים שהתמקדנו בהם בלימוד בשיעור הקודם (ביום ב'), היה המשפט שקושר לכהונת המשיח במקדש השמימי לפני שיבתו. משפט זה שונה מן המשפט שצוין בספר ההתגלות כ' 4, אשר מהווה את התגשמות הבטחת המשיח במתי י"ט 28, ועולה בקנה אחד עם דברי שאול השליח על חסידי ה' שישפטו את העולם (קור"א ו' 2, 3). רעיון המשפט בכתבי הקודש הוא בעל פנים רבות. המשפט הסופי כרוך בשלושה שלבים. הראשון מקושר לשירות בקודש של המשיח בהיכל השמימי. האדוונטיסטים מכנים זאת: שלב החקירה של המשפט הסופי. לאחר מכן, מגיע שלב שבו המשפט ייערך ויבחן מחדש בתקופת המילניום, שתוארה בהתגלות כ' 4, ובקור"א ו' 2, 3. בשלב זה, הנושעים יזכו לבחון את דרכי ה' ואת משפטו על אנשי המרי. השלב השלישי במשפט הסופי הוא שלב ההוצאה לפועל של גזר הדין, המהווה חלק מאירועי שלהי המילניום.

שימרו בזיכרונכם את מה שלמדתם היום, וקיראו את קור"א ד' 5. איזו תקווה חשובה טמונה כאן, לאור העובדה ששאלות רבות כל כך נותרו בידינו ללא מענה?

אירועי שלהי המילניום

קיראו את ההתגלות כ' 7-9. איזה אירוע מסמן את קץ המילניום? איזו הזדמנות מקבל השטן באמצעותו?

המהפך שיחול בגורלו של השטן יציין את "שחרורו" מהכלא. אירוע זה מקושר לתחיית "שָׂאָר הַמֵּתִים" [ש] לא חיו עד תם אֶלֶף הַשָּׁנִים. (פס' 5). הביטוי "גוג ומגוג" מופיע כאן בהשאלה כמו ביחזקאל ל"ח 2, כדי לתאר את האנשים שהשטן יצליח להוליך שולל – הם הרשעים מדורי דורות מכל האומות ומכל רחבי תבל. השטן יסית את האנשים האלה לצור על עיר האלוהים ולכבוש אותה. על פי ההתגלות כ' 9, העיר הזו, ירושלים החדשה, כבר ירדה בעת הזו מן השמיים (כפי הנראה יחד עם המשיח), והשטן וצבאותיו יצעדו כדי לעלות עליה. תיאור מפורט של העיר ניתן בפרק כ"א בספר ההתגלות.

כאמור, ספר ההתגלות אינו מציג אירועים על פי סדר התרחשות כרונולוגי מובהק. בחנו את ההתגלות כ' 11-15. כיצד מובע כאן רעיון המשפט? איזו משמעות עולה מן העובדה שהעונש הסופי יינתן לאחר שהקדושים ישתתפו במשפט? (התג' כ' 4)

"בתקופת המילניום, הקדושים ישתתפו בדיוני המשפט שיבחן את חיי האובדים ואת המלאכים החוטאים. משפט זה הכרחי בהחלט לאור טבעה הקוסמי של סוגיית החטא. הרשויות והממשלות בעולמות האחרים מתעניינות במהלכי המרי והחטא (איוב א', ב'; אפס' ג' 10). הטיפול בסוגיית החטא אמור לגרום לכל הישועות ברחבי היקום לשבוע רצון מפתרונה ומסיימה, במיוחד בהקשר לאופיו של ה'. חשוב במיוחד שהנושעים עלי אדמות יבינו את טיפולו של ה' באותם אנשים שיאמרו 'להרים ולסלעים': 'נפלו עלינו והסתירו אותנו, והצילו אותנו מפני היושב על הכיסא.' [התג' ו' 16]. הללו חייבים להיות שבעי רצון מדין הצדק שה' גזר על האובדים." Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Maryland: Review and Herald® Publishing Association, 2000, עמ' 932).

מה נלמד על אופיו של אלוהים מן העובדה שנוכל לקחת חלק במשפט האובדים?
כיצד רעיון זה עולה בקנה אחד עם רעיון העימות הגדול?

הארץ החדשה

פרק כ' בספר ההתגלות נחתם בסילוק השטן וצבאותיו. פרק כ"א פותח בחזיון של השמיים החדשים והארץ החדשה.

ההתגלות כ"א 1-5 מציג את התגשמות הבטחת ה' לברוא הכול מחדש, ולעשות את כל הדברים חדשים. כיצד משקף הדבר את מעשה הבריאה שתואר בספר בראשית? (ברא' א'-ב'). מהם ההבדלים בין מעשה הבריאה הראשון בבראשית, לבין הבריאה מחדש?

המילה "חדש" בפרק כ"א בספר ההתגלות מציינת דבר-מה שהוא חדש בצורתו או באיכותו. תכליתו של ה' במעשה הבריאה בבראשית, לא תוגשם עד שתתגשם הבטחתו לעשות הכול חדש בארץ החדשה. כיום, הבריאה כולה נאנחת ועורגת לחירותה (רומ' ח' 22-20). אך הבריאה החדשה של ה' תשחרר את היקום ואת כדור הארץ ממצבם הנוכחי חסר השלמות, ותביאם לשלמות בתיאום עם תוכניתו. כתוצאה מכך, למרות שהבריאה החדשה תהיה שונה לחלוטין מהישנה, תהיה המשכיות כלשהי ביניהן. בדומה לארץ הישנה, הארץ החדשה תהיה ממשית, דהיינו, ארץ מוחשית המאוכלסת ביצורים בעלי גוף פיזי. הארץ החדשה תהיה ארץ שחודשה וטוהרה באש (פטר"ב ג' 13-10).

קיראו את ההתגלות כ"א 11-5 כדי להתרשם מן ההיבטים הגשמיים של ירושלים החדשה, בירת הארץ החדשה. כיצד מוצגת ממשותה של העיר בתיאור של יוחנן?

דבר אחד ברור: אנו דנים כאן במקום ממשי, מקום גשמי. הכפירה הפגאנית, שעל פיה הגוף הפיזי הוא רע ואילו המהות הרוחנית שלנו טובה, נחשפת באמצעות כתבי הקודש. על אף שמילים, אפילו כאלו שנכתבו תחת השראה, הן מוגבלות, בכוחן ללמדנו כי מצפה לנו נחלה ממשית. לכן, חשוב כל כך שנזכור כי העולם הזה, על כל מגבלותיו וחוסר שלמותו, אינו העולם שהיה אמור להיות; זהו עולם פגום, שישוע בא כדי להביא לתיקונו.

לעומת זאת, תיאור הארץ החדשה בספר ההתגלות, על אף שאנו מתקשים בהבנתו (שכן אנו מכירים אך ורק עולם השרוי בחטא), הוא המציאות הנצחית המצפה לנו. באיזו תקווה אנו אוחזים, במיוחד לעומת אנשים המאמינים כי המוות הוא קץ הכול?

חיים בארץ החדשה

קיראו את ההתגלות כ"א 3. כיצד תשנה עובדה נפלאה זו את חייהם של תושבי הארץ החדשה?

ייתכן כי לחזיון זה של יוחנן, המעורר בקורא התפעלות ויראת כבוד, אין אח ורע בכל כתבי הקודש. הארץ החדשה, לא רק תהיה ביתם של בני האדם, אלא אף מעונו של ה'. בורא היקום הקדוש והכול יכול, יברך את קהילת הנושעים בנוכחותו. מובן שאלוהים יישאר לנצח שונה מיצירי כפיו; אך בארץ החדשה יגיע לקיצו הנתק בין ה' לאנושות, שנגרם בעטיו של החטא. בנוסף, חברות אמת – לא רק בין אלוהים לבני האדם, אלא בין בני האדם לבין הטבע ובין ברואי הטבע לבין עצמם – תשוב על כנה. לפי יוחנן, בעולם החדש לא תהיה יותר שום קללה (התג' כ"ב 3), והעוינות השוררת בעולם הטבע בין בעלי החיים תתבטל בהתאם לנבואות (ישעיהו ס"ה 25). מעבר לשיקום המוחלט של יחסי החברות והרעות, משמעות קיצן של "אנחות הבריאנה" היא שהריקבון, החולי, המוות, הסבל, העצב והכאב יהיו נחלת העבר (רומ' ח' 21, התג' כ"א 4).

קיראו את מזמור ח' בתהילים. מהו המסר הטמון כאן בעבורנו, במיוחד לאור מה שלמדנו ברבעון?

המשמעויות העולות מן החיים בארץ החדשה ומנוכחות ה' בהן עצומות – במיוחד לאור מה שהמדע חשף לאחרונה בנוגע לגודלה הכביר ולהיקפה העצום של בריאת ה'. גודלו של היקום "הנגלה לעינינו" נאמד במיליארדי מיליארדים שנות אור. ואולם, מדענים משערים היום כי יקום עצום ורחב ידיים זה מייצג רק 7 אחוזים מגודלו של היקום הממשי!

ולחשוב שאלוהים, שברא את כל זה, לא רק מת בעבורנו, אלא ישכון עימנו לנצח! בנקודה מסוימת, בשל מגבלות מוחנו האנושי, עלינו לנסות להפסיק לחשוב על כך בהיגיון. תחת זאת, עלינו ליפול על ברכינו לפני ה' ולהלל את האל האחד, שלא רק ברא אותנו, אלא אף גאל אותנו, ומבטיח לחיות עימנו לנצח נצחים.

לימוד נוסף: "במהלך שירותו הסמלי של הכהן הגדול בקודש, לאחר שכיפר בעבור עם ישראל, הוא יצא מקודש הקודשים ובירך את העדה. וכך, בתום פועלו כמתווך, המשיח 'יופיע שנית, שלא לעניין החטא, למחכים לו לישועה' [אל העברים ט' 28]; כלומר, כדי לברך את חסידיו המצפים לו, ולהנחילם חיי נצח. כשם שהכהן טיהר את המקדש מן החטאים, והתוודה עליהם על ראשו של השעיר לעזאזל, כך המשיח יניח את כל החטאים האלה על השטן – הוא יזם החטא והמדיח לחטא. השעיר לעזאזל שנשא את חטאי ישראל, שולח למדבר שומם [ויקרא ט"ז 22], ובדומה, השטן שיישא את אשמת כל החטאים שהסית את חסידיו ה' לבצע, יישאר כלוא במשך אלף שנים בארץ שוממה ולא מאוכלסת, וסוף סוף יישא במלוא העונש על החטא בקרב להבות האש שישימידו את כל הרשעים." (אלן ג'י. ווייט, *The Great Controversy*, עמ' 485, 486). "החשי להציג את הנחלה העתידית כגשמית מדי, גרם לאנשים רבים להציג את האמיתות, שעל פיהן היא תהיה מעוננו בעולם הבא, בצורה רוחנית בלבד. אך המשיח הבטיח לתלמידיו שהוא יכין להם מעונות בבית אביו. אנשים המקבלים באמונה את תורת דבר ה', לא יהיו בורים לגמרי בנוגע למעוננו השמימי... שפת בני אנוש אינה מספקת כדי לתאר את גמולם של הצדיקים. גמול זה ייוודע רק לאלה שיחזו בו. תפארת גן העדן של אלוהים נבצרת משכלו של בן אנוש." (אלן ג'י. ווייט, *The Great Controversy*, עמ' 674, 675).

שאלות לדין:

- ❶ בקהילה המשיחית העולמית רווחות שלוש הנחות בסיסיות (עם שינויים קלים) בנוגע למילניום: א. שהוא מייצג את התקופה שבין ביאת המשיח הראשונה לשנייה, ב. שהוא מייצג עידן שבו שלום וצדקה ישררו עלי אדמות לפני ביאת המשיח, וזאת בעיקר בזכות בישור הבשורה ותיקונים חברתיים, ג-א. שהוא מייצג עידן בן אלף שנה שיתרחש בשמיים לאחר שיבת המשיח. כאמור, האדוונטיסטים דבקים בגרסה השלישית, כלומר, אנו מאמינים שהמילניום יתרחש בשמיים, ולא עלי אדמות (כפי שאנשים מאמינים בכך בשגגה). אילו בעיות טמונות בשתי האופציות האחרות?
- ❷ קיראו את ההתגלות כ"א 27. מה אתם מבינים ממניעת הכניסה של אנשים מסוימים לירושלים החדשה? אילו מסקנות אחרות עולות מן הפסוק, ומדוע?
- ❸ חישבו על הניסיונות האנושיים ליצור "אוטופיה". באילו דוגמאות אתם נזכרים? מה היו התוצאות של ניסיונות אלה? מדוע הם נכשלו תמיד? ומדוע כישלונות אלה חושפים את תלותנו המוחלטת ביד ההשגחה, ובהתערבות העל-טבעית של ה' במתרחש בעולמנו?